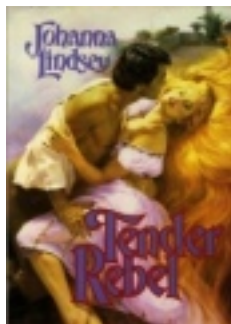

Kẻ Nổi Loạn Dịu Dàng (Tender Rebel)

Contents

Kẻ Nổi Loạn Dịu Dàng (Tender Rebel)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	24
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	46
12. Chương 12	50
13. Chương 13	58
14. Chương 14	63
15. Chương 15	66
16. Chương 16	68
17. Chương 17	71
18. Chương 18	77

Kẻ Nổi Loạn Dịu Dàng (Tender Rebel)

Giới thiệu

Chuyển ngữ và đánh máy: portugueseNữ thừa kế người Scot, Roslynn Chadwick, cần tới sự bảo đảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-noi-loan-diu-dang-tender-rebel>

1. Chương 1

Anh quốc, năm 1818

- “Mình đang sợ sao, ngốc thật?”

Roslynn Chadwick quay khỏi cửa sổ chiếc xe ngựa và thôi nhìn những cảnh vật lướt qua trong một giờ vừa rồi, mà nàng thực sự cũng không để tâm nhìn chúng. Sợ hãi ư? Giờ thì nàng chỉ còn một mình cô đơn trên đời, không gia đình, cũng không ai che chở đáng để nhắc tới. Lo sợ? Nàng đã cảm thấy lo sợ. Nhưng Nettie MacDonald đã không biết được điều đó, không nếu nàng có thể che dấu nỗi sợ ấy.

Bản thân Nettie đã quá lo lắng rồi, kể từ khi họ băng qua biên giới nước Anh sáng ngày hôm qua, mặc dù bà đã cố gắng che dấu bằng cách cầu nhàu suốt, theo cách của bà. Nettie trước đây rất vui vẻ và hoạt bát, kể cả khi họ đi ngang qua Lowlands (vùng đất thấp của người Scot), nơi mà bà rất khinh bỉ. Bà là một người vùng Highlands trong cả 42 năm cuộc đời, Nettie chưa bao giờ nghĩ tới cái ngày mà bà phải rời bỏ vùng đất cao nguyên bà yêu quý một mình tới nước Anh. Anh Quốc! Nhưng Nettie sẽ không bị bỏ lại đằng sau, không phải Nettie yêu quý của nàng.

Roslynn mỉm cười cho lợi ích của Nettie, và thậm chí còn hấp háy đôi mắt nâu lục nhạt của nàng để đoán chắc với bà:

- Ôi, sao mà cháu phải sợ chứ nhỉ, Nettie? Không phải chúng ta đã xoay sở trốn được khỏi đó vào lúc nửa đêm mà không có cách nào khôn ngoan hơn sao? Geordie nhất định sẽ mất hàng tuần để tìm kiếm ở Aberdeen hay Edinburg và không bao giờ có thể đoán ra là chúng ta bỏ trốn tới London.

- Đúng là hẳn ta sẽ làm vậy.

Nettie mỉm một nụ cười thỏa mãn cho thành công của họ, phút chốc quên mất nỗi sợ hãi và căm ghét người Anh của mình. Nỗi căm ghét của bà đối với Geordie Cameron đã trở nên quá sâu sắc.

- Và cô hi vọng tên khốn đó sẽ nghệt thở vì cái tính hèn học của mình khi hẳn nhận ra là cháu đã thoát khỏi cái kế hoạch ngu ngốc của hẳn, đúng là cô mong thế. Cô đã không thích Duncan, chúa phù hộ cho ông ta, bắt cháu hứa điều mà cháu ghét, nhưng ông ta biết điều gì là tốt cho cháu. Và cũng đừng nghĩ rằng cô là một người phiền toái, cô không nghe nổi khi cháu quên thứ tiếng Anh chuẩn của cháu, con gái, cũng do Duncan đã đưa tới một ông thầy hờn hĩnh để dạy cho cháu. Cháu sẽ không quên, đặc biệt là giờ chúng ta đang ở giữa những tên họ hàng quỷ quyệt.

Roslynn cười toe toét khi câu nói cuối cùng của Nettie được nói ra với hàm ý trách móc nhất, và không thể nhin được việc trêu chọc bà thêm chút nữa.

- Việc cháu gặp được một người Anh nhất định sẽ khiến cháu sớm nhớ ra thứ tiếng Anh chuẩn của mình. Giờ thì cô sẽ không từ chối cho tôi một chút thời gian còn lại khi cháu không cần phải nghĩ về tất cả những gì cháu nói, đúng không ?

- Được rồi, nhưng chỉ khi cháu biết là cháu không quên chút nào thôi, và cháu cũng biết cô không quên rồi.

Dĩ nhiên là Nettie biết. Đôi lúc Nettie còn hiểu rõ Roslynn hơn cả bản thân nàng. Và khi Roslynn không giận dữ, mỗi khi giận dữ nàng thường quên mất bản thân mình và dùng lại chất giọng địa phương của người Scot mà nàng đã học từ Nettie và ông ngoại, nàng vẫn có lý do để buồn phiền. Những vẫn không khiến nàng quên được thứ tiếng Anh chuẩn đã ăn sâu vào nàng bởi gia sư của nàng. Roslynn thở dài :

- Cháu hi vọng va li của chúng ta đã tới đó, nếu không thì chúng ta sẽ ở vào hoàn cảnh đáng buồn.

Họ đã rời đi chỉ với một bộ quần áo để thay đổi, để dễ đánh lừa anh họ của nàng-Geordie, đề phòng trường hợp ai đó nhìn thấy họ rời đi và báo với anh họ nàng.

- Đó là điều cuối cùng cháu nên lo, con gái ạ. Chắc chắn là thế và điều đó cũng đã tiết kiệm thời gian khi mời mấy bà thợ may vá áo tới lâu đài Cameron để may tất cả những cái váy dễ thương đó cho cháu, mấy thứ mà cháu chẳng thể mặc vừa khi chúng ta tới đó. Duncan, chúa phù hộ ông ta lần nữa, đã suy tính mọi thứ, kể cả việc gửi tới trước những cái va li, từng thứ một, những thứ mà Geordie không nghi ngờ gì nếu có nhìn thấy.

Và Nettie từng nghĩ nó giống như một trò đùa khi chạy trốn vào lúc giữa đêm như họ đã làm, với những chiếc váy được kéo lên và quần ống túm ở bên dưới để dưới ánh trăng trông họ như những người đàn ông nếu nhìn thoáng qua. Thành thực là Roslynn cũng đã từng nghĩ giống vậy. Thực tế đó là phần duy nhất trong cuộc chạy trốn điên cuồng này làm nàng hứng thú. Họ đã cưỡi ngựa tới thị trấn gần nhất nơi đã có xe ngựa và người đánh xe chờ sẵn, rồi đợi một vài giờ để chắc chắn họ không bị đuổi theo trước khi thực sự bắt đầu cuộc hành trình.

Nhưng tất cả mọi sự lén lút và phiền phức đó đều cần thiết để thoát khỏi Geordie Cameron. Ít nhất thì ông nàng cũng đã khiến Roslynn tin rằng điều đó là cần thiết. Và Roslynn tin điều này sau khi nhìn thấy gương mặt của Geordie khi di chúc của ông được đọc. Sau tất cả, Geordie là cháu trai lớn nhất của Duncan Cameron, cháu trai của người em trai út của ông, cũng là người họ hàng nam duy nhất của ông còn sống. Geordie có mọi quyền lợi để thừa kế một vài thứ trong số của cải khổng lồ của Duncan để lại cho hắn, cho dù chỉ là một phần nhỏ. Nhưng Duncan lại để lại tất cả mọi thứ cho Roslynn, người cháu duy nhất : lâu đài Cameron, tiền bạc, những công việc kinh doanh nhiều vô kể, mọi thứ. Và Geordie đã rất cố gắng để kiểm chế một cơn giận khủng khiếp

- Chắc hẳn là hẳn ta đã rất bất ngờ- Nettie nói sau cái ngày Geordie rời đi khi bản di chúc được công bố- Hẳn biết là Duncan ghét hẳn, ông đổ lỗi cho hẳn vì cái chết người mẹ yêu dấu của cháu. Đó là lý do tại sao hẳn lại ve vãn cháu một cách sốt sắng như vậy trong những năm qua. Hẳn đã biết Duncan sẽ để lại mọi thứ cho cháu. Và đó cũng là lý do tại sao chúng ta không còn thời gian nữa, giờ khi Duncan đã mất.

Đúng vậy, không còn thời gian nữa. Roslynn đã hiểu điều này khi Geordie hơn một lần hỏi cưới nàng sau khi bản di chúc được công bố, và nàng một lần nữa từ chối. Nàng và Nettie đã rời khỏi ngay đêm đó, không có thời gian để thương tiếc, không có thời gian để hồi hận với lời hứa nàng đã hứa với ông mình. Nhưng nàng đã thực sự đau buồn trong hai tháng cuối, khi mà họ đã biết thời gian của Duncan sắp hết. Và thực sự cái chết của ông như là một sự giải thoát, bởi vì trong suốt bảy năm cuối cuộc đời ông đã phải chịu đựng những cơn đau, và chỉ bởi tính ngoan cố của người Scot đã khiến ông còn sống lâu như vậy. Không, nàng không nên buồn bởi những cơn đau của ông đã kết thúc. Nhưng ôi, nàng nhớ làm sao người ông già nua đã là cha và cả mẹ nàng trong suốt những năm qua !

- Cháu không cần khóc thương ta, cháu yêu- ông đã nói với nàng nhiều tuần trước khi ông mất- ta cấm điều đó. Cháu đã ở bên ta quá nhiều năm, quá nhiều thời gian lãng phí, và ta không muốn cháu lãng phí thêm dù chỉ một ngày sau khi ta chết. Cháu hãy hứa với ta như vậy nhé.

Thêm một lời hứa nữa với người ông già nua yêu quý của nàng, người ông đã nuôi dưỡng nàng, yêu thương nàng kể từ khi con gái của ông trở về với ông mang theo Roslynn mới 6 tuổi.

Liệu thêm một lời hứa nữa có hề gì sau khi nàng đã cho ông lời hứa định mệnh khiến cho giờ đây nàng ở trong tình thế đầy bối rối như thế này. Và dù thế nào sau đó cũng vẫn không có thời gian để mà khóc thương, cho nên ít nhất nàng cũng đã hoàn thành lời hứa đó.

Nettie cau có khi thấy Roslynn hướng mắt nhìn lại cửa sổ lần nữa và biết rằng nàng lại đang nghĩ về Duncan Cameron. " Gramp-ông ngoại» nàng đã gọi ông một cách bất kính như vậy kể từ cái ngày mẹ nàng lần đầu tiên mang nàng tới lâu đài Cameron sống chỉ để chọc tức ông.

Đứa trẻ tình nghịch ấy đã yêu thích việc chọc giận người ông Scot già và khó chịu, và làm thế nào mà ông lại thấy vui với mỗi trò nghịch ngợm và chọc phá mà cô bé dành cho ông. Cả hai người đều nhớ tới ông, nhưng giờ có quá nhiều thứ khác cần phải suy nghĩ tới.

- Cuối cùng chúng ta cũng tới quán trọ.

Nettie nhìn ra từ chỗ ngồi đối diện với phía trước xe ngựa. Roslynn nghiêng người về phía cửa sổ để nhìn về cùng một hướng, và ánh nắng như đang dát vàng trên khuôn mặt nàng, chạm vào mái tóc nàng khiến nó cũng ánh rực lên như nắng. Nàng có mái tóc đẹp, màu vàng ánh đỏ như mẹ nàng-Janet. Mái tóc của Nettie thì đen như than đá, và mắt bà màu xanh mờ như bóng những cây sồi cao lớn che phủ mặt hồ. Roslynn cũng có được đôi mắt giống mẹ, màu xanh lục pha xám khó tả bởi có thêm những ánh vàng sáng lấp lánh thu hút sự chú ý. Thêm vào đó, mọi thứ của nàng giống nhiều với Janet Cameron trước khi bà bỏ đi cùng với một người đàn ông Anh. Thực tế thì Roslynn không có điểm gì giống với cha, người đàn ông đã đánh cắp trái tim của mẹ nàng-Janet và để lại bà cùng với nỗi đau vô hạn khi ông chết sau một tai nạn bị thảm.

Janet cũng như vậy, chết chỉ một năm sau đó. Và Roslynn, nhờ ơn Chúa, vẫn còn lại người ông để nương tựa.

Một cô bé mới bảy tuổi, mà cả bố mẹ đều đã qua đời, may mắn là đã có thể thích nghi, đặc biệt là với một người ông Scot luôn yêu quý và chiều theo mọi ý thích bất chợt của cô.

Ồi, mình cũng tệ như cô bé, Nettie nghĩ thầm, khi nghĩ về cái chết khi mà giờ đây tương lai mới là thứ cần phân vân.

- Cháu hi vọng là những chiếc giường tối nay ít ra cũng êm hơn tối qua- Roslynn nhận xét khi xe ngựa dừng lại trước quán trọ kiểu thôn quê- Đó là điều duy nhất khiến cháu thấy hăng hái khi tới London. Cháu biết Frances sẽ có những chiếc giường thoải mái chờ chúng ta.

- Cháu muốn nói là cháu không thấy vui chút nào khi gặp lại người bạn thân sau ngần ấy năm ư ?

- Dĩ nhiên là có chứ ạ, cháu không thể chờ đợi để được gặp lại cô ấy- Roslynn liếc Nettie với sự ngạc nhiên- nhưng hoàn cảnh này sẽ không cho phép một cuộc sum họp vui vẻ, phải không ? Cháu muốn nói là, vì không còn thời gian để mất, nên thực sự cháu có thể gặp Frances trong bao lâu ? Ồi, Geordie chết tiệt - nàng thêm vào với cái quắc mắt khiến cho đôi mày màu hung sáng của nàng nhích lại gần nhau.- Nếu không phải vì hấn ta...

- Cháu đáng lẽ không nên hứa hẹn gì cả, giờ thì chúng ta đã ở đây, và chẳng tốt tí nào khi than phiền về chuyện đó nữa, đúng không ?- Nettie bắt bẻ nàng.

- Vậy ai là người than vãn suốt đêm qua là phải ngủ trên một chiếc giường cứng quèo nào ? - Roslynn nhe răng cười.(thực ra là còn đoạn sau- a hard bed that wasn't fit for bedbugs, let alone a tired body, nhưng mà mình thấy dịch ra cũng lủng củng lắm, vì bedbugs là con côn trùng gì đó mà người ta tin là nằm dưới giường và sẽ cắn người lúc ban đêm).

Nettie khịt mũi, từ chối không trả lời sự nhắc nhở đó, và xua Roslynn xuống khỏi xe ngựa ngay khi người đánh xe mở cửa và đưa tay cho nàng. Tiếng cười của Roslynn trở lại với người hầu gái của mình khi nàng bước về phía trước, vẫn còn nghĩ về chuyện đó, và Nettie lại khịt mũi, lần này là cho mình »Mình chưa già tới mức không thể chịu nổi vài đêm không tiện nghi » Nettie nghĩ, nhìn theo những bước chân nhún nhảy của Roslynn lúc này. »Chiếc giường có thể làm bằng đá và mình sẽ không nói lời nào đêm nay, nếu không thì chắc mình sẽ phải nghe về nó suốt từ cô bé của mình mất. » Sau đó Nettie cười mím, lắc nhẹ đầu. Một chút đùa vui là cái mà Roslynn cần để tạm quên đi tương lai phía trước. Cái giường có thể mềm mại như mây, nhưng mình nên nói là nó như nhồi toàn đá vậy. Đã lâu rồi mình mới lại nghe thấy cô ấy cười và thấy sự tinh nghịch trong mắt cô, cô ấy cần sự đùa nghịch này, đúng thế.

Khi Roslynn vào trong quán trọ, nàng khó mà nhận ra một cậu bé 16 tuổi đứng trên một cái ghế đầu thấp ngọn đèn phía trên cửa, và không may cậu cũng không thấy nàng. Khi nghe thấy tiếng cười khàn khàn khác hẳn với bất cứ âm thanh hài hước nào mà cậu từng nghe thấy trước đây, cậu liếc qua vai, suýt nữa thì ngã khỏi cái ghế, và đứng lại bởi hình ảnh của nàng. Tỏa sáng như một ngọn lửa, nàng đứng trong ánh sáng đỏ của mặt trời hoàng hôn chạy thành vết dọc theo khoảng sân, và mỗi giây lại tiến tới gần hơn, cho tới khi cậu có thể nhìn thấy những đặc điểm của khuôn mặt hình trái tim, từ những đường nét của gò má đẹp như tạc, cái mũi thon nhỏ đến cái cằm nhỏ nhắn và đôi môi thắm tươi đầy đặn. Khi nàng băng qua cái cửa, đầu của cậu vươn theo nhìn theo nàng đi vào, cho tới khi một tiếng hừm sắc bén vang lên đằng sau và cậu quay lại nhìn để thấy một gương mặt người hầu gái lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cậu, má cậu lập tức đỏ lên.

Nhưng Nettie chỉ thấy tiếc cho cậu bé và đã không mắng mỏ cậu như bà từng làm với bất cứ ai bị bắt gặp đang trốn mắt ra nhìn Roslynn của bà. Điều đó xảy ra bất cứ nơi nào họ đến, bởi tiểu thư Roslynn Chadwick là người có sức ảnh hưởng tới phái nam, không độ tuổi nào có thể cưỡng lại, từ những đứa trẻ nhỏ tới cả những ông già, bất cứ ai mặc quần ống túm dưới chân họ. Và tiểu thư của bà sắp được bay nhảy ở ngay tại London.

2. Chương 2

- Và anh đang bắn khoản thợ may của anh ta là ai?- Quý ngài William Fairfax lên tiếng cười khúc khích bên cạnh người bạn trẻ tuổi của mình- Có phải tôi đã nói với anh là thợ may của anh ta chẳng có gì để mà làm với cái đó cả, đúng không? Anh muốn tự mình trở thành một bản sao chấp nhận được à? Tốt hơn hết là nhặt găng tay lên. Anh ta đã ở đó từ bao nhiêu năm rồi, tôi nghe nói vậy.

Người bạn trẻ của William -Cully- ngẩn ngai trước âm thanh của da thuộc cọ xát vào thịt lần nữa, nhưng lần này mắt anh ta nheo lại. Anh ta đã nhắm chặt mắt một vài phút trước khi những giọt máu đầu tiên nhỏ ra từ một cái mũi đã bể. Anh ta đang rùng mình, bởi từ chiếc mũi đó máu đang tuôn ra thành dòng, cùng với cái miệng sưng phồng phía dưới và một cái trán nứt toác phía trên.

- Nó không có vị gì à, Cully? William cười, nhìn vào vẻ xanh xao tái nhợt của người bạn- Thử tưởng tượng xem, người bạn của anh ta thậm chí còn không, chỉ ít là hôm nay- anh cười thầm, nghĩ rằng điều đó thật vui- Giờ thì nếu Knighton lên đài cùng với anh ta, chúng ta có thể có thứ gì đó để cá cược. Anh biết không, anh ta được Knighton huấn luyện.....Dĩ nhiên, tôi nghe nói là, dù cho anh ta đã cho nhà vua xem một màn trình diễn tốt hơn, Knighton không ra mặt cũng đã trong mười năm nay. Nhưng giờ thì Malory đã thở dốc rồi, nên vẫn còn có chút lợi thế.

Nhưng khi họ nhìn quanh khoảng một tá các quý ông khác xung quanh vũ đài boxing, quý ngài Anthony Malory thả lỏng thể đứng và quay qua nhìn tròng tròng vào chủ nhân của phòng tập thể thao.

- Đánh đập mông nó đi, Knighton, tôi đã nói với anh là hấn vẫn chưa sẵn sàng, hấn chưa hồi phục từ sau lần bị thương trước.

John Knighton nhún vai, cho dù có một tia hài hước lóe lên trong đôi mắt thâm màu của anh khi anh quay nhìn người võ sĩ đáng ghét mà anh cho là bạn.

- Tôi đã không nghe bất cứ người nào nhận đánh cuộc, đúng không, thưa quý ngài? Có lẽ nếu đổi lại anh để một người nào khác thắng ngoài tôi, anh sẽ tìm được nhiều hội viên hơn để chọn lựa cho phòng tập của mình- Malory tiếp.

Có khá nhiều tiếng cười vang lên sau lời nhận xét đó. Mọi người ở đây đều biết là đã mười năm qua kể từ khi Malory thua trận cuối và để cho cho bất cứ ai chiếm ưu thế hơn mình kể cả trong những trận đấu phụ.

Anh đang ở trong điều kiện tuyệt vời nhất, cơ bắp được mài dũa tới độ hoàn hảo, nhưng chính kỹ năng trên vũ đài của anh mới làm cho anh trở thành xuất sắc và không thể bị thách thức.

Các nhà tài trợ, trong đó có Knighton, sẽ đổi bất cứ thứ gì (nguyên văn là give their eyeteeth to get- đổi cả chiếc răng nanh hàm trên để có cái gì, tức là rất thích thứ gì đó) để có được anh trên vũ đài cho một trận đấu chuyên nghiệp.

Nhưng đối với một kẻ chơi bởi phóng dăng như Malory, đám bốc không gì hơn là một phương tiện tập luyện để anh duy trì vóc dáng và giữ cho anh khỏi bị ảnh hưởng bởi cuộc sống chơi bởi ưa thích của mình.

Những chuyến viếng thăm phòng tập của Knighton ba lần một tuần của anh cũng giống như thói quen cưỡi ngựa trong công viên buổi sáng, đơn giản chỉ là do niềm vui thích của bản thân.

Một nửa các quý ông ở đây đều là các tay đám bốc, và đang chờ tới lượt mình để lên đài luyện tập. Một số khác, như quý ông Fairfax, chỉ tạt ngang để xem những trận đấu kết thúc ra sao, dù cho thỉnh thoảng mới có một cơ hội để cá cược chút ít nếu có những vụ thách đấu nghiêm túc được đưa ra.

Một số ít khác là những người bạn thân hiện giờ của Malory, họ thường xuyên xuất hiện để xem anh đánh bại những võ sĩ mà Knighton không may đưa ra, tự mình không có đủ khôn ngoan khi lên đài cùng anh. Một trong số những người bạn của Malory trêu chọc anh.

Cao gần bằng anh, nhưng gầy hơn, quý ngài Amherst là một người bạn của Malory, người mà quỷ-cũng-phải-e-ngại, sở hữu một cặp mắt xám hay ánh lên nét hài hước. Cùng độ tuổi nhưng tóc sáng màu trong khi Anthony có màu tóc tối, hai người chia sẻ những sở thích cùng nhau, mà chủ yếu là phụ nữ, cá cược, và tiếp tục là phụ nữ.

- Cách duy nhất anh có thể làm cho ai đó chú tâm, Malory, là cầm súng một anh chàng người Corin trẻ như anh và khiến cho anh ta đưa ra lời thách đấu.

- Với vận may của tôi, George- Malory đáp trả- anh ta có thể yêu cầu đấu súng, và điều đó có gì vui?

George Amherst cười với giọng tỉnh khô, bởi nếu không phải tất cả mọi người đều biết Anthony không thể bại trận trên võ đài, họ đã không biết anh là vô địch trong lĩnh vực đọ súng.

Thậm chí anh còn được biết là đã thờ ơ yêu cầu những người thách đấu cho biết những phần không may nào trên bộ xương mà họ muốn nhận được vết thương danh dự của mình, điều mà bình thường sẽ khiến cho những anh chàng tội nghiệp run lên trong ủng của mình, nếu họ chưa sẵn sàng quyết đấu.

Nhưng George biết Anthony chưa hề thực sự giết ai trong một trận đấu, vì gần như tất cả những trận đấu của anh đều liên quan tới phụ nữ, dù anh có chơi bởi thế nào, anh tin tưởng chắc chắn rằng không có người phụ nữ nào lại đáng để những ông chồng chết như vậy, ngoại trừ những người phụ nữ trong gia đình anh, dĩ nhiên.

Với Malory gia đình anh không thể bị tổn hại. Anh có thể là một kẻ tôn thờ chủ nghĩa độc thân, anh đã khẳng định chắc chắn như vậy, nhưng với ba ông anh trai đã cưới vợ cùng với những đứa con, anh không hề thiếu những đứa cháu trai và cháu gái để cưng chiều.

- Đang tìm kiếm sự tranh đua sao, Tony? Chú nên gửi người của mình tới tìm anh. Chú biết anh luôn thấy vui sướng khi giúp chú - Một giọng nói vang lên.

George thành linh quay ngoắt lại, không tin vào tai mình khi nghe thấy một giọng nói mà anh không nghe trong hơn 10 năm nay. Và trán anh nhướn lên đầy ngờ vực, bởi anh đã không nghe nhầm.

Đứng ở cửa là James Malory, chắc chắn là già hơn, những nhìn vẫn đầy nguy hiểm như 10 năm trước khi James còn là một trong những cái tên tai tiếng nhất London.

Cao lớn, tóc vàng và vẫn rất đẹp trai, chúa ơi! Không thể tin được!

Và khi George quay lại để thấy xem phản ứng Anthony với sự xuất hiện không hề báo trước này thế nào. Hai anh em đã từng rất thân thiết trước kia, chỉ cách nhau có 1 tuổi và có chung với nhau những sở thích, dù James chắc chắn là kẻ liều mạng hơn trong cả hai - ít ra là đã từng vậy.

Nhưng sau đó James mất tích, và vì một vài lý do mà gia đình không bao giờ tuyên bố, những người anh trai đã không thừa nhận James nữa, kể cả Anthony, và tên James không bao giờ được nhắc tới nữa. Vì đã gần gũi với Anthony qua nhiều năm, George thường nghĩ họ là những người bạn thân thiết, nhưng Anthony vẫn không bao giờ nhắc tới điều gì James đã làm tới mức bị trục xuất khỏi gia đình.

Nhưng trái với sự ngạc nhiên của George, Anthony không có biểu hiện gì cho thấy sự tức giận ghê gớm. Thực tế là không có cảm xúc gì biểu hiện trên gương mặt đẹp trai của anh mà những ai trong hội trường có thể thấy.

Bạn phải biết về anh ấy đủ để nhận ra những tia sáng trong đôi mắt xanh thẫm màu cobalt đang biểu hiện điều gì: hài lòng hay giận dữ. Và khi anh nói, bạn hẳn phải nghĩ rằng anh đang đối diện với kẻ thù nguy hiểm nhất của mình.

- James, anh đang làm cái quỷ gì ở London vậy? Ai cũng nghĩ là anh đã ra khơi sáng nay.

James không làm gì ngoài việc nhún vai một cách hồ hững

- Kế hoạch thay đổi, nhờ cái tính bướng bỉnh mới được phát hiện của Jeremy. Bởi vì nó đã gặp tất cả mọi người còn lại trong gia đình, nên nó trở nên không thể quản lý được. Anh thề là nó đang lôi kéo Regan, hay ai khác mà nó có thể xoay sở, để nói với anh cho nó hoàn thành chương trình học tại đây, cho dù anh thấy khá là rắc rối nếu anh biết thực sự sao nó làm được vậy.

Anthony muốn cười vào cái biểu hiện của James về cái trở ngại vì bị cài bẫy bởi một đứa con trai 17 tuổi có vẻ ngoài giống như là con trai của Anthony hơn là của James, và nhất định anh sẽ vậy nếu James không đưa cái tên Regan vào lời giải thích của mình.

Cái tên làm Anthony thấy như bị động chạm, cũng như hai anh trai lớn của họ, Jason và Edward. James biết điều đó, đó cũng là lý do tại sao James sử dụng cái tên Regan, chứ không phải Reggie, cái tên mà toàn bộ những thành viên còn lại trong gia đình sử dụng để gọi Regina Eden.

Nhưng theo như Anthony có thể nhớ, James luôn luôn khác biệt, đi trên con đường của riêng mình và làm những gì mình thấy hứng thú, cũng như gánh chịu những hậu quả.

Khi James nói, anh đi về phía trước, cởi chiếc áo khoác để lộ chiếc áo sơ mi với hai ống rộng, chiếc áo anh yêu thích khi làm thuyền trưởng con tàu Maiden Anne. Bởi vì James đang cho thấy là anh sắp sửa lên sàn đấu giúp đỡ cho Anthony, Anthony từ bỏ việc chỉ trích anh mình bởi cái tên Regan, một hành động mà sẽ bắt đầu cuộc tranh cãi như thường lệ và có khả năng gây nguy hiểm đối với một trận đấu nhỏ thân thiện.

- Điều này có nghĩa là anh cũng sẽ ở lại? - Anthony hỏi trong khi James đưa áo khoác cho George và nhận đôi găng tay mà John Knighton đang giúp anh mang vào.

- Chỉ đủ lâu để thằng bé đó có thể ổn định, anh nghĩ vậy, ít nhất bây giờ là thế. Cho dù Connie đã chỉ ra nguyên nhân duy nhất mà tại anh sẵn sàng sống tại đảo đó là cho Jeremy một mái nhà.

Lần này thì Anthony không thể nhin cười được nữa

- Hai con hải cẩu các anh đóng vai trò của một bà mẹ sao. Chúa ơi, giá mà em có thể tận mắt chứng kiến.

- Anh sẽ không nói ra- James không hề lo sợ khi châm chọc- nhưng Tony, chẳng phải mỗi hè chú đều đóng vai một bà mẹ trong 6 năm nay hay sao?

- Là cha chứ -Anthony sửa lại- Hay là giống một người anh lớn tuổi hơn, người mà Reggie không hề có. Em đã ngạc nhiên là anh không hề cưới vợ lại, chỉ để cho Jeremy một người mẹ. Dĩ nhiên, với Conrad Sharp sẵn sàng giúp anh tìm kiếm một tiểu thư, em cho rằng anh đã không nghĩ việc đó là cần thiết.

James nhảy vào sàn đấu

- Chú đang sỉ nhục người bạn thân của anh đấy.

Anthony cúi nhẹ để chào.

- Thi đấu bằng cách tính điểm. Vậy ai là người trông nom con trai yêu quý của anh khi mà anh và Connie còn đang quyết định liệu có trở về nhà hay không?

James ngay lập tức tiếp cận với phần sân của Anthony trước khi nói: Chú sẽ làm việc đó.

Anthony gặp đôi người, đồng thời tung ra cú đấm như câu trả lời.

Những kẻ đánh cược bắt đầu ủa vào phòng tập. Ít nhất cũng đã xuất hiện một người có vẻ như có khả năng đánh bại quý ngài Malory. Malory cao hơn một vài inches (khoảng 5-7 cm), nhưng người còn lại trông rất rắn chắc và khỏe mạnh, và nhìn như có thể hạ đo ván bất cứ ai trong căn phòng, kể cả Malory. Và họ sắp được nhìn thấy điều đó. Chỉ một số ít nhận ra hai người là anh em.

Ngay khi Anthony hít vào một hơi dài, anh quắc mắt nhìn James bởi cú đấm bất ngờ, nhưng đối với sự tiết lộ của anh trai, anh chỉ đơn giản hỏi lại:

- Em ư, làm sao mà em có được cái may mắn đó thế?

- Chú là lựa chọn của thằng bé. Chú đã trở thành thần tượng của nó, chú biết không, tất nhiên là cùng với anh nữa.

- Dĩ nhiên- Anthony đáp trả và cũng khiến James ngạc nhiên tương tự với một cú đấm móc từ dưới lên khiến James lảo đảo vài bước- em rất vinh hạnh khi chăm sóc cho nó, và anh cũng biết là em sẽ không cắt bớt lịch hoạt động của em như em đã làm vì Reggie.

Giờ thì họ đi vòng quanh nhau, cả hai đều nhận được những cú đấm khác trước khi James trả lời

:

- Anh không trông đợi chú làm vậy, trong khi chính anh cũng không làm. Có một thằng con trai ở dưới quyền chú quả thực rất khác biệt. Và quý thật, nó đã bắt đầu đi tán gái kể từ khi nó 14 tuổi.

Lúc đó thì Anthony phá ra cười, không may là lơ lửng cảnh giác để phải nhận một cú đánh dứt khoát vào một bên đầu. Nhưng anh cũng nhanh nhẹn đủ để đáp trả vào phần trên của thắt lưng James khiến James bổng người lên khoảng 5 inches so với sàn nhà, một cú đánh gây sưng sốt, bởi James phải nặng hơn Anthony đến 30 pounds cân nặng cơ bắp (khoảng hơn 13,5 kg).

Anthony dừng lại, cho người anh trai có chút thời gian lấy lại hơi thở.

Khi James nhìn lên, vẫn còn gặp đôi người, anh cười toét

- Có phải chúng ta thật sự muốn mang theo những cơn đau và vết thương lên trên giường ngủ tối nay hả Tony?

- Không, khi mà một biện pháp hòa hoãn được tìm thấy, và em đảm bảo với anh là nhất định nó sẽ được tìm thấy - Anthony nhe răng cười tương tự.

James tới bên cạnh vòng một cánh tay qua vai người em trai -Vây chú sẽ quản lý thằng bé cho tới khi trường học bắt đầu mở cửa chứ?

- Được rồi, nhưng lạy chúa, em có thể thấy em sẽ nhận được khá khá những lời trêu chọc. Ai nhìn thấy Jeremy cũng có thể nghĩ nó là con trai em.

- Đó là lý do tại sao nó muốn chú - James cười, hàm răng trắng lóa màu ngọc trai- nó có tính hài hước như quỷ vậy. Giờ thì, về buổi tối nay, anh có biết hai con bé....

- Con bé? Quả thực là anh làm cướp biển lâu quá rồi, thuyền trưởng Hawke. Giờ thì, em có quen biết hai tiểu thư....

3. Chương 3

- Nhưng mình không hiểu, Ros - Quý cô Frances ngả người về trước khi nói- Tại sao cậu muốn trối mình lại với một người đàn ông trong khi cậu không cần phải thế? Ý mình là, nếu cậu đã yêu, thì chuyện đó hoàn toàn khác. Nhưng cậu đang nói về việc cưới một người đàn ông cậu chưa bao giờ gặp mặt.

- Frances, cậu có nghĩ là mình thật sự làm thế, nếu không phải vì mình đã hứa hay không? -Roslynn hỏi lại.

- Được rồi, mình chắc chắn không nên hi vọng như thế, nhưng giờ thì cậu giữ lời hứa với ai cơ chứ? Mình muốn nói, ông cậu chết rồi và- Frances ngưng giữa chừng khi nhìn thấy vẻ mặt của bạn- Được rồi, hãy quên những gì mình vừa nói đi.

- Mình sẽ quên.

-Ồ, mình chỉ nghĩ điều đó thật đáng tiếc- Frances nhấn mạnh.

Quý cô Frances Grenfell là một quý cô thật sự thu hút dù với tiêu chuẩn đánh giá nào. Tuy cô có vẻ đẹp không hẳn là xinh đẹp tuyệt vời, nhưng rất nổi bật bởi mái tóc vàng và đôi mắt nâu đen.

Có một thời Frances là quý cô vui vẻ và sôi nổi nhất Roslynn từng quen biết, nhưng đó là trước cuộc hôn nhân đáng thất vọng của Frances với Henry Grenfell bảy năm trước. Bây giờ trông cô e lệ, thậm chí nghiêm trang, thực sự có những giây phút cô làm Roslynn nhớ lại cô đã từng là một cô gái hạnh phúc ra sao.

- Cậu đang là một con người độc lập như bất cứ người nào có thể mong muốn - Frances tiếp tục khẳng định - với nhiều tiền hơn cả mức cậu biết, và không có ai bắt cậu phải làm gì. Còn mình thì đã mất 7 năm trong đó có 5 năm mình phải sống với người đàn ông mình không yêu để được ở vào vị trí như cậu bây giờ, và mình vẫn còn có một bà mẹ người sẽ day nghiến nếu bà nghe được phong phanh rằng mình làm chuyện gì đó bà không tán thành. Kể cả khi là một góa phụ sống một mình với đứa con trai, mình vẫn phải trả lời những câu chất vấn của ai đó. Nhưng cậu, Roslynn, cậu không cần lo lắng về ai cả, ấy thế mà cậu lại trao

thân mình vào tay một kẻ nào đó sẽ rất sung sướng khi đóng gông tự do của cậu giống như ông chồng Henry đã làm với mình vậy. Và mình biết là cậu không muốn thế. Mình biết rõ mà.

- Cái mình muốn không là gì cả, Frances. Mà đó là cái mà mình phải làm.

- Nhưng tại sao? - Frances khóc trong sự bức tức - đó là điều mình muốn biết. Đừng có nói lại là vì cậu đã hứa với ông cậu là cậu sẽ làm thế. Nói cho mình tại sao ông lại bắt cậu hứa như vậy. Nếu điều đó quan trọng với ông ấy tới vậy, thì ông đã có dư thời gian để tự mình sắp xếp đám cưới cho cậu.

- Đúng là vậy, nhưng vì khi đó, không có ai mình muốn lấy, còn ông thì không muốn bắt mình lấy một người mình không thích.

- Trong ngần ấy năm? Không có ai cậu thích cả?

- Ôi, mình ghét cách cậu nói “ngần ấy năm”, Frances, mình thật sự ghét đấy. Đừng có nhắc lại với mình là điều đó với mình sẽ khó khăn như thế nào.

- Khó khăn? - Đôi mắt nâu của Frances mở lớn, cô gần như phá ra cười - Cậu nhầm rồi! Nếu trên đời có chuyện gì rất là dễ dàng, thì đó chính là chuyện hôn nhân của cậu. Cậu có rất nhiều triển vọng, cậu sẽ không biết phải làm gì với điều đó đâu. Còn chuyện tuổi của cậu, bạn yêu quý, chẳng thành vấn đề chút nào. Chứa lòng lạnh, cậu không biết là cậu đáng yêu một cách kinh ngạc thế nào à? Và nếu điều đó vẫn chưa đủ, cậu còn thừa hưởng một gia tài mà khiến một ngân hàng phải thêm nhỏ dãi.

- Mình 25 tuổi rồi, Frances! - Roslynn nói theo cái cách mà nàng có thể nói với một trăm người nữa.

- Mình cũng thế - Frances cười - và cảm ơn, mình không cho như thế đã là già rồi đâu.

- Điều đó khác bởi vì cậu là một góa phụ. Cậu từng kết hôn rồi. Không ai nghĩ ngợi gì về cậu nếu cậu kết hôn lần nữa.

- Không, họ sẽ không nghĩ, bởi mình sẽ không bao giờ làm thế.

- Nhưng rất nhiều người sẽ nhìn mình như thế khi mình đứng trên cái bục hôn nhân cùng những tiểu thư trẻ mới ra mắt khác và họ sẽ cười cợt - Roslynn cắt ngang với vẻ mặt giận dữ.

- Frances cười mỉm - Thành thực mà nói thì Ros-

- Đó là sự thật. Và quỷ thật, nhất định mình cũng cười khi thấy một bà cô không chồng hai-mươi-lăm-tuổi tự biến mình thành đồ ngốc - Roslynn khịt mũi.

- Dừng lại. Mình nói với cậu - mình thề là tuổi của cậu chả là vấn đề gì cả.

Roslynn không thể tin điều đó, nhiều như nàng muốn. Nàng rất giỏi che giấu, nhưng thực sự thì gần như nàng đã khóc. Điều này cũng là hợp lý vì nàng đã hoảng sợ khi tự đặt mình vào tình thế phải tìm kiếm một người chồng. Nàng thấy mình tự biến mình thành con ngốc, và đó là điều nàng không thể chịu được.

- Họ sẽ nghĩ những điều thật tồi tệ về mình bởi tới giờ mình vẫn chưa kết hôn, Fran ạ. Cậu biết họ chắc chắn sẽ làm thế mà. Điều đó thuộc về bản tính con người rồi.

- Họ sẽ hiểu rõ tình thế khi họ nghe về chuyện cậu đã dành 6 năm cuộc đời mình chăm sóc cho ông cậu, và họ sẽ khen ngợi cậu vì điều đó. Giờ không nói thêm lời nào về tuổi của cậu nữa. Đó là điều tối thiểu mà cậu phải lo lắng. Và cậu đã xoay sở khá tốt khi trả lời câu hỏi của mình mà, phải không?

Roslynn cười lặng lẽ khi nhìn một cách nghiêm nghị vào gương mặt người bạn, nghe thấy giọng nói khàn khàn, ấm áp rất đặc trưng của riêng cô.

Nàng và Netitie vài ngày trước đã đến ngôi nhà nằm trên phố South Audley vào tối, thật muộn khiến cho hai người bạn cũ không có cơ hội chuyện trò mãi cho tới tận hôm sau. Đó là một tình bạn đẹp, đã có từ mười hai năm với chỉ một lần thăm viếng trong suốt mười năm cuối, khi đó Frances đã mang con trai của cô, Timmy, tới vùng Cao Nguyên (Highlands) trong một kỳ nghỉ bốn năm trước.

Roslynn cũng có những cô bạn khác ở Scotland, nhưng không ai thân thiết với nàng như Frances, và nàng không thấy thoải mái khi nói ra những bí mật của mình với ai khác.

Họ đã gặp nhau khi họ 13 tuổi, khi Ông ngoại mang Roslynn tới học trường ở Anh Quốc để biến nàng thành một tiểu thư, bởi ông đã thề rằng nàng đang trở thành một cô gái lạnh lùng nhỏ bé mà không có ý thức gì về vị trí cao quý của mình, sau tất cả, điều đó chắc chắn trở thành sự thực, nhưng không lâu như nàng nghĩ lúc đó.

Roslynn đã trải qua hai năm tại trường học trước khi bị đuổi và bị đưa trở lại lâu đài Cameron bởi cách cư xử “không thể sửa chữa được”. Ông ngoại không giận. Thực ra ông đã nhớ nàng rất nhiều và rất vui sướng khi nàng quay trở lại. Nhưng ông đã lời một trong những giáo viên tốt nhất tại trường về tiếp tục dạy dỗ Roslynn, và vì không có trò nghịch ngợm nào kinh khủng tới mức khiến cho Cô Beechham bỏ việc, nên ông đã trả cho cô rất hậu.

Nhưng trong suốt hai năm ở Anh, Roslynn và Frances đã trở nên không thể tách rời. Và nếu nàng có bất cứ phát hiện nào của mình khi bước sang tuổi 18, nàng đều chia sẻ với Frances thông qua những cánh thư.

Qua Frances, nàng đã biết yêu là như thế nào, cũng qua Frances, nàng biết thế nào là cuộc sống với người đàn ông mình không yêu. Và mặc dù nàng chưa có đứa con của riêng mình, chẳng có gì là nàng không biết về bọn trẻ, ít nhất là về con trai, bởi vì Frances chia sẻ mọi thứ về sự trưởng thành của Timmy với nàng.

Roslynn cũng chia sẻ nhiều điều với Frances, cho dù cuộc sống của nàng ở Highlands hoàn toàn thiếu vắng những trò tiêu khiển. Nhưng nàng cũng đã không muốn làm Frances lo lắng trong những tháng cuối của ông ngoại, cho nên nàng không nói gì về Geordie.

Và giờ thì làm sao nói được với cô ấy?

Làm thế nào để khiến cô ấy hiểu đó không chỉ là vì tình trạng suy yếu của một ông lão, mà là một tình huống thực và rất nguy hiểm?

Roslynn quyết định bắt đầu lại từ lúc đầu.

- Frances, cậu có nhớ mình đã kể là mẹ mình chết đuối ở Hồ Etive khi mình lên 7 không?
- Có chứ, một năm sau khi bố cậu mất, đúng không? - Frances nhẹ nhàng trả lời, vỗ về lên tay bạn. Roslynn gật đầu, cố không nhớ lại bản thân đã thấy lẻ loi và cô độc thế nào sau cả hai cái chết.
- Ông luôn cho rằng cái chết của mẹ mình là do người cháu trai của ông, Geordie. Cậu biết đấy, Geordie đã là một đứa trẻ hèn hạ, hắn luôn làm hại các con vật và gây ra những tai nạn để cười cợt. Lúc đó hắn mới có 11 tuổi, nhưng hắn đã khiến cho một người giữ ngựa của bọn mình gãy một chân, đầu bếp thì bị bỏng nặng, và một con ngựa bị thương. Không có ai nói về những gì hắn làm ở nhà của hắn mà chúng mình nghe được. Cha hắn là anh em họ với mẹ mình, và khi ông ta tới, ông luôn luôn mang cả Geordie theo. Vào cái ngày mà mẹ mình chết, họ đã đến thăm được một tuần.
- Nhưng hắn ta đã làm gì khiến cho mẹ cậu chết đuối?
- Không có bằng chứng nào hết, Frances. Chiếc thuyền mẹ đi được cho là đã bị lật úp, và bà thì bị vướng bởi những quần áo quá nặng để có thể tự bơi vào bờ, lúc đó lại đang là mùa đông.
- Nhưng bà ấy làm gì ở giữa hồ vào mùa đông?
- Mẹ lớn lên bên chiếc hồ ấy, và đó là nhu cầu thứ hai của bà khi được ở cùng với nước. Bà rất yêu nước, và bơi mỗi ngày vào mùa hè, đi thăm tất cả những nơi có thể cả ở trên và dưới bờ, tất cả các phía của cái hồ. Nếu mẹ có thể tự chèo thuyền thì không đời nào mẹ đi xe ngựa, dù thời tiết ra sao. Và bà có một chiếc thuyền nhỏ mà bà dễ dàng tự điều khiển được. Cả mình cũng thế, cho dù chưa bao giờ mình được đi một mình ra ngoài. Nhưng dù thế nào đi nữa, một người giỏi bơi lội như bà, cũng đã không thoát khỏi trong ngày hôm ấy.
- Lúc đó không có ai giúp được bà sao?
- Không ai thấy chuyện xảy ra cả. Hôm đó mẹ dự định băng qua hồ, và dường như cái thuyền lật khi đang ở quá xa giữa hồ. Vài ngày sau đó một trong những người chủ trại đã tình cờ đề cập với ông rằng đã thấy Geordie lảng vảng ở nơi để chiếc thuyền, vào lúc đầu tuần. Nếu Geordie thực sự chỉ là một con quỷ nhỏ đã gây ra những tai nạn, thì ông cũng không khi nào nghĩ như vậy. Nhưng thực tế là Geordie cũng cảm thấy

tôi tệ về cái chết của mẹ gần như mình vậy, và đó là điều đáng ngạc nhiên nhất, bởi chưa bao giờ Georgie tỏ ra quý mến mẹ hay mình.

- Vậy là ông nghĩ rằng Georgie đã làm gì đó với chiếc thuyền của mẹ cậu?

- Roslynn gật đầu - Có cái gì đó đã tạo nên một lỗ thủng nhỏ. Điều đó chính là cái mà Georgie thường cười cợt, khi thấy ai đó bị té nước hay mất đi một chiếc thuyền tốt. Nếu hấn đã làm vậy, mình không nghĩ rằng nó không hơn một trò đùa nghịch hư hỏng, cái mà trở nên quá đà và không như ý muốn. Mình không nghĩ hấn muốn giết ai đó, mà chỉ làm cho người ta bị ướt và phát điên lên thôi. Hấn đã không thể biết rằng mẹ mình đã không chèo gần bờ, thường thì mẹ cũng không chèo băng qua hồ.

- Nhưng hấn vẫn...

- Đúng, hấn vẫn làm vậy - Roslynn thở dài - Nhưng ông đã không bao giờ chứng minh được chuyện đó, vậy nên ông có thể làm được gì? Chiếc thuyền không được tìm thấy để chứng minh là đã có ai đó đã giả trò với nó. Sau chuyện đó, ông không còn tin Georgie nữa, không bao giờ ông để hấn đi quanh lâu đài mà không có người hầu theo sát. Ông ghét hấn, Frances à, ghét vô cùng, tuy vậy ông không nói với cha hấn những gì ông nghĩ ngờ, và cũng không thể ngăn cấm hấn tới lâu đài được. Nhưng ông đã thề là sẽ không để hấn lấy đi bất cứ thứ gì của ông nữa, ông đã khẳng định như vậy.

- Khi cha Georgie qua đời, ông chỉ để lại cho hấn một khoản gia tài nhỏ. Ông ngoại biết là Georgie rất không bằng lòng với ông, bởi vị trí của hấn trong gia đình quá nhỏ bé. Tuy vậy với ông hấn vẫn là người cháu trai lớn nhất có thể thừa kế gia sản dòng họ Cameron. Và ông biết chắc chắn là Georgie muốn tiền bạc khi hấn hỏi cưới mình

- “Em sẽ tự làm hại mình ở đó mất thôi, Ros. Em đâu cần tới tiền bạc để khiến người ta yêu mến mình” (“You do yours ELF a disservice there, Ros. You don’t have only money to recommend you.”)

- Roslynn phẩy tay- Thực sự thì Georgie chưa bao giờ quý mến mình, Frances, kể cả khi bọn mình đã lớn, và cảm giác đó chỉ ngày càng tăng thêm. Cậu thấy đấy, hấn không bằng lòng với mình, vì mình là người thân cận nhất với ông ngoại. Không phải cho tới khi cha hấn chết hấn mới thấy những thứ hấn nhận được ít ỏi thế nào, và ngay lập tức hấn trở thành Anh-chàng quyến rũ đối với mình.

- Nhưng cậu đã từ chối hấn rồi cơ mà - Frances chỉ ra một cách rõ ràng.

- Dĩ nhiên là mình từ chối. Mình đâu phải một con bé ngu ngốc không thể thấy gì dưới những lời xu nịnh không ngừng của hấn. Nhưng mà hấn đâu có từ bỏ. Hấn vẫn tiếp tục giả vờ như đang có một tình yêu vô cùng to lớn đối với mình kể cả khi mình thấy được lòng căm thù đóng băng bên dưới đôi mắt xanh lạnh giá của hấn.

- Được rồi, giờ thì mình đã hiểu rõ mọi chuyện, nhưng mình vẫn thấy không có lý gì cậu phải lao vào vòng kèm kẹp của hôn nhân.

- Khi ông ngoại mất, mình không còn có sự bảo vệ nào khác nữa. Và mình cũng không cần ai bảo vệ nếu không có Georgie. Cậu thấy hấn đã cầu hôn mình bao nhiêu lần rồi đấy. Hấn tỏ rõ là hấn muốn của cải dòng họ Cameron, và sẽ làm tất cả để có nó.

- Nhưng hấn làm được gì cơ chứ?

- Mình nghĩ không gì cả - Roslynn gật đầu với sự chán ghét - Ông ngoại đã sáng suốt hơn.

- Những gia sản sẽ không thuộc về Georgie nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra cho cậu, phải không? - Frances há miệng kinh ngạc.

- Không, ông ngoại đã đảm bảo điều đó. Vấn đề là Georgie có thể ép mình lấy hấn nếu hấn có được mình. Có nhiều cách, đánh thuốc mê, dùng vũ lực, hay sử dụng cả một linh mục vô liêm sỉ, và ông thì không tỏ ra dấu hiệu gì là đã sắp xếp một cuộc hôn nhân cho mình. Georgie sẽ điều khiển được mọi thứ nếu hấn xoay sở thực hiện được việc đó. Và như mình đã nói, hấn chỉ có được hôn nhân khi hấn đã có mình trong tay. Một khi mình là vợ Georgie, hấn chẳng có ý nghĩa gì với mình. Hấn còn không dám để mình bên cạnh để nói cho mình biết những gì hấn làm, phải không?

Frances rùng mình, dù đang là một đêm hè ấm áp : ” Cậu không nói quá phải không?”

- Giá mà mình có thể làm thế, Frances, mình thực sự mong là vậy. Ông ngoại luôn hi vọng Geordie kết hôn vào một lúc nào đó, nhưng hẳn không hề. Ông biết là hẳn đang chờ đợi thời cơ của mình, cái ngày mình bị bỏ lại một mình và không có ai dám lên tiếng phản đối nếu hẳn ép mình lấy hẳn. Hẳn quá to lớn để mình có thể chống lại, kể cả khi mình có một con dao găm trong đôi ủng của mình.

- Cậu không có chứ?!

-Ồ, mình có mà. Ông ngoại cũng dạy mình cách sử dụng nó nữa. Nhưng một con dao găm nhỏ có ích gì nếu Geordie thuê người bắt cóc mình? Giờ thì cậu biết vì sao mình phải rời Scotland nhanh như vậy, và lý do tại sao mình tới đây.

- Và cả chuyện tại sao cậu muốn một người chồng nữa.

- Đúng, cả chuyện đó nữa. Một khi mình kết hôn, Geordie chẳng thể làm gì được nữa. Ông ngoại đã bắt mình hứa là sẽ kết hôn nhanh chóng. Ông đã sắp xếp mọi thứ, kể cả chuyện bỏ trốn của mình. Geordie sẽ mất thời gian tìm mình ở Scotland trước khi biết mình ở đây. Cho nên mình có chút ít thời gian để lựa chọn ai đó, nhưng cũng không lâu.

- Chết tiệt, điều đó không công bằng, không gì cả - Frances nói một cách bức xúc - Làm thế nào mà cậu có thể yêu được nhanh chóng như vậy?

Roslynn gật đầu, nhớ lại lời khuyên chắc chắn của ông "Hãy bảo vệ bản thân trước, cháu yêu, với một chiếc nhẫn trên tay cháu. Sau đó cháu có thể tìm thấy tình yêu sau." Nàng đã đỏ mặt khi hiểu được chính xác những gì ông nói.

Nhưng ông cũng thừa nhận " Dĩ nhiên, nếu tình yêu đến với cháu (nguyên văn là fall into your lap- rơi vào lòng), đừng chạy trốn. Nhanh chóng giữ lấy nó và đừng để nó đi, bởi vì điều đó là rất tốt, cháu sẽ không phải tìm kiếm nó sau này."

Ông cũng có một lời khuyên khác, về người nàng nên lựa chọn "Người ta nói một tay phóng đảng sẽ là một người chồng tốt nhất, nếu như một cô gái duyên dáng có thể tóm lấy trái tim của anh ta, chứ không phải đôi mắt, nhớ nhé cháu, là trái tim anh ta. Anh ta đã trải qua thời kỳ chơi bời trác táng rồi, cháu thấy đấy, nên nói như vậy là anh ta không thể bị quyến rũ hơn nữa. Vậy nên khi anh ta đã ổn định, có nghĩa anh ta đã sẵn sàng làm thế."

- " Nhưng người ta cũng nói là một tay phóng đảng sẽ luôn là một tay phóng đảng." - Roslynn bắt buộc phải chỉ ra. Lời khuyên của ông khiến nàng hồi hộp.

- " Ai nói vậy? Nếu vậy thật, thì cháu phải nắm được trái tim anh ta. Nắm được nó, cháu yêu, cháu sẽ thấy hạnh phúc vì điều đó. Nhưng ta không nói về những anh chàng trẻ tuổi đâu, không, không phải thế. Cháu phải tìm một người đủ tuổi đời để anh ta đã có những năm tháng chơi bời của riêng mình và không cần thêm nữa. Và cháu cũng không được lấy những người đã quá già. Cẩn thận đó!" (hihi, nghe mô tả thấy y hệt anh Anthony nhà mình, Ông ngoại sáng suốt thật)

- "Nhưng làm sao mà ông phân biệt được?"

- " Nếu anh ta vẫn còn cảm giác. Nếu cháu có thể khiến anh ta kích động, ôi, đừng đỏ mặt, cháu yêu. Cháu sẽ làm những anh chàng trẻ tuổi thấy rất kích động, sau đó cháu sẽ biết phải làm gì. Ta nghĩ cũng có khá nhiều kẻ chơi bời, nên cháu có nhiều đối tượng để chọn lựa đấy."

Nàng vẫn nài nỉ " Nhưng cháu không muốn một kẻ chơi bời làm chồng"

- " Cháu sẽ muốn" Duncan nói trước " Đó phải là người mà các cô gái không thể kháng cự lại. Chỉ cần chắc là cháu đã có được chiếc nhẫn trước khi cháu để cho hẳn-

- " Ông à..."

Ông gật đầu trước câu nói của nàng : " Nếu ta không nói cho cháu biết, thì ai sẽ nói? Cháu cần phải biết làm sao để đối phó với một người đàn ông"

- " Cháu biết làm thế nào mà"

Ông cười thầm : " Không, cháu yêu quý, cháu đang không thành thật" - Ông phỉnh phờ " Nếu một người đàn ông quyến rũ cháu và làm trái tim cháu xao xuyến, có phải đơn giản cháu sẽ lờ anh ta đi chỉ vì anh ta là một kẻ chơi bời?"

- "Vâng ạ!"

- " Nhưng ta đã nói với cháu đó sẽ là những người chồng tốt nhất!" Ông bắt đầu to tiếng trước vẻ bướng bỉnh của nàng - " Và ta muốn cháu có người đàn ông tốt nhất, dù cho cháu sẽ không có nhiều thời gian để tìm kiếm"

- " Làm thế nào mà ông biết chứ? Hãy nói cháu nghe nếu ông có thể" - Nàng không tức giận, chỉ thấy xấu hổ. Ông ngoại không biết nàng đã biết tất cả về những kẻ ăn chơi trác táng như thế, thông qua Frances, và theo những gì nàng nghĩ, những kẻ đó cần tránh xa như dịch bệnh.

- " Bởi vì ta cũng đã từng như vậy, đừng nhìn ông kinh ngạc như thế. Ta đã có 16 năm chơi bời trước khi gặp và cưới bà của cháu. Và ta đã chung thủy với bà ấy cho tới cái ngày bà ấy qua đời."

Điều đó là một ngoại lệ. Chỉ một ngoại lệ như vậy chắc chắn không thể làm Roslynn thay đổi ý kiến của mình về kiểu đàn ông như vậy. Nhưng nàng không nói với Duncan điều đó.

Nàng để ông nghĩ là ông đã hoàn thành mục đích của mình. Đó vẫn là một phần trong lời khuyên của ông mà nàng không nghe theo và cũng không hứa hẹn gì. Đối với Frances và câu hỏi của bạn về tình yêu, Roslynn chỉ thờ ơ nhún vai:

- Nếu tình yêu không xảy ra ngay lập tức, cũng không sao. Cậu vẫn có thể sống mà không có nó đó thôi.

- Đó là vì mình không có sự lựa chọn nào khác - Frances cau mày.

- Xin lỗi, mình không có ý nhắc tới chuyện đó. Nhưng với mình, chỉ cần một anh chàng có ngoại hình ưa nhìn và không phải là kẻ theo đuôi các cô nàng là được. Mình nghĩ mình có thể thích anh ta, vậy là đủ. - Và nàng mỉm cười - Sau cùng, mình đã có sự cho phép, và cả những gợi ý của ông ngoại, để tìm tình yêu sau này nếu không tìm thấy nó trước hôn nhân.

- Ông ... cậu sẽ làm thế sao?

Roslynn cười khúc khích trước vẻ mặt sững sờ của bạn

- Nào, hãy để mình tìm một người chồng trước khi mình nghĩ về một người yêu. Chỉ cần hi vọng là với mình hai người đó sẽ là một mà thôi.

4. Chương 4

- Cậu bé, cái chuyện kinh khủng mà có cậu tham gia trong đó, có thật là vậy không?

Anthony tựa vào khung cửa một cách thoải mái, nhìn Jeremy xem xét căn phòng mới của cậu với vẻ sung sướng rõ ràng.

- Trời ơi, Chú Tony-

- Dừng lại ngay - Anthony cau mày tức giận - Cậu có thể gọi những anh trai của ta là chú hay bất cứ cái gì cậu muốn, nhưng với ta thì chỉ có Tony thôi, cảm ơn.

Jeremy cười ngoác miệng, không bị dọa dẫm chút nào.

- Mọi thứ thật tuyệt vời, cả căn phòng, cả ngôi nhà, cả chú nữa. Cháu không thể cảm ơn chú với-

- Vậy thì không cần đâu, làm ơn đi - Anthony nhanh chóng cắt ngang - Và trước khi cậu tiếp tục với cái hình ảnh thần tượng mà cậu tôn sùng, ta nói cho cậu biết là ta sẽ làm cho cậu trở nên hư hỏng cực kỳ đấy, cậu bé. Cha cậu đã giao cho ta chăm sóc cậu.

- Và chú hứa như vậy à?

Anthony phải kìm lại một tràng cười ngắn. Thằng bé cho là anh nói nghiêm túc.

- Không, ta không hứa. Chúa lòng lành, chẳng lẽ cậu nghĩ rằng ta muốn để Jason bóp cổ ta sao? Anh ấy sẽ rất giận dữ khi phát hiện ra James đẩy cậu cho ta chứ không phải anh ấy. Không, ta sẽ giới thiệu với cậu những người phụ nữ mà cha cậu đã quên mất là có cả họ trên đời.

- Giống Regan phải không?

Lần này thì Anthony giận dữ thực sự

- Chúng ta có thể sẽ có quan hệ tốt với nhau, cậu và ta, miễn là không bao giờ ta nghe thấy cái tên đó nữa. Chết tiệt, cậu cũng tệ như cha cậu-

- Cháu không để chú nói xấu cha cháu đâu, Chú Tony - Jeremy cắt ngang một cách nghiêm túc.

Anthony bước lên, xoa mái tóc đen như than của cậu bé, mái tóc giống hệt như anh.

- Hiểu cho ta, chó con. Ta yêu quý cha cậu. Luôn luôn như vậy. Nhưng ta luôn có sự thôi thúc cần phải chỉ trích anh ấy. Anh ấy là anh trai ta trước khi là cha cậu, sau hết, anh ấy không cần tới sự bênh vực của những đứa trẻ như cậu. Cho nên đừng có sừng cổ lên làm gì. Ta không có ý xúc phạm cha cậu hay gì cả.

Jeremy cười tủm tỉm, dịu lại hẳn.

- Rega- Reggie đã nói là chú sẽ không thấy vui nếu không tranh cãi với các anh mình.

- Có thật Reggie nói thế không ? Cái con mèo ấy luôn là đứa biết-tuốt - Anthony trả lời một cách trêu mếu
- Nhân nói về Reggie, con bé đã gửi tới một lời nhắn hôm nay. Dường như con bé đang ở đây nhưng không có anh chàng Tử tước của nó đi cùng vì lý do nào đó, con bé cần một người hộ tống tới buổi khiêu vũ tối nay. Cậu có muốn nhận trách nhiệm này không ?

- Cháu ư ? Chú nói thật chứ - Jeremy hỏi lại với vẻ kích động.

- Ta không thấy lý do để cháu không nhận. Reggie biết ta không thể tham gia mấy chuyện như vậy và cũng sẽ không yêu cầu ta nếu đã có ai đó sẵn sàng giúp đỡ. Nhưng Edward đã đưa gia đình anh ấy về lại Haverton để thăm Jason, và Derek cũng đi cùng, cho nên không may là chỉ còn có ta và cháu trong thành phố này là người họ Malory mà con bé có thể thuyết phục - dĩ nhiên là trừ khi chúng ta gán cho cha cháu trách nhiệm này. Sẽ là thế nếu chúng ta có thể tìm thấy anh ấy kịp giờ. Có thể James sẽ ở đậu thuyền ở đây cả tuần, nhưng anh ấy có đề cập tới chuyện tìm kiếm một người bạn cũ-

- Đó là Sarah - Jeremy bổ sung, đôi mắt xanh hấp háy - Cô ấy làm việc ở một quán rượu ở dưới-

- Miễn cho ta mấy chi tiết đó đi.

- Chú không thể khiến cho cha tới một vũ hội dù bằng cách nào đi nữa, kể cả là vì cô cháu gái yêu quý của ông. Nhưng cháu sẽ làm điều đó. Cháu còn có sẵn quần áo rồi. Và cháu cũng biết khiêu vũ nữa. Connie đã dạy cháu.

Anthony gần như bị nghẹn khi nghe điều này.

- Thật là ông ta làm vậy à ? Vậy ai là người dẫn, cháu hay ông ta ?

Jeremy cười toe.

- Mỗi người một chút, nhưng sau đó cháu có luyện tập với những cô nàng thật sự, và họ không có phàn nàn gì hết.

Anthony suýt nữa đã hỏi thêm là cậu ta đã được luyện tập thêm những " môn " gì nữa, bởi anh có thể tưởng tượng thấy rõ ràng, rõ ràng là cậu ta có quá nhiều mối liên hệ với những người bạn kinh khủng của cha mình. Anh sẽ phải làm cái gì với thằng bé láu lỉnh dễ thương này đây ?

Nhưng dù sao anh cũng phải làm gì đó, bởi vì Jeremy đáng buồn là không biết những cách cư xử xã giao trong xã hội, bởi vì cha mình. Một quý ngài-cướp biển, một tên cướp biển đã về hưu và một kẻ phóng đảng bất hảo, đúng thực là những hình mẫu tuyệt vời để lựa chọn noi theo. Có lẽ James phải giao lại con trai

cho những anh em của mình khi họ đã trở lại London để xem liệu họ có thể dạy dỗ thẳng bé những kiến thức cơ bản hay không.

- Ta chắc chắn Reggie sẽ rất vui mừng khi được nhảy cùng cháu, cậu bé, nhưng gọi con bé là " cô nàng " (wench- cách gọi các cô gái một cách suồng sã) đi và cô ấy sẽ cho cháu một bạt tai. Và giờ thì con bé đã biết rõ cháu rồi, nên chắc nó sẽ vui khi đi cùng cháu tối nay. Ta nghĩ là nó khá là mến cháu.

- Vâng, chị ấy cũng nói thế với cháu cái ngày mà cha cháu bắt cóc chị ấy.

- Cháu có cần phải nhắc lại chuyện đó với ta không chứ ? Chỉ khi Reggie biết cháu là ai mà con bé nhờ cậy tới cháu thôi, cháu yêu quý. Lạy chúa, chỉ vì James có quá nhiều rắc rối kể cả nợ nần với một tử tước, và sau đó lại phát hiện ra Reggie đã cưới anh ta.

- Vâng, điều đó đúng là thay đổi mọi thứ.

- Dĩ nhiên là vậy. Nhưng anh ấy không cần phải lôi kéo cháu vào cái chuyện trả thù này cho dù bằng cách nào.

- Đó là vấn đề danh dự, thưa chú.

- A, vậy là cháu cũng biết về danh dự, phải không ?

Anthony nói một cách khô khan.

- Vậy thì chắc vẫn còn hi vọng với cháu, ta nghĩ vậy... nếu chúng ta có thể xoay sở bỏ đi cái từ " Wench " ra khỏi vốn từ vựng của cháu.

Jeremy hơi đỏ mặt. Thực ra đó không phải là lỗi của cậu khi mà phải sống những năm đầu đời tại một quán rượu cho tới khi cha cậu phát hiện ra sự tồn tại của cậu và nhận lại con mình. Connie - người bạn đầu tiên và cũng là bạn thân nhất của James, luôn sửa chữa lỗi ăn nói của cậu và giờ thì có thêm một người khác nữa muốn sửa chữa cậu.

- Vậy có lẽ cháu không đủ khả năng hộ tống-

- Cháu lại để tâm những gì ta nói sao - Anthony hất đầu về phía cậu bé - Có phải ta sẽ gợi ý cháu hộ tống cháu gái yêu quý của ta nếu ta nghĩ là cháu không có khả năng ?

Jeremy giờ thì trông thật lo lắng, nhưng vì một lý do khác.

- Cháu không thể. Chúa ơi, cháu đã nghĩ về chuyện gì thế này ? Dĩ nhiên cháu không thể. Nếu bất cứ ai khác- không, cháu chỉ không làm được.

- Cháu làm bầm cái quý gì thế?

Jeremy nhìn lại anh một cách chăm chú.

- Cháu không thể đưa chị ấy tới vũ hội chỉ với sự bảo vệ như của cháu, cháu phải làm gì nếu một người giống như chú quấy rầy chị ấy?

- Giống ta? - Anthony không chắc là anh muốn cười hay muốn bóp cổ thằng nhóc láu cá này.

- Chú hiểu cháu muốn nói gì mà, một người mà sẽ không chỉ bằng lòng với tiếng " không" khi anh ta nghe nó. Không phải là cháu sẽ không bóp cổ bất cứ ai dám-

- Nhưng ai sẽ e dè một thằng nhóc mười-bảy-tuổi nào? - Anthony nói tiếp với vẻ mặt cau kỉnh - khỉ thật, ta không thể chịu được mấy chuyện chết tiệt đó. Không bao giờ ta có thể, và cũng không bao giờ sẽ. Nhưng cháu nói đúng. Ta nghĩ chúng ta cần có một sự thỏa thuận. Cháu hộ tống Reggie, và ta cũng sẽ để mắt tới con bé nữa. Phòng khiêu vũ của nhà Crandal nhìn ra một khu vườn, ta tin là vậy. Cho nên ta có thể làm việc đó mà không cần phải thực sự xuất hiện. Điều đó cũng sẽ thỏa mãn người chồng bảo-vệ-quá-mức-cần-thiết của con bé nữa. Cháu thấy chuyện đó ổn chứ, chàng trai trẻ?

- Vâng, miễn là cháu biết chú ở đó và có thể ra mặt nếu chị ấy gặp rắc rối thực sự. Nhưng mà , Tony, chú có thấy chán không nếu chỉ ở ngoài khu vườn cả buổi tối?

- Tất nhiên, nhưng ta chắc là ta có thể chịu đựng được chuyện đó trong một buổi tối. Cháu không biết khả năng nào nếu thực sự ta ra mặt trong những vụ như thế đâu, và cũng đừng hỏi làm gì. Đó là tai ương trong cuộc đời ta (bane of my life), nhưng đó là cuộc sống ta lựa chọn, nên ta không phàn nàn gì.

Và với lời nhận xét khó hiểu đó, Anthony để Jeremy lại với nơi ở mới của mình.

5. Chương 5

- Được rồi, bạn thân mến, giờ thì cậu đã tin mình chưa? - Frances thì thầm, tiến tới đằng sau Roslynn, người giờ đang đứng giữa một vòng tròn những người ngưỡng mộ, không ai trong số họ để nàng một mình kể từ khi nàng bước chân vào vũ hội này, vũ hội thứ ba trong nhiều ngày qua.

Câu hỏi vô hại đủ lớn cho bất cứ ai nghe thấy, nhưng lại không ai nghe. Cho dù những ánh mắt của các quý ông có mặt không ngừng hướng về phía Roslynn trong chiếc áo dài xanh da trời đậm pha sắc lục của nàng, sự chú ý của họ trong giây lát hướng tới cuộc tranh luận thân thiện về cuộc đua nào đó được cho là sẽ diễn ra vào ngày mai.

Nàng đã khởi đầu cuộc tranh luận đó, để cắt đứt cuộc tranh luận trước đó về việc ai sẽ là người nhảy với nàng ở vũ điệu tiếp theo. Nàng đã khá mệt vì khiêu vũ, đặc biệt là với ngài Bradley, người nhất định là có bàn chân to nhất theo như quan niệm người Scot.

May mắn, và cũng không may cho Roslynn, nàng đã cần phải yêu cầu Frances giải thích câu hỏi của mình. Frances đã hỏi câu đó quá nhiều những ngày gần đây, khá là xúc động bởi cô đã đứng về việc Roslynn được đón mừng và Roslynn đã sai. Cô đã nhấn mạnh là mọi chuyện tốt đẹp, bản thân rất vui với thành công của Roslynn, như thể đó là thành công của mình vậy.

- Mình tin cậu rồi - Roslynn thở dài, hi vọng đây là lần cuối nàng phải nói câu đó - Chúa chứng giám, mình có mà. Nhưng làm sao mà mình chọn lựa được giữa ngần ấy người?

Frances kéo nàng lại sau vài bước cùng với lời động viên

- Cậu không cần phải lựa chọn bất cứ ai. Trời đất, cậu mới bắt đầu cuộc tìm kiếm. Vẫn còn những ứng viên khác cậu chưa gặp. Cậu sẽ không mù quáng nhảy ngay vào ai phải không?

- Dĩ nhiên là mình không làm vậy. Mình không dự định kết hôn với một người hoàn toàn xa lạ. Thực tế, anh ấy sẽ là người duy nhất với mình, nhưng mình muốn biết mọi thứ có thể về anh ấy. Mình tin là mình cần biết về người mình đang săn đuổi càng nhiều càng tốt để tránh những sai lầm sau này.

- Thật là cậu đang săn đuổi ai đó à? - Frances đột ngột mở lớn đôi mắt - Đó là cách cậu nhìn tất cả những chuyện này sao?

Roslynn gật đầu lần nữa

- Ôi, mình không biết nữa, Frances. Dường như quá là nhấn tâm, dù cho cậu nhìn chuyện này như thế nào, đặc biệt khi không ai mình gặp làm mình thấy vui thích cho dù chỉ là một chút thôi. Mình sắp mua lấy một người chồng. Chẳng có cách nào tốt đẹp hơn để gọi chuyện thế này cả. Và dường như mình đặc biệt giống như một anh chàng sắp cầu hôn nếu đây là tất cả những người mình có thể lựa chọn. Nhưng miễn là anh ta đáp ứng được những tiêu chuẩn kia-

- Thôi nào! - Frances quở trách một cách nghiêm khắc - Cậu từ bỏ khi mà chỉ mới bắt đầu cuộc tìm kiếm sao. Cái gì đã khiến cậu thất vọng đến thế?

Roslynn nhăn mặt

- Họ đều quá trẻ, Frances. Gilbert Tyrwhitt không thể quá hai mươi, và Neville Badwin cũng không già hơn chút nào. Ngài Bá tước bằng tuổi mình, và Ngài Bradley thì chỉ già hơn có vài năm, dù cho ông ta cư xử như thể ông ta vẫn còn đang đi học vậy. Những người khác cũng không hơn gì. Quý thật, họ làm mình thấy

mình thật lớn tuổi. Nhưng Ông ngoại đã nói với mình. Ông muốn mình tìm một người lớn tuổi hơn, nhưng những người đó ở đâu kia chứ ? Nếu cậu bảo mình là họ đều đã lấy vợ cả rồi, mình nghĩ là mình sẽ hét lên ngay bây giờ.

Frances cười.

- Ros, cậu đang vội quá đó. Có một số các quý ông khá là đáng hoàng ở đây, một số đã góa vợ, và một vài người còn chắc chắn độc thân mà mình chắc là mình sẽ cân nhắc tới tình trạng đó một khi họ gặp gỡ cậu. Nhưng chắc chắn mình sẽ không chỉ họ ra cho cậu đâu, bởi họ có thể bị hăm dọa bởi những anh chàng trẻ tuổi hung hăng đang lượn lờ cạnh cậu và cảm thấy rằng đây là một cuộc cạnh tranh khắc nghiệt. Sau tất cả chuyện này thì cậu đã thành công tuyệt vời. Nếu cậu muốn một người lớn tuổi hơn, cậu phải cho những người theo đuổi tội nghiệp đó chút khích lệ, cho họ thấy cậu thực sự có chút hứng thú, cậu hiểu mình muốn nói gì rồi đó.

- Trời ơi, Frances, cậu không phải đỏ mặt như vậy. Mình không ngại nếu phải làm thế. Mình thậm chí còn chuẩn bị cho trường hợp của mình và tự mình đưa ra lời cầu hôn với họ. Giờ thì đừng có nhướn mày với mình. Cậu biết mình muốn nói tới chuyện gì, và mình sẽ làm thế nếu bắt buộc.

- Cậu cũng biết rõ là cậu quá ngại ngùng để thực hiện một chuyện táo bạo như thế mà.

- Ngại ngùng trong những tình huống thông thường, có thể. Nhưng với những chuyện thế này, mình không có được sự lựa chọn nào. Mình không còn thời gian lãng phí vào mấy chuyện tán tỉnh nữa, và chắc chắn là cũng không thể ngồi yên một chỗ chờ đợi một người thích hợp tìm đến. Vậy nên hãy chỉ ra những ứng cử viên nhiều kinh nghiệm hơn của cậu đi, rồi mình sẽ nói ai là người mình muốn được giới thiệu. Mình có quá đủ mấy anh chàng trẻ tuổi háo thắng này rồi.

- Được rồi - Frances trả lời và nhìn quanh căn phòng - Ở đó, gần mấy người nhạc công, người cao cao ấy. Mình không nhớ ra tên ông ta ngay, nhưng mình được biết là ông ta góa vợ và có hai - không, ba đứa con, mình nghĩ vậy. Ông ta khoảng 41 hay 42 tuổi, khá là dễ thương theo những gì mình được nghe. Có một điền trang lớn ở Kent nơi mà những đứa trẻ đang sống, nhưng ông ta thích cuộc sống thành thị hơn. Ông ta có phù hợp với tiêu chuẩn của cậu chứ ?

Roslynn cười trước lời mỉa mai vô lý của Frances.

- Ừm, ông ta không tệ chút nào. Mình thích những sợi tóc bạc hai bên thái dương ông ấy. Nếu mình không thể yêu, mình chỉ muốn một người ưa nhìn, và thực sự ông ấy như vậy, đúng không ? Được rồi, đó sẽ là người đầu tiên. Giờ thì còn ai khác nữa không ?

Frances nhìn nàng một cách phẫn nộ, bởi cô nghĩ chắc chắn rằng họ đang ở hội chợ lựa chọn hàng hóa, cho dù thực ra Roslynn không muốn vậy. Cách Roslynn thực hiện chuyện này thật xúc phạm, quá lý trí và giống như là đang buôn bán vậy.

Nhưng thực ra chuyện đó không hoàn toàn giống vậy, chỉ là vì hầu hết những quý cô trẻ đều có cha hoặc người hộ tống để xử lý mọi chuyện, trong khi họ chỉ việc chỉ đơn thuần quan tâm tới bản thân mình cùng những câu chuyện tưởng tượng tuyệt vời về tình yêu vĩnh cửu, và trong một số trường hợp khác là những tình yêu bất hạnh không kéo dài.

Ros không có ai để dàn xếp chuyện hôn nhân cho mình, nên nàng tự bản thân phải giải quyết chúng, bao gồm cả chuyện về những thỏa thuận về tài chính. Bởi nghĩ rằng dù tranh luận thêm nữa cũng là vô ích, Frances chỉ vào một quý ngài khác, và một người nữa.

Một giờ sau, Roslynn đã gặp tất cả bọn họ và thu hẹp một danh sách mới những người có khả năng cân nhắc, với những độ tuổi có thể chấp nhận hơn. Nhưng những anh chàng theo đuổi trẻ tuổi vẫn không để nàng một mình mà nài nỉ nàng dành cho họ hết điệu này sang điệu khác. Mặc dù sự nổi tiếng của nàng làm dịu đi phần nào nỗi lo về tuổi tác, thực sự là giải quyết được chuyện đó rất tốt, lúc này đây sự nổi tiếng lại trở thành mối phiền phức với nàng.

Đã sống tách biệt quá lâu với ông ngoại và những người hầu biết nàng từ khi còn nhỏ, Roslynn có ít cơ hội tiếp xúc với đàn ông. Những người đàn ông nàng quen đều quá quen thuộc với nàng, tới mức nàng không biết rằng mình không hề bận tâm đúng mức tới chuyện đó.

Không giống như Nettie, người chỉ cần liếc nhìn mọi thứ cũng hiểu được rõ sức ảnh hưởng của Roslynn tới phái nam, Roslynn thì quá thận trọng khi bước ra ngoài xã hội và chỉ vừa mới chú ý tới những gì diễn ra quanh mình.

Không đáng ngạc nhiên là nàng đã không chú ý nhiều tới ngoại hình của mình, cái mà với nàng không bao giờ là vượt quá mức bình thường, mà lại quá chú ý tới tuổi của mình, vấn đề dường như không thích hợp với mục đích của nàng, chỉ còn lại vị trí như một nữ thừa kế mới mong giúp nàng kiếm được một người chồng nhanh chóng mà thôi.

Nàng đã thừa nhận, tự so sánh độ tuổi của mình với những quý cô khác trong hội mùa đầu tiên của họ, rằng nàng nhất định phải dàn xếp cùng với hai hay ba anh chàng trẻ tuổi không có triển vọng nào, hay kể cả là một tay cờ bạc lêu lổng, một nhà quý tộc đã sa sút và nợ nần chồng chất.

Kể cả nếu như phải có một hợp đồng hôn nhân để nàng có thể nắm được quyền điều khiển tài sản của mình, nàng cũng chấp nhận hào phóng chi trả. Nàng có thể chịu được. Nàng rất giàu. Nhưng nàng phải đánh giá lại tình thế của mình sau vũ hội đầu tiên Frances đưa nàng tới.

Nàng nhanh chóng phát hiện ra tất cả các quý ông đều yêu mến mình, dù chưa biết về khoản thừa kế của mình. Dĩ nhiên là váy áo và trang sức của nàng đã tự thể hiện điều đó, nhưng thực sự, người bá tước giàu có đã mời họ tại South Audley Street, lại là quý ông Bradley đáng ghét.

Những người đàn ông trong danh sách mới của nàng cũng không phải là những người nghèo khổ, và họ dường như có vẻ rất hãnh diện bởi sự quan tâm của nàng với mình. Nhưng liệu họ có sẵn sàng kết hôn với nàng không? Được rồi, hãy chờ xem điều đó.

Ưu tiên của nàng hiện giờ là tìm hiểu nhiều hơn về mỗi người trong bọn họ. Nàng không muốn phát hiện ra hoặc bị bắt ngờ bởi bất cứ thói hư hỏng nào lộ ra sau khi kết hôn. Cái nàng cần thời điểm này là một người bạn tâm tình và đưa cho nàng những lời khuyên, ai đó đã biết những quý ông này nhiều năm và có thể giúp nàng cắt ngắn danh sách.

Frances chỉ đơn giản là quá bảo vệ nàng và quá ăm ắp để giúp đỡ gì đó nếu phân tích một cách chi tiết. Cá nhân cô ấy không biết về người đàn ông nào khác ngoài người chồng đã chết của cô ấy, cô ấy không cần nhắc về ai khác nữa. Những người Frances giới thiệu với nàng tối nay chỉ là những chỗ quen biết hiếm hoi mà Frances có thông tin rất mơ hồ.

Một người thích chuyện tâm phào có thể giúp đỡ, nhưng lại không đáng tin, và những kẻ đưa chuyện cũ thường quên mất những tin tức mới, cho nên cũng không thể giúp gì cho mục đích của nàng.

Giá mà Roslynn có những người bạn khác ở London, nhưng Frances là bạn duy nhất của nàng. Việc Roslynn thuê ai đó để biết thông tin mình muốn về những ứng cử viên là việc chưa người phụ nữ nào dám làm. Và nếu họ có dám làm thì họ cũng không biết làm sao để tìm được người mình muốn thuê.

Nhưng sau đó thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản, và Roslynn biết ngay từ lúc đầu là công chuyện tìm chồng này sẽ khó khăn. Nàng biết là sẽ rất khó, đơn giản chỉ vì nàng biết nàng không có thời gian cần thiết để có một quyết định cẩn thận.

Ít ra thì tối nay nàng cũng đạt được một số tiến triển, dù chậm chạp nhưng có ích. Ngài Artemus Shadwell, một người góa vợ, đã khích lệ nàng trở lại với những anh chàng theo đuổi táo tợn, khi nàng mới bắt đầu nghĩ về họ bởi sự theo đuổi quá tích cực của họ, tiếp tục mời nàng những vũ điệu không ngừng.

Không may, một vũ điệu không hề thích hợp để chuyện trò, và điều duy nhất nàng biết về ông ta là cuộc hôn nhân đầu tiên mang tới cho ông ta 5 đứa con. (Trời, mới có một bà vợ mà đã có gần ấy con rồi á?!) - (còn Frances thì đã đi đâu mất).

Ông ta cũng không hoàn toàn muốn có một gia đình mới nếu lại kết hôn lần nữa. Nàng muốn biết ông ta có thể tránh điều đó như thế nào, nhưng ông ta chỉ nói như vậy. (Tức là ông này không muốn có con nữa đây ạ!)

Điều đó quá tệ, bởi Roslynn đã xác định nếu nàng có thể có được gì từ một người chồng thì đó là những đứa con. Đó là điều duy nhất nàng trông đợi khi lấy chồng. Nàng muốn có con, không nhiều, chỉ cần một vài đứa, có thể là 2 hoặc 3, hay là 4, chắc chắn là vậy.

Đây là điều nàng không thể chờ đợi, không phải ở độ tuổi của nàng. Nếu nàng sắp có một gia đình, nó phải được bắt đầu ngay. Không có những câu nói đại loại như “Có thể” hay “Chúng ta sẽ xem xét chuyện đó sau”.

Nhưng nàng không cần phải đưa ngài Artemus ra khỏi danh sách vội. Sau tất cả, ông ta vẫn chưa biết ông ta là một trong những “khả năng” của nàng, cho nên ông ta đã không thể cân nhắc câu hỏi của nàng về những đứa trẻ một cách nghiêm túc. Và suy nghĩ của một người đàn ông có thể bị thay đổi. Nếu có điều gì nàng biết về đàn ông, đó chính là điều này.

Sau vũ điệu, ông ta đưa nàng quay trở lại chỗ Frances, người đang đứng bên bàn nghỉ cùng với mộ quý cô trẻ Roslynn chưa từng gặp. Nhưng điệu valse lại bắt đầu, và Roslynn thấy quý ông Bradley kiên trì lại đang bước thẳng về phía nàng.

Nàng rên rỉ. Quá đủ rồi. Nàng sẽ không nghiền nát chân mình ra lần nữa chỉ vì anh chàng vụng về này.

- Có chuyện gì vậy, Roslynn? - Frances lên tiếng, nghe thấy tiếng rên của nàng.

- Không- không có gì đâu - Nàng trả lời, bực mình và sau đó quyết định, không cần suy nghĩ tới quý cô lạ mặt chưa được giới thiệu với nàng - Mình sẽ không nhảy với anh chàng Bradley thô kệch thêm lần nữa đâu, Frances. Mình thề là vậy. Trước tiên mình mệt lắm rồi, điều đó sẽ khiến cậu lúng túng, cho nên cậu cần bỏ qua cho mình nếu mình trốn khỏi anh ta.

Và với một cái gật đầu đồng ý cho quyết định mà nàng vừa đưa ra với sự thoải mái, nàng để lại hai cô gái một cái nhún vai bí ẩn và hòa vào đám đông, để họ lại giải thích với Bradley làm sao mà người anh ta theo đuổi có thể đơn giản là biến mất.

Nhanh chóng đi về phía một trong số vài cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra chỗ mái hiên, không chỉ dừng lại ở đó mà đi xa hơn nữa. Dựa lưng vào bức tường bên cạnh cửa ra vào, nàng liếc nhanh để chắc rằng mình không bị thấy bởi ai đó muốn nhìn ngắm khu vườn đáng yêu mà ánh trăng đang lan tỏa khắp bãi cỏ phía trước thêm nhà lát đá, nhưng may mắn là nàng không nhìn thấy ai.

Sau đó nàng đi lòng vòng và uốn người, lén nhìn về phía cửa để biết chắc là cuộc chạy trốn của mình đã thành công. Và đúng thế thật. Nàng chỉ vừa kịp nhìn thấy quý ngài Bradley rời khỏi chỗ Frances, rõ ràng là trông rất thất vọng.

Điều đó thật đáng xấu hổ, nhưng nàng chẳng đào đâu ra lấy một chút ăn năn dù là nhỏ nhất. Thực tế, nàng tiếp tục thấy ngài Bradley còn chắc chắn không nghĩ tới chuyện tìm nàng bên ngoài khi mà không thể thấy nàng trong phòng khiêu vũ.

Nàng phải nhanh chóng tìm một chỗ trốn, và nàng có thể thấy mình đang cúi xuống tránh bé một cách kỳ cục đằng sau những luống hoa trong khu vườn. Nhưng nhìn cũng không kỳ cục hơn những gì nàng làm, nàng nhận ra một cách muộn màng và có một cái nhìn đầy lo lắng để thấy khu vườn vẫn vắng vẻ. Nó cũng rộng như nàng đã có thể thấy, sau khi chú ý quan sát Ngài Bradley thêm chút nữa, cuối cùng nàng cũng thấy anh ta mời một người khác nhảy.

Roslynn vươn thẳng người với một tiếng thở dài, lặng lẽ tự chúc mừng những nỗ lực của mình trong việc cứu lấy bàn chân mình lần này. Đáng lẽ nàng phải trốn ra vườn sớm hơn. Không khí trong lành thật là mời gọi, một mùi hương làm mê đi tâm trí vốn rối bời bởi những rắc rối trong cuộc đời nàng.

Nàng có thể có một vài phút ở một mình, không nghĩ ngợi điều gì nữa, để mọi thứ trôi đi theo nhịp điệu êm đềm của điệu valse vọng ra từ những cánh cửa. Ánh sáng vàng nhẹ nhàng trải trên nền thêm lát đá theo những mảng hình chữ nhật từ mỗi cánh cửa ra vào cùng cửa sổ, kéo dài tới thảm cỏ. Một vài chiếc ghế và bàn được đặt rải rác nhưng quá dễ dàng nhìn thấy từ bên trong, nên Roslynn thấy tốt hơn nên tránh xa chúng.

Nàng thấy một cái ghế dài đặt dưới một cái cây ở rìa của mái hiên nơi mà nó uốn cong theo thảm cỏ, ít nhất thì nhìn những cái chân của nó giống như một cái ghế trường kỷ. Ánh sáng chỉ chiếu tới đó, với một cành cây ngả về phía ngôi nhà, trông như một bức màn bảo vệ.

Toàn bộ khu vực còn lại chìm trong bóng tối bởi những cái cây to lớn, ngay cả ánh trăng cũng không thể xuyên qua. Hoàn hảo làm sao! Nàng có thể cho chân lên ghế và sẽ không thể bị nhìn thấy nếu ai đó ra bên

ngoài. Không thể bị thấy là một sự thay đổi rất tuyệt.

Nó chỉ cách khoảng mấy chục feet, nhưng Roslynn vẫn chạy nhanh về phía nơi trú ẩn không mong đợi này, hi vọng không ai có thể nhìn thấy nàng qua cửa sổ. Thực sự nàng có một khoảnh khắc lo lắng là nàng sẽ không lẩn vào những khoảng tối một cách an toàn. Sự quan trọng của chúng là rất buồn cười.

Nàng thêm muốn có một vài phút nghỉ ngơi. Nhưng nếu mong muốn của nàng không được chấp nhận nàng cũng không thấy buồn. Nàng không thể trốn lâu được, dù thế nào đi nữa, nếu không Frances sẽ lo lắng.

Nhưng điều đó dường như chẳng là gì bên cạnh nỗi lo của nàng. Cái ghế gỗ ghê ghềch đã trở nên cần thiết đối với nhu cầu cảm xúc đơn thuần. Và đột nhiên nàng khựng lại. Nàng không có nơi nào để ẩn nấp. Cái ghế, cái ghế trường kỷ của nàng, đã bị chiếm giữ.

Nàng đứng đó trong một luồng ánh sáng, nhìn thất thần vào cái mà dường như là một cái bóng đen cách đó chừng 12 feet nhưng rõ ràng cho thấy một cặp chân đàn ông mặc quần đen, chỉ một cái chân, cong lại đằng sau cái ghế, bàn chân anh ta đặt chắc chắn trên cái ghế mà nàng đã dự tính sử dụng để che dấu mình.

Mắt nàng di chuyển lên trên, thấy một đầu gối cong, để cuối cùng thấy là anh ta đang dựa một bên hông vào mép của chiếc ghế, tư thế nửa ngồi, nửa đứng, nhưng không nghi ngờ gì là rất thoải mái.

Nàng nhìn lên cao hơn và thấy hai cánh tay đặt trên đầu gối, bàn tay buông lỏng, lòng bàn tay úp xuống, những ngón tay dài và thanh nhả, rõ ràng từng chi tiết chỉ vì chúng có màu sáng hơn bên cạnh bộ đồ màu đen của anh ta. Cao lớn với đôi vai thư giãn, ngả về trước, tương phản với khoảng màu sáng của chiếc cravat trắng trên cổ, đã được nới lỏng.

Nàng nhìn vào khuôn mặt anh ta nhưng không thể thấy đường nét nào kể cả ở khoảng cách gần như vậy, chỉ là những đường nét mờ màu xám của mái tóc sẫm màu. Anh ta hoàn toàn khuất trong bóng tối, nơi nàng vừa định núp vào. Với nàng, anh ta không là gì ngoài những đường nét màu xám và đen, nhưng rất thật, rất yên lặng. Cảm giác của nàng như dâng lên. Nàng cảm thấy bị xúc phạm, và giận dữ bất chấp lý trí.

Nàng biết anh ta có thể thấy rõ nàng nhờ ánh sáng từ trong nhà, và những nơi các ngọn đèn không chiếu tới, đã có ánh trắng màu bạc lấp lánh. Có thể anh ta đã thấy hết những hành động kỳ cục của nàng khi liếc trộm qua cửa vào phòng khiêu vũ, giống như một đứa trẻ nhỏ trong trò chơi trốn tìm.

Và anh ta không nói gì cả. Không cử động. Chỉ đơn giản là nhìn nàng. Da nàng như bốc cháy với cảm giác xấu hổ. Cơn giận của nàng tràn lên khi anh ta tiếp tục yên lặng, cứ như nàng không thể nhìn thấy anh ta. Anh ta đã có thể làm nàng thấy dễ chịu hơn. Một quý ông nhất định phải nói gì đó để khiến nàng tin rằng nàng chỉ mới bị nhìn thấy lúc này, cho dù điều đó không phải sự thật đi nữa.

Sự yên lặng tiếp tục đánh thức bản năng muốn bỏ chạy của nàng, nhưng nàng lại muốn biết quá nhiều về anh ta, trong khi anh ta có thể dễ dàng nhận ra nàng. Gặp gỡ những người đàn ông mới trong thời điểm này, và nàng chắc chắn phải nghi ngờ nếu một trong những người đó là người đàn ông này, người nhất định là cười thầm đằng sau nàng. Thêm một nỗi lo lắng nữa của nàng. Chỉ là không nên như vậy.

Nàng khẳng khẳng muốn biết anh ta là ai, chuẩn bị để yêu cầu, và cả dùng bạo lực lôi anh ta ra ngoài ánh sáng nếu nàng phải làm vậy - nàng rất giận dữ. Những câu nói là không cần thiết, và thực sự đã bị quên mất.

Một chiếc đèn bật sáng ở phòng trên lầu, đủ gần với cửa sổ để đưa xuống một chùm sáng soi tỏ phía trên những nhánh cây. Thật là đúng chỗ, dải sáng ấy. Nơi nó rơi xuống phía trên tán lá, chỉ chạm tới phần phía trên thân người đàn ông, đôi bàn tay, đôi vai cùng bộ quần áo bằng nhung đen - và gương mặt anh ta.

Đơn giản là Roslynn không được chuẩn bị tinh thần. Hơi thở nghẹn lại. Trong vài khoảnh khắc tâm trí nàng trở nên trống rỗng, thậm chí nàng không thể nhớ nổi tên mình nếu bị hỏi tới.

Có một cái miệng rộng với những đường nét dịu dàng, quai hàm mạnh mẽ và ngạo mạn. Chiếc mũi giống chim ưng, như được chạm khắc một cách sắc nét, đầy tự hào. Làn da rám nắng sẫm màu, tương phản với mái tóc màu gỗ mun dày và gọn sóng.

Còn đôi mắt - Chúa phù hộ cho sự vô tội từ đôi mắt - màu xanh biển tĩnh khiết nhất, hai mí trĩu nặng, với sự gợi ý rõ ràng nhất của một thành kiến. Chúng đẹp kỳ lạ, như thôi miên, đi kèm với hàng lông mi đen và

đôi lông mày rậm. Chúng đang đánh giá, tìm kiếm, nóng bỏng bởi nhục dục, quá nóng.

Chính sự yếu ớt do thiếu không khí đưa Roslynn trở lại với các giác quan của mình.

Nàng thở sâu, chậm rãi, và trút ra một tiếng thở dài. Đơn giản là nó không công bằng chút nào. Ông ngoại đã cảnh báo nàng. Nàng biết. Anh ra là một trong số họ, một trong những kẻ “không-được-phép-quan-tâm-tới”. Anh ta đẹp trai một cách tàn nhẫn để không là như vậy.

Cơn giận ban đầu của nàng bị quên mất. Thay vào đó là một sự kích thích mới. Nàng có một thôi thúc mạnh mẽ muốn đánh anh ta vì những gì anh ta có. Tại sao lại là anh ta?

Tại sao người đàn ông đã cướp đi hơi thở của nàng phải là loại đàn ông duy nhất mà nàng không thể chấp nhận?

- Ngài đang nhìn tôi chăm chăm, thưa ngài - Những lời đó thốt ra từ đâu vậy nhỉ, khi mà toàn bộ những suy nghĩ của nàng đều đang hỗn loạn?

- Tôi biết - Anh ta trả lời đơn giản, tiếng cười trầm xuống, và lặp lại bằng cách chỉ ra rằng nàng cũng đang làm vậy. Anh ta chỉ đang thích thú với việc ngắm nhìn nàng. Ngôn từ là không cần thiết, là một sự xâm phạm, cho dù giọng nói khàn khàn của nàng như đang vuốt ve mơn trớn làn da của anh.

Anthony Malory đã hoàn toàn bị mê hoặc. Anh đã nhìn thấy nàng trước khi nàng bước ra bên ngoài. Anh để mắt tới Reggie xuyên qua khung cửa sổ gần nhất, và nàng bước vào luồng mắt của anh. Lúc đó anh vẫn chưa thấy gương mặt nàng, chỉ có tấm lưng thanh mảnh trong tấm váy satanh và- mái tóc của nàng. Màu vàng - đỏ rực rõ ngay lập tức làm anh thích thú.

Khi nàng đi khỏi tầm nhìn trước khi anh nhìn thấy được khuôn mặt nàng, thực sự anh đã đứng lên, chuẩn bị để đương đầu với đám đông trong căn phòng, chỉ một lần này, không thể cưỡng lại niềm thôi thúc muốn nhìn thấy gương mặt đi cùng với một mái tóc lộng lẫy như vậy.

Nhưng nàng đã đi ra ngoài. Giờ thì anh lại dựa vào chiếc ghế lần nữa, thư giãn và kiên nhẫn chờ. Với ánh đèn ngược phía sau, anh vẫn không thể thấy những đường nét của nàng rõ ràng, nhưng nhất định anh sẽ thấy.

Nàng không đi đâu. Và sau đó anh chỉ đơn giản nhìn thấy mấy trò cười nàng làm khi trốn bên cạnh cửa, cúi xuống để nhìn trộm vào bên trong. Đường nét cân đối của cặp mông nàng đang bày ra trước mắt anh khiến anh phải mím môi lại mà cười. Ôi, em yêu, em không thể biết được lời mời gọi em đang đưa ra đâu.

Anh hầu như sắp cười phá lên, nhưng như thể đọc được những ý nghĩ của anh, nàng đứng thẳng dậy, liếc ngang qua hiên nhà.

Khi nàng nhìn chăm chăm về hướng của anh, anh nghĩ anh đã bị phát hiện. Và sau đó nàng khiến anh sững sờ, đầu tiên là đi, sau đó chạy về phía anh, trong giây lát được chiếu sáng bởi những ngọn đèn, làm cho anh phải nghi ngờ ánh mắt mình khi mà vẻ đáng yêu đến nghẹt thở của gương mặt nàng cuối cùng cũng lộ ra, biến mất lại vào bóng đêm nhanh chóng trước khi nàng đứng dưới ánh đèn trực tiếp phía trước chiếc ghế.

Nàng ngừng lại ngay đó, nhìn sững sờ như anh, chỉ có sự ngạc nhiên của anh dần biến mất nhanh chóng khi anh nhận ra nàng không chạy về phía anh, nàng không biết có anh ở đây. Nhưng giờ thì nàng đã biết.

Thật đáng buồn cười, những cảm xúc như tràn qua những đường nét hoàn mỹ của nàng. Sững sờ, tò mò, một chút ửng hồng e thẹn, nhưng không sợ hãi chút nào. Với đôi mắt to, lấp lánh ánh vàng, nàng nhìn thấy chân anh và tiếp tục nhìn theo cách của nàng.

Anh tự hỏi nàng có thể thấy anh bao nhiêu. Có thể không nhiều, nàng đang đứng trong chỗ sáng, và anh còn chưa có hành động nào tự tiết lộ bản thân mình. Thực ra mà nói anh bị bất ngờ khi nàng không chạy trốn ngay lập tức, hay sợ hãi, hay làm một vài thứ ngu ngốc nào đó mà những quý cô trẻ được che chở trước kia dường như sẽ làm khi bắt gặp một người đàn ông lạ ẩn nấp trong bóng tối.

Một cách vô tình anh tìm kiếm một lý do cho việc nàng nên phản ứng khác với những quý cô thơ ngây khác mà anh chắc chắn là tránh xa. Khi anh nghĩ ra lý do, nó làm anh sững sờ lần nữa. Nàng không còn trẻ, không quá trẻ dành cho anh theo bất cứ cách nào. Do đó, nàng không phải là không thể chạm vào.

Ngay lập tức ý nghĩ ấy có tác động tới tình trạng của Anthony. Trước đó anh chỉ đơn giản đánh giá vẻ đẹp của nàng như một kẻ thành thạo, giờ thì anh bảo đảm rằng anh không cần chỉ nhìn mà thôi, anh có thể CHẠM vào nàng nữa.

Từ trên lầu ngọn đèn sáng lên, và nàng đang nhìn anh với cái nhìn mới, bị mê hoặc rõ ràng, và anh chưa bao giờ sung sướng đến vậy trong cuộc đời khi phụ nữ thấy anh như mời gọi mọi giác quan.

Anh lên tiếng hỏi bất ngờ :

- Ai là người hộ tống tiểu thư?

Roslynn giật mình khi nghe giọng nói của anh vang lên lần nữa sau phút im lặng dài như vậy. Nàng biết rõ là nàng nên bỏ đi sau khi những lời ngắn gọn đầu tiên của họ không mang tới điều gì. Nàng chỉ nhanh chóng đứng lại, không thể dời mắt khỏi anh, không quan tâm nàng đang nhìn chăm chăm vào gì, và anh cũng vậy.

- Hộ tống tôi?

- Đúng, em thuộc về ai?

- Ồ, không ai cả.

Anthony thích thú

- Có lẽ tôi nên lặp lại câu hỏi của mình chẳng?

- Không, tôi hiểu rõ, cũng như ngài vậy. Ông ngoại tôi vừa mới mất. Tôi sống cùng ông, giờ thì tôi không còn ai bên cạnh.

- Em có tôi đó thôi.

Lời nói dịu dàng làm trái tim nàng đập lỗ nhịp. Ôi, chuyện gì mà nàng không làm để có được anh ta cơ chứ. Nhưng nàng cũng hầu như chắc chắn rằng anh ta không có ý nói tới chuyện nàng muốn anh ta nói. (là chuyện cầu hôn đó ạ)

Nhưng nàng không xấu hổ. Đó là những gì nàng mong muốn một người đàn ông như anh ta sẽ nói với nàng. Họ không bao giờ thành thật, Frances đã nói với nàng vậy. Và họ thường thích nói ra những điều gây shock nhằm đánh bóng hình ảnh ăn chơi và vô đạo đức của mình. Nhưng, nàng vẫn phải hỏi. Nàng không thể kìm mình.

- Vậy, ngài sẽ kết hôn với tôi chứ?

- Kết hôn ư?

Nàng cố gắng không làm anh bối rối. Bởi nàng đã gần như phá lên cười vì vẻ mặt hãi hùng của anh

- Tôi không nhầm đâu, thưa ngài, cho dù bình thường tôi không hay nói như vậy. Nhưng xét tới những lời ngài nói với tôi, câu hỏi của tôi rất phù hợp đó chứ. Vậy tôi nên cho là ngài không thoải mái với vai trò người chồng?

- Chúa ơi, không!

- Ngài không cần phải dứt khoát như vậy - nàng nói, sự thất vọng chỉ mơ hồ trong âm sắc - Tôi cũng nghĩ là ngài không thể.

Anh vẫn chưa thấy hài lòng hiện giờ

- Em sẽ không xóa sạch mọi hi vọng của tôi sớm như vậy, phải không cưng? Hãy nói với tôi em không phải đang tìm kiếm cuộc sống hôn nhân giống như những người ngoài kia.

- Ôi, nhưng đúng là tôi đang làm thế. Đó là lý do tại sao tôi tới London.

- Không phải tất cả chứ.

- Xin lỗi ngài.

Anh cười với nàng lần nữa, và nó có tác động kỳ lạ với nàng, giống như đang tan chảy ra trong mật vậy. “Em chưa kết hôn, đúng không?” Anh không hỏi, nhưng rõ ràng câu trả lời hiện lên trong tâm trí anh rõ như nàng vậy. Anh nghiêng người về trước và nắm lấy tay nàng, dịu dàng kéo nàng lại gần hơn

- Cái tên nào đi cùng với vẻ đáng yêu nhường này?

Tên? Tên gì nhỉ? Tâm trí nàng chỉ cảm thấy những ngón tay trần không mang găng của anh siết nhẹ trên tay nàng. Ấm, mạnh mẽ. Nàng thấy cánh tay trần của mình như sờ gai ốc. Gót chân của nàng đạp vào cạnh chiếc ghế cạnh chân anh, nhưng nàng không cảm thấy. Anh mang nàng trở lại bóng tối.

- Nàng có mà, phải không? - Anh vẫn khẳng khái. Một thứ mùi xạ hương rõ ràng của đàn ông xộc vào mũi nàng.

- Có gì cơ?

Anh cười khê, sung sướng với sự bối rối của nàng.

- Cô bé yêu dấu của tôi, một cái tên. Chúng ta ai cũng có một cái tên, dù là người xấu hay tốt. Tên tôi là Anthony Malory, và chỉ Tony với những người thân thiết. Giờ thì tên em là gì?

Nàng nhắm mắt. Đó là cách duy nhất giúp nàng có thể suy nghĩ.

- Ros-Roslynn.

Nàng nghe thấy tiếng tắc lưỡi của anh

- Không nghi ngờ gì việc em muốn lấy chồng cả, Ros-Roslynn. Đơn giản là em muốn đổi tên của mình. (Oa, Anthony bắt nạt con gái nhà người ta kìa, còn giả vờ nữa)

Mắt nàng mở ra nhanh chóng để rồi bị hoa mắt bởi nụ cười của anh. Anh ta chỉ đang chọc ghẹo nàng. Thật hay khi anh thấy thoải mái khi làm vậy. Những người đàn ông nàng gặp gần đây đều quá chú ý tới việc gây ấn tượng tốt với nàng khi được gặp mặt nàng.

Nàng nhìn trở lại nụ cười của anh.

- Chính xác thì là Roslynn Chadwick, thưa ngài.

- Một cái tên mà em nên có, cưng à.. ít nhất cho tới khi chúng ta quen biết nhau rõ hơn. Và chúng ta sẽ làm vậy, em biết mà. Có cần tôi nói cho em biết làm thế nào không?

Nàng cười, thanh âm khàn khàn khiến anh choáng váng.

- Có phải ngài lại định làm tôi choáng thêm một lần nữa ư, nhưng không hiệu quả đâu. Tôi đã đủ lớn để mà đồ mặt, và tôi cũng đã được cảnh báo về những người giống ngài.

- Giống tôi ư?

- Một người ăn chơi trác táng.

- Và đáng bị chê trách - Anh thở dài đầy chế nhạo - Một bậc thầy về sự quyến rũ.

- Tôi nên hi vọng là thế - Nàng cười, và một lần nữa không phải tiếng cười khúc khích hay nụ cười màu mè để kích thích các giác quan, mà là thứ âm thanh ấm áp, giàu nhạc điệu làm cho anh muốn... anh không dám nghĩ tới.

Đây là người phụ nữ anh không muốn mạo hiểm rời xa. Có thể nàng không ngây thơ, nhưng anh không biết liệu nàng có kinh nghiệm hay không. Ánh sáng từ trên gác thứ đã đưa Roslynn tới toàn bộ sự lộn xộn này đột nhiên tắt phụt.

Sự hoảng loạn tới ngay lập tức. Việc nàng thích thú với việc có anh bên cạnh đã không có nghĩa gì. Việc nàng thấy thật dễ chịu và không hề ngại với anh cũng thế. Giờ họ bị che kín bởi bóng tối, và anh ta là một tên phóng đảng, nàng không thể chịu được chuyện mình có thể bị quyến rũ.

- Tôi phải đi.

- Chưa đâu.

- Không, tôi thật sự phải đi - Nàng cố gắng gỡ tay ra, nhưng anh càng nắm chặt hơn. Bàn tay còn lại đặt lên má nàng, những ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt, và có gì đó như trào lên từ trong bụng nàng. Nàng cần phải làm cho anh hiểu.

- Tô-tôi muốn cảm ơn ngài, ngài Malory - Nàng trượt chân mà không hề nhận ra, nửa tâm trí nàng dành cho những cái động chạm của anh, nửa còn lại đang hoảng loạn - Ngài đã lấy đi khỏi tâm trí tôi những lo âu trong giây lát, nhưng giờ thì lại khiến chúng trở lại. Tôi đang cần có một người chồng, chứ không phải người tình, và ngài không đủ tiêu chuẩn...đáng tiếc là vậy.

Nàng được thả ra, đơn giản chỉ vì nàng làm anh sửng sốt một lần nữa.

Anthony nhìn theo nàng đi qua những vầng sáng khác nhau của ánh đèn trước khi biến mất vào bên trong, một lần nữa có mong muốn kỳ lạ đuổi theo sau nàng.

Nhưng anh không làm. Một nụ cười chậm rãi bắt đầu và mở rộng "Đáng tiếc là vậy", nàng đã nói với sự hối tiếc sâu sắc. Nàng không biết rằng, mình đã tự định đoạt số mệnh của mình với những lời đó.

6. Chương 6

- Anh vừa được nhìn thấy một bậc thầy làm việc đó, Connie.

- Với tôi nó giống như một vở hài kịch đầy sai sót hơn - Người đàn ông cao lớn tóc đỏ trả lời - Cơ hội đã mất thì cũng đã mất, cho dù chú nhìn nhận nó thế nào.

Anthony cười khi hai người đàn ông đứng cùng anh dưới gốc cây.

- Dò xét tôi ư, anh trai?

James cúi người để có thể đặt cánh tay thoải mái trên lưng chiếc ghế và cười tinh quái

- Thành thực mà nói, tôi đã không thể kìm được. Cho dù tôi cũng e ngại điều đó trở nên ngượng ngùng.

- Không tới mức đó. Em vừa mới gặp cô ấy.

- Và cũng để mất cô ấy - Conrad Sharp xoay vào điểm chính.

Anthony ném về phía người bạn đầu tiên cái nhìn cảnh cáo trong khi đi quanh và chống một chân lên cạnh còn lại của chiếc ghế, nhưng điều đó không có tác dụng trong bóng tối.

- Nào, Connie, anh không thể đổ hết lỗi cho chú ấy được - James nói - Cô ấy đã giáng cho Anthony một cú khá mạnh đó, kêu gọi sự lòng hào hiệp trong trái tim chú ấy và bằng một chất giọng Scot rất là dễ thương. Và giờ đây tôi nghĩ là danh tiếng của cậu chàng đã vĩnh viễn bị lu mờ.

- Một cô gái như vậy có thể đánh bóng bất kỳ vinh quang nào - Conrad đáp lại - Đúng, cô ấy thật là lộng lẫy, phải không?

Anthony đã nghe quá đủ.

- Và không hề sẵn sàng nữa - James cười khúc khích - Chú đã giành quyền sở hữu rồi à, em trai? Cẩn thận đó, hay anh có thể coi đó như một lời thách thức.

Máu Anthony đông cứng lại. Khi họ còn trẻ, việc hai anh em cùng theo đuổi một phụ nữ được coi như một trò giải trí, những ngày mà họ thường cùng nhau quây phá khắp London.

Và kết quả là một vấn đề đơn giản xem trong hai anh em ai có thể giành được tiểu thư đó trước. Nhưng năm tháng và sự chơi bời trác táng đã làm dịu đi ham muốn tình dục của Anthony. Nó không còn nữa hay là đã chết. Ít nhất điều đó vẫn đúng, cho đến tối nay.

Nhưng James, đúng vậy, chỉ đơn giản là anh không còn hiểu rõ James nữa. Hầu như trong cuộc đời họ đã từng rất gần bó với nhau, cực kỳ gần bó, hơn hẳn hai người anh em khác, những người lớn hơn tới mười

tuổi. Nhưng đó là trước khi James nghĩ rằng việc điều khiển một con tàu cướp biển rong ruổi ngoài đại dương là một trò chơi thú vị.

Trong mười năm anh chỉ gặp James vào những dịp hiếm hoi, lần gặp gỡ cuối cùng kết thúc trong mối bất hòa khiến cho cả ba anh em cùng không thừa nhận James nữa - sau khi họ cùng chê trách kịch liệt James vì đã bắt cóc Reggie lên con tàu cướp biển mùa hè năm đó.

Nhưng giờ thì James đã trở lại. Anh đã từ bỏ việc cướp biển. Giờ anh dường như quay trở lại Anh quốc luôn. Và bây giờ, Anthony không biết liệu anh trai mình có nghiêm túc về chuyện thách thức anh với chuyện của Roslynn Chadwick hay không. Ngay lúc đó anh thấy nàng lần nữa, xuyên qua cửa sổ, và phát hiện ra James cũng đang làm vậy.

- Chết tiệt, James, dù sao thì anh cũng đang làm gì ở chỗ này vậy?

Người anh trai chỉ hơn có một tuổi đứng thẳng người để có được chiều cao đầy đủ của mình, dù thực sự anh thấp hơn Anthony một chút. Nhìn hai người không ai biết họ là anh em trai. James tóc vàng và mắt xanh lục, một dấu hiệu của người nhà Malory, và chắc nịch. Trong cả dòng họ chỉ có Anthony, Regina, Amy con gái của Edward, và giờ là Jeremy có được mái tóc đen và đôi mắt xanh thẫm màu cobalt của bà ngoại họ, người nghe đồn là có trong mình dòng máu dân Gypsy.

- Nếu chú có thêm vào được chút thông tin trong cái tin nhắn chú để lại cho anh, anh đã không phải phá hỏng buổi tối của mình bằng việc tới chỗ này - James trả lời - Và giờ vì chú đã nhắc nhở anh về chuyện đó, anh có vấn đề cần thảo luận với cậu, cái quái gì khiến cậu nghĩ về chuyện, để cho thằng quỷ con anh họ tổng Regan đi lung tung như vậy?

Anthony nghiêng rằng khi nghe cái tên Regan

- Đó là lý do tại sao anh nổi khùng lên à?

- Đó là tất cả những gì mà chú thấy là đủ để thông báo cho anh. Chú không thể ghi thêm dù chỉ vài chữ vội vàng chỉ để anh thấy là chú cũng có mặt ở đây hay sao?

Anthony liếc nhanh về phía khu vườn

- Nếu anh có thể nói chuyện giấu mình trong bóng tối của em là có mặt ở đây, vậy thì, em đoán là em đang làm thế.

- Đừng có khó chịu như vậy, Tony - Conrad tham gia vào - Cho tới khi chú có đứa con của mình, chú sẽ không hiểu được nỗi lo lắng về những gì chúng có thể dính dáng tới.

- Điều gì mà thằng bé tội nghiệp đó có thể dính dáng vào khi mà có tới hai ông bố sốt sắng luôn kè kè bên cạnh cơ chứ? Và bên cạnh đó, vì điều này quá rõ ràng để em có thể lờ đi, Jeremy là người chỉ ra rằng nó có thể không phải là chọn lựa tốt để bảo vệ con bé. Đó là lý do tại sao em phải luẩn quẩn ở đây.

- Chú hiểu nhầm rồi, Tony. Không phải chuyện ai bảo vệ Regan khỏi mấy kẻ quấy rối khiến anh lo lắng, mà là chuyện ai bảo vệ con bé khỏi người họ tống nó cơ. (Hi, đọc đoạn này thấy vui thật, Jeremy nhà mình đúng là không thể tin tưởng được kìa)

Năm giây trôi qua khi Anthony tự hỏi có bao nhiêu sự thù oán anh sẽ gọi ra khi mà cười phá lên trước câu nói này.

- Reggie là chị em họ với thằng bé cơ mà, vì Chúa!

- Chú có nghĩ nó chẳng màng tới chuyện đó?

- Anh nói nghiêm túc phải không? - Anthony đánh bạo hỏi.

- Nó mê mẩn con bé - Đó là tất cả những gì James trả lời.

- Có thể là thế, nhưng anh đang quá quan trọng chuyện “mê mẩn” đó. Con bé nhất định khiến nó phải cầu xin sự tha thứ trong ít nhất một phút nếu như nó có nhìn con bé sai lệch đi chút nào. Em đã nghĩ anh hiểu đứa cháu gái của chúng ta rõ hơn, anh trai.

- Ấy, anh biết con bé có thể giữ vững mình. Nhưng anh cũng hiểu con trai mình, và nó không nản lòng dễ thế đâu.

- Có cần em nhắc cho anh chúng ta đang nói về một thằng bé mười-bảy-tuổi không?

- Có cần anh nhắc chú là chú như thế nào khi là một thằng bé mười-bảy-tuổi không? - James đập lại.(Woa...).

Anthony cuối cùng cười toét miệng.

- Anh đã ghi điểm. Được rồi, em sẽ không chỉ để mắt đến con bé, em cũng sẽ để mắt tới nó luôn.

- Sẽ là thế nếu anh chàng có thể dứt mắt khỏi cô tiểu thư người Scot - Conrad xen vào.

- Vậy bằng tất cả những cách thức có sẵn - Anthony đáp trả một cách cương quyết - không có lý do gì mà chúng ta không thức nguyên đêm nay. Sau hết, đúng là một cách hay để trải qua một buổi tối.

James mỉm cười.

- Tôi tin đó là cách chú ấy nói với chúng ta là chúng ta nên biến đi, Connie à. Được rồi, hãy để anh chàng tội nghiệp ở lại với phát hiện mới của mình đi. Anh không biết được đâu. Cô tiểu thư ấy biết đâu lại làm những chuyện liêu lĩnh lần nữa và khiến anh chàng thích thú hơn với cái vụ kèm cặp này của mình -

Đến đây James cười khúc khích - Nếu không thế. Nhất định anh chàng sẽ không đương đầu với cả cái căn phòng toàn những kẻ trục lợi hơn là tôi làm đâu, kể cả là vì cô ấy đi nữa.

James đã sai trong cả hai chuyện.

7. Chương 7

- Ô, anh ấy làm gì ở đây vậy nhỉ? Đó là chuyện tôi muốn biết. Quý bà Crandal không tán thành kiểu cách của anh ấy. Bà ấy nhất định là không mời anh ấy tới đây.

- Quý ngài Anthony không cần tới một lời mời, bạn của tôi. Anh ấy luôn làm những gì mình thích.

- Nhưng anh ấy cũng luôn có nguyên tắc là tránh xa những bữa tiệc của chúng ta.

- Nguyên tắc à? - Một tràng cười ngắn vang lên - Không có nguyên tắc gì về chuyện này cả. Chỉ đơn giản là anh ấy không thể ở lại những bữa tiệc kiểu này. Và chẳng nghi ngờ gì chuyện đó. Có thể là chẳng có tiểu thư nào ở đây lại không muốn sửa đổi anh chàng phóng đảng đặc biệt đó.

- Không có gì đáng cười ở đây đâu, Lenore. Anh ấy xuất hiện, và một nửa số phụ nữ trong phòng sẽ si mê anh ấy ngay lập tức. Tôi đã từng chứng kiến chuyện đó rồi. Đó là lý do tại sao chủ nhà lại không nghĩ về chuyện mời anh ấy tới bữa tiệc của mình nếu muốn bữa tiệc diễn ra suôn sẻ. Anh ấy tạo nên quá nhiều sự náo động.

- Nhưng điều đó cho chúng ta đề tài mà bàn tán những tháng sau đó. Chấp nhận điều đó đi, anh ấy thực sự là một chủ đề tuyệt vời, phải không?

- Thật dễ dàng cho cô khi nói vậy, Lenore - Câu nói vang lên từ một quý bà khác, rõ ràng là đang lo âu - Cô không có đứa con gái nào được ra mắt trong hội mùa này. Chúa ơi, nhìn con bé Jane của tôi kìa. Nó không thể rời mắt khỏi anh ta được. Tôi chỉ biết là giờ nó sẽ không bao giờ nhận lời với Percy nữa. Nó có thể rất khó khăn.

- Nhìn thì không có hại gì cả, Alice. Chỉ cần bà nói với con gái bà một vài câu chuyện về anh ấy và cô bé có thể sợ hãi cũng như lấy làm vui mừng là anh ta đã không chú ý tới mình.

- Nhưng anh ấy làm gì ở đây nhỉ? Tôi vẫn muốn biết chuyện đó.

Câu hỏi được lặp lại nhanh chóng hơn.

- Có thể là để trông coi con trai của anh ấy - Quý bà Lenore trả lời một cách bảnh chọe.
- Cái gì của anh ấy cơ?
- Hãy nhìn cậu bé đang khiêu vũ cùng Sarah Lordes kia. Giờ thì, không phải cậu ta là bản sao của quý ngài Anthony hay sao, trông họ cứ như là nhìn vào gương vậy.
- Chúa ơi, lại một đứa con ngoài giá thú nữa của nhà Malory. Gia đình đó đáng lẽ phải thận trọng hơn chứ.
- Đúng thế, hầu tước cũng đã biết về cậu ta. Tôi thắc mắc là liệu quý ngài Anthony có làm như vậy không.
- Điều này thật vô giá! Tuy nhiên làm thế nào mà họ giữ bí mật về cậu ta trong một thời gian dài vậy được nhỉ?
- Chắc là họ phải che giấu cho tới bây giờ. Nhưng dường như gia đình Malory đem lại toàn là những bất ngờ trong hội mùa này, tôi nghe nói người anh thứ ba đã trở về.
- Người anh thứ ba? - Câu hỏi của một người mới - Nhưng chỉ có ba anh em thôi mà?
- Cô đã ở đâu vậy, Lidia? - Lenore nói một cách nham hiểm - có bốn người tất cả, và người thứ ba đã bị chối bỏ.
- Nhưng tôi đã nghĩ Ngài Anthony là người thứ ba.
- Là người trẻ nhất, ngài ấy chỉ sau có một năm.Ồ, tôi có thể kể những câu chuyện về người anh đó. Anh ta đã đi xa hàng bao năm trời, nhưng không ai biết anh ta đi đâu hay tại sao.
- Vậy nên chẳng có gì ngạc nhiên khi tôi không biết về sự tồn tại của anh ta - Lidia đáp trả một cách cứng nhắc trong sự phòng vệ.
- Xin chào lần nữa.

Roslynn bực bội bởi sự cắt ngang không hề đúng lúc, nhưng ít ra lời chào cũng không xuất phát từ một trong những người hâm mộ trẻ tuổi của nàng. May mắn là hầu hết trong số họ đã nghỉ ngơi trong phòng đánh bài một lúc, để cho nàng tự do làm quen nhiều hơn với những quý ông trong danh sách mới của nàng.

Nhưng thay vì tìm kiếm một đối tượng mới, nàng lại bị lạc hướng bởi những mẩu tán chuyện vô số nổi lên khi Anthony Malory bước vào phòng khiêu vũ.

Roslynn đã kín đáo tự giấu mình đằng sau một nhóm các quý bà lớn tuổi và không do dự nghe lén những câu chuyện này. Thật là vô ích khi từ chối nó. Nàng thấy chủ đề của những cuộc thảo luận chắc chắn là thú vị và lắng nghe say sưa từng lời một.

Nhưng giờ có ai đó muốn nói chuyện với nàng, và không thể tránh né được chuyện này. Nàng liếc nhìn tiểu thư Eden, trong khi vẫn cố gắng dành một tai còn lại nắm bắt câu chuyện của những quý bà phía trước mình.

- Cô mệt mỏi vì khiêu vũ quá sớm sao?

Người phụ nữ trẻ trông rất thích thú khi bắt chợt nhận ra sự mất tập trung của nàng. Cô càng thấy thích thú hơn khi mà nghe lỏm được một vài câu trong cuộc bàn tán bên cạnh và hiểu ra lý do sự xao lãng của Roslynn.

- Mọi người đều biết tôi hiếm khi khiêu vũ với ai ngoại trừ chồng mình, và tối nay anh ấy lại không thể đưa tôi tới đây.
- Điều đó thật hay.

Regina Eden nhướn mắt, mỉm cười, khoác tay Roslynn

- Nào, bạn của tôi. Hoàn cảnh này thật không hay. Chúng ta hãy đi chỗ khác đi, được không?

Roslynn thở dài khi nàng bắt buộc bị kéo đi chỗ khác. Tiểu thư Eden chắc chắn là một quý cô trẻ tuổi đầy kiên quyết. Thực tế, Roslynn đã bị ngạc nhiên, khi biết rằng cô ấy đã kết hôn và có một đứa con, khi nhìn cô ấy vẫn không giống như đã ra khỏi trường học lâu rồi.

Cô là tiểu thư đã đứng cùng Frances trước đó người mà Roslynn không ở lại đủ lâu để gặp mặt, nhưng Frances đã giới thiệu hai người khi mà nàng từ ngoài vườn trở vào. Vào lúc đó nàng vẫn còn thấy shock vì cuộc chạm trán với quý ngài Malory.

Thực tế là sau đó nàng không tài nào nhớ được cuộc nói chuyện của nàng với tiểu thư Eden, nếu như họ từng nói chuyện.

Tiểu thư Eden dừng lại gần những chiếc bàn nghỉ. Không may, Roslynn giờ đây có cái nhìn rõ ràng hơn về chủ đề bàn tán của mọi người trong phòng.

Anh ta không hẳn là bước vào trong căn phòng. Với thái độ lạnh nhạt, anh đứng ở cửa ra vào khu vườn, một bên vai tựa vào khung cửa, cánh tay khoanh trước ngực, đôi mắt từ từ quét khắp căn phòng - cho tới khi chúng chiếu vào nàng.

Họ đứng đó, và anh mỉm một nụ cười làm cho nàng cảm thấy ấm áp và ngọt ngào như mật ong. Nhìn thấy anh trong ánh sáng, thấy toàn bộ con người anh dưới ánh sáng rõ ràng, là một trải nghiệm với các giác quan của nàng.

Anh có một cơ thể mà bạn không thể không ngưỡng mộ bởi sự cân đối vô cùng. Vai rộng, hông hẹp, và đôi chân dài. Đúng là anh rất vao. Điều mà nàng không hề nhận thấy khi ở trong vườn. Và ở anh ta còn toát lên mùi nhục dục nóng bỏng. Điều mà nàng đã thấy trước đó.

Những đường cắt của bộ dạ phục là không chệ vào đâu được, dù cho trông anh ta như đầy nguy hiểm trong màu đen. Nhưng chính màu đen lại tôn vinh anh ta.

Nàng không thể hình dung ra anh trong những bộ quần áo sáng màu của những quý ông trẻ. Điều đó thu hút sự chú ý tới anh nhiều hơn, đúng thế, anh làm chủ mọi sự chú ý của tất cả mọi người dù chỉ mới xuất hiện.

- Anh ấy đẹp trai một cách quỷ quái, phải không?

Roslynn bắt đầu nhận ra nàng bị bắt gặp nhìn anh chằm chằm. Nhưng cũng sẽ rất bất thường nếu nàng không nhìn anh, khi mà mọi người đều đang chú ý tới anh. Nàng nhìn tiểu thư Eden và đưa ra một cái nhún vai bất cần

- Cô nghĩ như vậy sao?

- Ồ, hầu như chắc chắn vậy. Các anh trai của anh ấy cũng rất điển trai, nhưng tôi luôn nghĩ Tony là người đẹp trai nhất.

Roslynn không chắc là mình có thích tiếng “Tony” được thốt ra từ người phụ nữ trẻ xinh đẹp với mái tóc như màn đêm và đôi mắt xanh sống động đang ánh lên nét hài hước này hay không. Anh ấy đã nói gì nhỉ? ” người thân của tôi gọi tôi là Tony”

- Tôi nghĩ là cô biết anh ấy rất rõ?

Regina cười đầy thú vị

- Tôi biết rõ cả gia đình mình.

Roslynn thấy mình đang đỏ mặt, điều mà hiếm khi nàng gặp phải. Nàng thấy yên tâm với câu trả lời nhưng lại giận bản thân khi câu hỏi của nàng nghe có vẻ đầy gay gắt.

Nếu như nữ tử tước có quen hệ với nhà Malory, vậy thì cô ấy là người cuối cùng nàng muốn cho biết về mối quan tâm của mình tới quý ngài Anthony. Nàng phải tỏ ra không thấy thích thú về đề tài này chút nào cả. Nàng phải nói sang một chủ đề mới thôi. Nhưng nàng không thể.

- Anh ấy rất là lớn tuổi, phải không?

- Vâng, nếu như cô cho 35 tuổi là-

- Chỉ có 35 tuổi?

Regina phải cố gắng nén tiếng cười của mình. Người phụ nữ này rõ ràng là có vấn đề gì đó với Tony, nhưng có Chúa mới biết đó là gì. Rõ ràng là chú ấy lại có thêm được một kẻ si mê nữa mà chẳng cần cố gắng gì. Hay là chú ấy đã cố nhĩ?

Chú ấy quá tệ khi cứ nhìn chằm chằm kiểu đó. Nếu cô không đang đứng với tiểu thư Roslynn, người phụ nữ tội nghiệp này nhất định bị bao vây bởi những câu chuyện ngồi lê đôi mách về sự chú ý của Tony tới cô ấy mất.

Đúng vậy, chú ấy thật là tệ, bởi vì điều đó chẳng đem lại cái gì cả. Không có gì. Và cô thì lại khá là mến tiểu thư Roslynn.

Cô không muốn nhìn thấy cô ấy bị tổn thương.

- Chắc chắn là chú ấy còn độc thân - Regina thấy cần phải cảnh báo cô ấy trước - Cô thấy đấy, với ba anh trai trên mình, không có lý do gì khiến chú ấy cần phải cưới vợ.
- Cô không cần phải che dấu điều đó đâu. Tôi biết anh ta là một tay ăn chơi rồi.
- Chú ấy thích cụm từ "người sành sỏi về các quý bà" hơn.
- Vậy là anh ta cũng muốn che giấu chuyện đó.

Regina cười lớn. Ô, cô mới thích người phụ nữ này làm sao. Roslynn có thể giả vờ là đang không có thiện cảm với chú Tony, nếu không thì cô ấy đã không bộc lộ thẳng thắn tới vậy.

Roslynn lại liếc một lần nữa về phía quý ngài Anthony. Nàng thấy gọi anh ta là Ngài Malory nghe thật là ngu ngốc, nhưng làm sao mà nàng lại biết anh ta cũng là một thành viên giới quý tộc cơ chứ?

Người anh trai lớn nhất là hầu tước Haverton, người anh thứ hai là bá tước, người thứ ba bị gia đình từ bỏ, và Anthony là người cuối cùng. Ô, tối nay nàng nghe quá nhiều về anh ta rồi. Tại sao nàng không đi tìm hiểu càng nhiều càng tốt về những "ứng cử viên" triển vọng của nàng?

- Anh ấy không khiêu vũ sao? - Roslynn nghe thấy mình đang cất tiếng hỏi và tự hỏi sao mình không thể vút quách cái đề tài này đi.
- Ôi, chú ấy có thể chứ, và còn khiêu vũ rất đẹp là đằng khác, nhưng chú ấy không dám mời ai trong phòng này hết. Nếu chú ấy mời một người, thì chú ấy sẽ phải khiêu vũ với cả hàng tá người phụ nữ khác nữa, đúng là miếng mồi thơm cho những kẻ ngồi lê đôi mách mả. Nhưng chú Tony không đi xa thế đâu, chú ấy chỉ khiêu vũ với quý cô nào chú ấy lựa chọn mà thôi. Đó là lý do tại sao chú ấy không thể chịu được những chuyện như thế này. Những phụ nữ sẽ bắt buộc chú ấy phải đồng ý cho dù chú ấy không thực sự nói vậy.
- Có thật là anh ấy nổi danh tới mức chỉ cần một cô gái khiêu vũ cùng anh ấy cũng sẽ chắc chắn đổ gục hay không?
- Tôi đã thấy chuyện đó rồi, và thật là xấu hổ, vì chú ấy không lãng nhãng đến thế đâu. Không phải chú ấy có bao giờ thiếu những mối quan hệ với phụ nữ, nhưng chú ấy cũng không đi quyến rũ tất cả phụ nữ ở London này.
- Có phải là vì anh ta đã có quá đủ rồi?

Regina cười toe toét khi phát hiện ra Roslynn thích thú với danh tiếng của Anthony hơn là những vụ scandal của anh. Có thể cô ấy cũng không hoàn toàn thấy hứng thú lắm. Hoặc có thể cô ấy nhận ra một cách khôn ngoan rằng chuyện đó thật là vô vọng.

- Những chuyện ngồi lê đôi mách đôi khi rất độc ác, bạn của tôi. - Regina có vẻ thì thầm hơn là nói - Thực tế thì tôi không dám phản đối cô. Chú ấy đúng là cư xử không đúng đắn, khi cứ nhìn cô chằm chằm như vậy.

Roslynn tránh ánh mắt của Regina.

- Anh ta đang nhìn cô chứ.

- Dĩ nhiên là không rồi. Nhưng miễn là những người ở đây còn không dám chắc về việc chú ấy đang quan sát ai trong chúng ta, thì cô vẫn được an toàn.
 - A, cậu đây rồi, Ros - Frances tham gia cùng với họ - Ngài Grahame vừa mới hỏi thăm cậu. Ngài ấy nói là cậu đã hứa dành cho ngài ấy một điệu Valse.
 - Đúng là mình đã hứa vậy - Roslynn gật đầu. Đã đến lúc quên quý ngài Anthony Malory và trở lại với công việc.
 - Tôi chỉ mong anh ta có thể thư giãn và cởi mở hơn lần này - Quá muộn, nàng nhận ra tiểu thư Eden đã nghe những lời đó, nhưng Regina chỉ mỉm cười.
 - Không sao, Roslynn. Frances đã nói tôi biết hoàn cảnh của cô rồi. Có thể cô sẽ thấy thích thú khi biết tôi cũng gặp vấn đề tương tự khi tôi tìm kiếm một người chồng. Nhưng không giống cô, lựa chọn của tôi phải được gia đình tán thành, chuyện đó làm cho mọi việc trở nên cực kỳ khó khăn, bởi, với họ, không ai đủ tốt đối với tôi. Cảm ơn Chúa là Nicholas đã đến với tôi, nếu không tôi có thể vẫn đang tìm kiếm một người chồng.
 - Mọi người nhìn chung đều chấp nhận nó khi hôn ước được công bố, nhưng thực tế thì anh ấy đã bắt cóc tôi, vì nghĩ rằng tôi là người tình của anh ấy, một sai lầm nho nhỏ. Ôi, dĩ nhiên là anh ấy mang tôi về nhà ngay khi phát hiện nhầm lẫn của mình, nhưng sự tổn hại thì đã có. Anh ấy đã kháng cự và phản đối lại bệ thờ của hôn nhân để bảo vệ tình trạng độc thân của mình. Nhưng anh ấy cũng đã phải chấp thuận kết hôn. Ban đầu có vẻ như ai đó không bao giờ phù hợp với những khía cạnh nào, nhưng hóa ra họ lại là lựa chọn tốt nhất trong tất cả. Chỉ là cô chưa biết mà thôi.
- Những lời cuối nói ra dành cho Roslynn, nhưng nàng tự buộc mình không quan tâm tới. Trách nhiệm của nàng đã đủ nặng nề cho dù không kể đến cả những người không phải là đối tượng phù hợp. Nàng sẽ không kết thúc với cái khả năng mong manh mà anh ta đã nói. Nàng không phải một kẻ thích đánh cược. Với quyết tâm chắc chắn trong đầu, nàng đi tìm quý ngài Grahame.

8. Chương 8

Như là một sự sắp đặt trước, thời tiết buổi sáng hôm đó không thể nào đẹp hơn được nữa. Điều này làm cho số lượng người cưỡi ngựa trong công viên Hyde Park nhân lên gấp ba lần so với bình thường vào một thời điểm sớm như vậy. Những buổi chiều là thời gian dạo chơi, thời điểm có thể thấy được những loại xe ngựa hiếm có chậm chậm thả bước trên những con đường có phong cảnh giống như miền quê.

Còn những buổi sáng được giành cho tập luyện cơ thể và công việc kinh doanh, khi mà một người không thường xuyên gặp gỡ những người quen của mình và như vậy sẽ không phải dừng lại liên tục để chào hỏi, điều mà chắc chắn sẽ xảy ra vào buổi chiều.

Buổi sáng hôm đó, Anthony Malory đã chấp nhận từ bỏ thói quen thường lệ là phi ngựa nước đại qua công viên mà hài lòng hơn với việc đi nước kiệu. Đó không phải vì sự trêu chọc của Reggie, mà anh nghi ngờ con ngựa nghịch ngợm của cô có thể theo kịp được con ngựa đực giống của anh, và vì cô cứ nài nỉ đi cùng anh, nên anh bắt buộc phải đi theo tốc độ của cô.

Sau buổi tối hôm qua, anh có những nghi ngờ về việc tại sao cô lại tự mình đi cùng anh, và anh cũng không chắc về việc anh có muốn nói chuyện với cô không. Nhưng khi Reggie đi chậm và ghìm cương ngựa lại, vậy James và Jeremy, anh biết là sẽ không tránh khỏi chuyện này. Đứa cháu gái yêu quý của anh đã kiên trì trong rất nhiều lần rồi.

- Khi cháu muốn cưỡi ngựa cùng chú sáng nay, cháu không nghĩ là chúng ta có thể ở một mình - Giọng nói của Regina thể hiện sự bức mình được giảm bớt đi nhất - Nếu là Jeremy cháu có thể hiểu cậu ấy muốn đi cùng chúng ta, nhưng chú James thì sao? Chú ấy hiếm khi dậy trước buổi trưa cơ mà.

Thực ra, Anthony đã dựng cả anh trai và đứa cháu khỏi giường, hăm dọa và cả phỉnh phờ họ cùng đi với mình. Tuy nhiên, thủ đoạn này không có tác dụng giữ cho Reggie không thực hiện mục đích của mình.

Và còn James trời đánh ! Anh ấy biết rõ lý do duy nhất để anh ấy đi cùng là khiến cho cuộc nói chuyện không mang tính cá nhân, nhưng anh ấy chỉ điều ngựa ở đó, ném cho Anthony một nụ cười thích thú. Anthony nhún vai một cách vô tội.

- Chú đã nói gì nói gì với cháu nhĩ? James đã thay đổi những thói quen của mình một cách đáng kể từ khi anh ấy trở thành một người cha. Không phải cái tên lưu manh mà cháu đã cười cũng như vậy sao?

- Tại sao chú cứ luôn luôn công kích anh ấy khi mà chính những thói quen của chú cũng chẳng phải là mẫu mực gì cho lắm? - Rồi cô đi thẳng vào chủ đề muốn nói - Cô ấy chỉ có một nửa là người Scot thôi, chú biết đấy.

Anthony cũng không cần hỏi người nào, mà chỉ hỏi một cách hờ hững

- Có đúng thế không?

- Họ nổi tiếng là có cá tính nóng nảy mà.

- Được rồi, con bé láu cá - Anh thở dài - Điều gì khiến cháu nghĩ là cháu cần phải cảnh báo chú?

Đôi lông mày của cô nhướn lên, đôi mắt xanh tìm kiếm trong đôi mắt xanh khác một chút ưa thích

- Chú có để ý tới cô ấy, đúng không Tony?

- Có phải chú vừa chết và không biết điều đó?

Cô cười phá lên, không thể kìm được

- Vâng, cháu cho đó là một câu hỏi thật ngốc. Dĩ nhiên là chú phải để ý rồi, cũng giống như hàng chục quý ông khác. Cháu đoán câu hỏi tiếp theo của cháu sẽ là, chú sắp làm chuyện gì à?

- Chuyện đó, cô bé, hoàn toàn không phải việc của cháu.

Câu trả lời của anh nhẹ nhàng nhưng chắc chắn, và Regina nghiêm mặt trở lại

- Cháu biết, nhưng cháu cũng nghĩ chú nên biết chút gì về cô ấy trước khi chú quyết định theo đuổi cô ấy.

- Đó là một câu chuyện lịch sử hả? - Anthony hỏi một cách khô khan.

- Đừng có khó tính thế, chú Tony. Cô ấy tới London để kết hôn.

- Chú đã được nghe chuyện này từ chính quý cô đó rồi.

- Chú muốn nói chú đã nói chuyện với cô ấy? Khi nào vậy?

- Tối qua trong khu vườn, đáng lẽ cháu phải biết rồi chứ.

Cô há hốc miệng

- Chú đã không-

- Chú không làm gì cả.

Regina thở phào, nhưng chỉ là một sự nhẹ nhõm tạm thời. Nếu tiểu thư Roslynn mà nàng biết, người đang ráo riết tìm kiếm một cuộc hôn nhân, lại không từ chối chú nàng, thì người phụ nữ đáng thương đó coi như là đã gặp bất hạnh.

- Có thể chú không nhận ra cô ấy nghiêm túc thế nào, Tony. Cô ấy cần phải cưới chồng vào cuối tháng này. Không, chú không cần phải nhướn mày với cháu. Không phải thế. Thực tế, kinh nghiệm cô ấy có về đàn ông chỉ như một cô thiếu nữ 16 tuổi thôi.

- Chú sẽ không tin chuyện đó đâu.

- Đó, chú thấy không? Chú không biết gì về cô ấy cả, ấy vậy mà chú đang dự tính phá vỡ cuộc sống của cô ấy. Sự thực là, cuộc sống đó đã từng được che chở cho tới lúc này. Cô ấy đã sống tách biệt với người ông ở

Cao nguyên kể từ khi cha mẹ cô ấy chết, và hình như là những năm tháng qua cô ấy lại dành để chăm sóc cho người ông, tại sao cô ấy không suy nghĩ đến chuyện kết hôn cho tới tận bây giờ? Chú có từng thắc mắc chuyện đó không?

- Cuộc trò chuyện của chúng ta nên ngắn gọn thôi, Reggie.

Cô nhận thấy sự cẩu kính của chú mình nhưng vẫn nhấn mạnh

- Cha cô ấy là một bá tước. Chú biết là Chú Jason sẽ không thích chuyện này-

- Cũng nhiều như việc chú không thích ở trong danh sách đen của mấy ông anh đâu- Anthony cắt ngang lời cảnh báo - chú sẽ không thể trả lời những chất vấn của họ, mè con.

- Vẫn còn nữa chú Tony, cô ấy là một người thừa kế, ông ngoại cô ấy rất giàu có, và để tất cả của cải lại cho Tiểu thư Roslynn. Tin tức đó vẫn chưa phổ biến cho tới giờ, nhưng chú có thể tưởng tượng chuyện gì xảy ra nếu cô ấy không kết hôn trước khi điều đó được lan truyền.

- Tất cả những kẻ phóng đảng ở London sẽ vứt bỏ tất cả để chạy theo cô ấy. - Anthony trả lời chắc chắn.

- Chính xác, nhưng không may là cô ấy đã quan tâm tới một vài quý ông rồi. Và theo như cháu biết, giờ chỉ còn là chuyện cô ấy có thể tìm hiểu được bao nhiêu về họ trước khi cô ấy chọn một người trong số đó. Cháu cũng đã hỏi Nicholas xem anh ấy biết những gì về họ rồi.

- Vì cháu biết nhiều đến thế, cô bé, nói cho chú biết sao lại có sự gấp gáp đó?

Ồ, chắc chắn là chú ấy thấy hứng thú mà, đủ để không để ý tới chuyện sự bức tức của mình đang thể hiện rõ ràng. Nó khiến Regina dừng lại một chút chỉ vì nó thật hiếm khi xảy ra. Trước đây cô chưa bao giờ thấy Tony kích động vì một phụ nữ nào. Chỉ bởi vì có quá nhiều phụ nữ để anh có thể chọn lựa ra một người đặc biệt có ý nghĩa với mình. Cô phải sắp xếp lại những ý nghĩ của mình về chuyện này mới được.

Một cách ngại ngùng, cô đề nghị:

- Tiểu thư Roslynn đã có lời hứa với người ông quá cố, sự gấp rút và là lý do cô ấy tích cực tìm kiếm một người chồng. Theo như Frances Grenfell, bạn thân của cô ấy, cô ấy có thể là chẳng muốn kết hôn chút nào nếu không vì lời hứa với ông. Cháu muốn nói, chú không thường thấy một tình huống giống như cô ấy, một người phụ nữ giàu có, xinh đẹp, và không phải chịu trách nhiệm với ai ngoài bản thân mình.

Đó quả thực là một trường hợp độc nhất, nhưng không khiến Anthony quan tâm ngay lúc đó, cái tên Grenfell đã làm anh băn khoăn.

- Cô ấy thân thiết thế nào với Frances Grenfell? - Anh làm cho Regina sững lại một lúc bởi câu hỏi.

- Sao chú lại hỏi thế?

- Quý cô Frances từng là một trong những sai lầm thời trẻ của George, cho dù điều đó không nên nhắc lại nữa, mè con à.

- Vâng, dĩ nhiên không rồi - Cô nói một hơi - Chú muốn nói tới ông George, người bạn tốt của chú, một trong những người luôn trêu chọc cháu một cách quá đáng đó à? Có phải ông ta không?

Anh cười toét trước sự ngạc nhiên của cô

- Là cùng một người mà thôi, nhưng cháu vẫn chưa trả lời câu hỏi của chú.

- Được rồi, cháu không thấy điều đó quan trọng gì. Nhưng họ là hai người bạn rất thân thiết. Họ gặp gỡ nhau ở trường học và cho tới giờ vẫn chưa hề mất liên lạc với nhau.

” Điều đó tạo nên sự tự tin và tất cả mọi thứ” anh lẩm bẩm. Chết tiệt! Anthony vẫn có thể nghe thấy chất giọng khàn khàn của nàng thú nhận ” Tôi đã được cảnh báo về những kẻ như ngài”

9. Chương 9

- Cậu không giúp được gì đâu, Frances - Roslynn phàn nàn, nhại lại - " Cứ đi nếu cậu muốn". Đó là câu trả lời kiểu gì vậy, mình đang muốn biết đây?

Frances dừng lại một chút trên con đường đông đúc trước dãy cửa hàng trên đường Oxford, mãi mê rẽ những hàng người để Nettie đi theo sau lưng cô, hoàn toàn không để ý câu hỏi của Roslynn. Hai túi hàng rơi khỏi tay của Nettie, một chiếc hộp tròn đựng mũ rơi về phía lề đường. Anne, người hầu gái của Frances, lao tới chụp lại một cách nhanh chóng trước khi nó tiếp tục rơi xuống đường.

Frances thậm chí còn chẳng để ý

- Có chuyện gì với cậu vậy, Roslynn? Nếu cậu có rắc rối trong việc quyết định cả những chuyện đơn giản như vậy, mình thấy rùng mình khi nghĩ tới những chuyện đau đầu khi mà cậu phải lựa chọn một người chồng. Cậu có muốn tới vũ hội nhà Eden không? Chỉ đơn giản là Có hay Không thôi mà, đúng không?

Roslynn nhăn nhó. Frances nói đúng, ít ra theo như nàng biết thì đúng thế. Nhưng nàng vẫn chưa kể cho cô ấy nghe về cuộc gặp gỡ với Anthony Malory tại vũ hội Crandal.

Nàng đã định kể, chỉ vì cuộc trò chuyện của họ trên đường về nhà hôm ấy lại bắt đầu khi nàng hỏi về chuyện có phải chồng của tiểu thư Eden cũng từng là một kẻ ăn chơi trước khi họ kết hôn không. " Anh ta đúng là như vậy". Câu trả lời đó được thốt ra cùng với sự căm ghét, và Roslynn vẫn còn một câu hỏi nữa :

- Vậy bây giờ họ có hạnh phúc không?

- Thực ra mà nói, mình chưa bao giờ thấy đôi vợ chồng nào hạnh phúc hơn thế - Câu trả lời nhẹ nhàng và đầy hoài nghi, như thể chính Frances cũng không thể nào tin chuyện đó lại có thể.

Nhưng sau chuyện đó, Roslynn hiểu rằng bạn nàng sẽ thấy rất buồn nếu cô ấy biết Roslynn cho rằng Anthony Malory là một người rất quyến rũ, cho nên nàng không đề cập tới chuyện đó nữa. Rõ ràng là Frances thấy cực kỳ ghê tởm kiểu đàn ông giống như vậy. (Chắc chắn chuyện này có dính tới anh chàng George Amherst, bạn ông Anthony rồi, hi hi...)

Nhưng bất chấp việc hiểu rõ cảm giác của bạn mình, và cũng đồng tình như vậy, tâm trí của Roslynn vẫn tràn ngập những hình ảnh của Anthony đêm hôm ấy, quá nhiều tới mức khiến cho Nettie phá hiện ra ngay giây phút Roslynn bước vào phòng ngủ của nàng tối hôm đó.

Những lời đầu tiên mà bà nói là

- Ta thấy là cháu đã gặp được người đàn ông của mình rồi. Nào, tên anh ta là gì thế?

Dứt ra khỏi tâm trạng của chính mình, Roslynn nhanh chóng khẳng định là không phải chỉ có một, mà có những bốn quý ngài, và nàng ngay lập tức nhanh chóng tuôn ra mọi điều nàng biết về họ, những chuyện không nhiều nhưng đủ để dập tắt những giả định ban đầu của Nettie một cách khá tốt đẹp.

Giờ thì nàng đang cân nhắc cẩn thận lời mời của tiểu thư Eden, trong khi mọi lời mời khác nàng nhận được chỉ được quyết định trong giây lát. Chắc chắn là không tiêu biểu. Không nghi ngờ chuyện Frances nghĩ rằng có vấn đề gì với nàng. Nhưng ít nhất cô ấy cũng không đoán được thực sự có chuyện gì.

Trái ngược lại, Nettie lại canh chừng nàng như là điều hâu kế từ khi nàng trở về từ cuộc đi ngựa với Timmy ngày hôm qua. Chính nàng cũng không biết làm sao để từ bỏ cả.

- Quyết định có thể rất đơn giản đối với cậu - Nàng nói với Frances một cách phòng thủ - Nhưng mình còn có những việc khác cần cân nhắc tới.

- Ví dụ như ?

- Thời gian liên quan, là một việc. Đi khỏi thành phố 3 hoặc 4 ngày có thể làm trì hoãn việc-

- Không phải cậu nói với mình là Regina cũng đã mời các quý ông của cậu tới rồi hay sao?

- Điều đó không có nghĩa là họ sẽ tới, Frances. Hội mùa chỉ vừa mới bắt đầu. Cô ấy lại tạo nên một khoảng thời gian ngắt quãng khi mà tổ chức một bữa tiệc cuối tuần ở thôn quê.

- Lâu đài Silverley ở Hampshire, cũng không cách bao xa. Và bên cạnh đó, cậu cũng kể là cô ấy hứa nói chuyện với chồng và cho cậu biết tất cả những thông tin anh ấy biết về những quý ông của cậu ngay khi cậu tới đó. Chỉ với lý do đó thôi, mình nghĩ cậu đã nên đi rồi-

Thật là hợp lý, làm thế nào để chối điều này nhỉ.

- Ai nói là anh ấy biết mọi thứ thích hợp nhỉ? Có thể chuyện này hóa ra chỉ là tốn thời gian mà thôi.

- Vậy cậu có thể đổi ý và trở về London ngay tối hôm đó.

- Và để cậu ở đó? - Roslynn phản đối - Làm thế nào mà cậu trở về được?

Frances gật đầu

- Mình cũng bỏ cuộc, cậu rõ ràng là không muốn đi, cho nên mình cũng không đi. Mình có tới nửa tá lời mời khác cho cuối tuần này, nên chúng ta sẽ-

- Giờ thì đừng có mớm lời cho mình, mình đã nói là không đi đâu nào.

- Vậy thì?

Roslynn tiếp tục đi, hất đầu qua vai khi nói với Frances:

- Mình vẫn cần suy nghĩ về chuyện này.

Nàng sẽ không bao giờ nêu lại chuyện về buổi tiệc này nữa, để lại bắt đầu với việc bộc lộ nỗi lo lắng của nàng về nó. Nàng gần như có thể nghe thấy những thắc mắc không lời vang lên trong suy nghĩ của Nettie. Ít nhất thì Frances cũng không có ý niệm gì về những rắc rối trong trường hợp này.

Nhưng Nettie thì biết nàng quá rõ. Và làm sao mà nàng có thể nói với Nettie khi nàng còn đang hồi lòng vòng, và nàng có nên nói không? Các lời biện hộ đều như nhau cả, cho dù Frances đã chỉ ra là nàng thật sự không có lý do nào.

Quý thật! Nàng đang phải vò đầu bứt tai vì chuyện này. Mọi thứ hợp lý tới mức chẳng cần phải quyết định điều gì. Nàng cần tới Silverley không vì lý do nào khác ngoài chuyện lấy những thông tin Regina đã có cho nàng.

Nàng chỉ tự hỏi, nếu nàng không đi, nhưng tất cả bốn “khả năng”- bốn ứng cử viên của nàng đều đi thì sao? Vậy thì nàng sẽ kẹt ở London mà không đạt được gì hết, và đó mới thực sự là lãng phí thời gian cực kỳ.

Mặt khác, và thực sự là một khả năng to lớn khác là, Anthony Malory có thể có mặt ở bữa tiệc tại lâu đài Silverley cuối tuần này, và việc gặp lại anh một lần nữa là chuyện mà Roslynn không muốn mạo hiểm, và cũng không dám mạo hiểm.

Anh ta quá ư là cám dỗ. Cái phản ứng ngu ngốc của phụ nữ nàng đã có với anh ngày hôm qua trong công viên, dưới ánh sáng ban ngày, khi mà có cả những người khác bên cạnh, đã chứng minh điều đó rõ ràng.

Nàng rõ ràng nên hỏi quý cô Eden liệu có người nhà Malory nào nàng không muốn chạm mặt lại ở bữa tiệc hay không.

Nhưng nàng đã không muốn phải tự mình bỏ cuộc. Nàng phải , ôi, không lo nghĩ thay vì hỏi xem liệu có ai mang họ Malory ở đó hay không. Vậy nên nàng mong chờ vì sự thoái thác của Regina ” Tôi không biết liệu có một hay nhiều người trong số họ ghé qua hay không. Cô biết đấy, họ hiểu là họ luôn được đón chào ở ngôi nhà của tôi mà.”

Đó là những gì nàng nhận được khi quá kín đáo, vì đã giả bộ như cảm xúc của nàng không có gì khác biệt. Giờ thì đó là vấn đề về việc trì hoãn mục đích của nàng một vài ngày hay là chấp nhận chuyện có thể tình cờ chạm mặt lại cái anh chàng phóng đảng ấy một lần nữa.

Thực sự thì chỉ có một quyết định, cho nên nàng cũng cần phải chấm dứt việc nói quanh co về chuyện này thôi. Một cuộc gặp mặt nữa với Anthony Malory cần phải tránh bằng mọi giá. Nàng phải chấp nhận chuyện hoãn lại mà thôi.

- Chúng ta tới rồi, Ros. “Dickens and Smith”, điểm dừng cuối của mình ngày hôm nay - Frances nói, và than phiền ngay sau đó - Cậu biết mà, cậu không thích thú gì chuyện đi mua sắm hết. Nhưng ít ra thì cậu cũng nên vào cửa hàng với mình, cho dù cậu không muốn mua gì.

Roslynn không thể nặn ra một nụ cười trong tâm trạng ủ rũ hiện nay để Frances thấy thái độ không bằng lòng của nàng.

- Mình có thể thấy thích nếu cậu không kéo mình đi trong một ngày nóng bức như vậy. Cảm ơn, vào cửa hàng nước hoa và vớ là quá đủ với mình rồi. Mình không hiểu sao cậu chịu nổi ở cửa hàng mũ và những người buôn bán tơ lụa. Mình cho rằng cậu đã quen với chuyện này. Nhưng cậu quên là Scotland là một vùng lạnh hơn. Mấy cửa hàng này thì quá ngột ngạt. Ít ra thì ngoài này cũng mát hơn, cho dù cậu khó mà nhận ra điều này. Cứ vào trong đi, mình sẽ đứng ở ngoài cùng Nettie một lần nữa.

Nettie không mất tới hai giây để bắt đầu nói với nàng ngay khi cánh cửa của cửa hàng vải đóng lại sau lưng Frances và Anne.

- Giờ, con gái, hãy nói cô biết-

- Ôi, Nettie, cô đừng làm thế với cháu lúc này - Roslynn nhanh chóng chặn bà lại - Cháu chẳng có tâm trạng nào mà nói chuyện bây giờ, không chút nào đâu.

Nettie chẳng phải là người dễ dàng bỏ qua như vậy.

- Cháu không thể chối cãi rằng cháu đang cư xử rất kỳ lạ.

- Cháu công nhận vậy, tính tới những chuyện như chúng ta đang ở đâu và tại sao và tất cả những chuyện cháu phải suy nghĩ tới - Roslynn đáp trả, giọng nói bào chữa sắc nhọn - Cô có nghĩ cái chuyện tìm chồng này là một công việc dễ dàng không? Chết tiệt! Đôi lúc cháu nghĩ về nó mà thấy lo lắng!

Điều đó khiến cho Nettie có vẻ thông cảm hơn

- Nào, cháu yêu quý, mọi thứ sẽ qua trước khi cháu-

- Suyt - Roslynn cắt ngang với nét mặt nghiêm trọng - Lại nữa rồi, Nettie, cô có cảm thấy nó không?

- Chuyện gì?

- Ai đó đang theo dõi chúng ta.

Nettie nhìn nàng đầy nghi ngờ, không chắc là Roslynn chỉ muốn lái đề tài ra khỏi chuyện của nàng hay là nàng đang lo lắng thật sự. Nhưng nàng chắc chắn là định xem xét kỹ con đường theo những hướng khác nhau.

- Nếu có ai đó đang theo dõi, thì đó không phải là theo dõi chúng ta, mà là theo dõi cháu. Không nghi ngờ gì, đó hẳn là một người hâm mộ.

Roslynn nhìn lại Nettie một cách mất kiên nhẫn

- Cháu biết bị một người ngưỡng mộ nhìn thì thấy thế nào, và lần này không phải như vậy. Cháu đã cảm thấy nó ngay khi mình đứng ngoài cửa hàng mũ chờ Frances. Cháu cố lờ nó đi, nhưng cảm giác đó vẫn còn.

- Vậy thì, không nghi ngờ chuyện một vài tên móc túi đang chú ý tới chúng ta, không đáng ngạc nhiên khi nhìn tất cả những trang sức cháu đang đeo. Giữ chặt ví của cháu đi.

Roslynn gạt đầu

- Có thể cô nói đúng. Giờ vẫn là quá sớm để Geordie tìm thấy cháu, phải không? Vậy thì, cháu nên đợi ở xe ngựa thay vì đợi ngoài cửa như thế này. Cô có thấy người đánh xe của chúng ta không?

Nettie duỗi những ngón chân

- Ôi, cách chúng ta ở cửa hàng kia kia, nhưng có vẻ như anh ta đang kẹt đằng trước một cái xe bò. Thấy anh ta không? Tuy nhiên, chúng ta có thể đi bộ, cháu có thể vào trong xe. Và cô sẽ quay lại để nói với quý cô Frances.

Không phải là Roslynn đã hoang tưởng, nhưng nàng vẫn cảm thấy một cảm giác lạ lùng chưa hề có trước đó. Không phải là trí tưởng tượng của nàng đi quá xa, mà vẫn vậy, không nghi ngờ gì khi nàng đang đứng ngoài cửa hàng vài khi mà chiếc xe ngựa đã trong tầm mắt.

Nàng tiếp tục liếc mắt xung quanh, nhưng có quá nhiều người đi bộ trên đường cùng với xe cộ, không thể nào thấy được ai là người đang nhìn nàng.

Họ bắt đầu xuống đường nhưng không đi xa hơn 20 feet khi mà một cánh tay vòng quanh eo của Roslynn từ đằng trước, nhấc nàng lên khỏi mặt đất. Nàng không nghĩ tới chuyện la hét, bởi vì nàng biết những nghi ngờ của mình không hề sai, và nàng đã được chuẩn bị.

Không hoảng loạn, không sợ hãi. Nàng chỉ đơn giản để cho phần trên cơ thể rơi trên cánh tay cứng như thép đang giữ mình, tóm lấy mép váy nàng đang mặc, và giật con dao găm ra khỏi đôi ủng nàng đang đi.

Nettie, trong lúc đó, hét lên một tiếng dường như có thể đánh thức toàn London. Ngay lập tức bà tóm lấy gã đàn ông trước khi hắn bước một chân đi, quay tròn cái túi của bà sang phải và trái, tóm lấy tai gã, đập vào mặt gã khiến cho mũi gã bẹp dí.

Khi Roslynn giơ con dao lên, đâm thẳng về sau cho dù cái mũ rơi xuống làm nàng không thấy. Nhưng mục tiêu của nàng đã cảm thấy, cắt đứt luồng không khí của nàng. Nàng không cần nhìn cánh tay lực lưỡng để thấy được phần lớn của nó. Gã đàn ông rút lên và chạy đi, Roslynn thấy nàng ngồi bệt ngay chính giữa con đường.

Nàng nhặt lại cái mũ của mình ngay lúc nhìn thấy Nettie vẫn còn đuổi theo gã, đập thêm vài cái vào đầu và vai gã trước khi gã nhảy vào một chiếc xe ngựa hư nát và gã đánh xe khởi hành, quất roi vào những con người một cách điên cuồng.

Điều đó làm Roslynn thấy rùng mình khi biết chiếc xe ngựa đó ở rất gần, chỉ cách vài bước và nàng có thể đã bị quăng lên đó. Và mọi thứ diễn ra quá nhanh. Có nhiều người đứng cạnh nàng trên đường, nhưng rõ ràng tất cả đều quá chậm để có những phản ứng giúp đỡ. Giờ thì chỉ có một trong những người giữ ngựa từ xe của mình tới giúp đỡ, quá muộn.

Nettie quay xung quanh, kéo mạnh cái áo vét len ngắn của mình, cái bị xộc xệch đi bởi cuộc tấn công của bà dành cho kẻ cướp đường, không thể ngăn được một nụ cười chiến thắng khiến cho những khóe môi bà nhếch lên.

Kể cả chuyện nhìn thấy RosLyn còn đang ngồi trên đường cũng không làm giảm bớt khoảnh khắc chiến thắng của bà chút nào, cho tới khi bà thấy con dao nằm trong bàn tay nắm chặt của Roslynn.

Nhưng bà vẫn khiến tên dê tiện đó phải chạy bán sống, kể cả khi Roslynn đã đảm bảo là nàng không bị bắt đi cùng hắn. Họ đã thắng thế, và bà quá sức hài lòng. Roslynn cũng vậy, kể cả khi mông nàng ê ẩm. Ông ngoại chắc sẽ rất tự hào về nàng vì đã giữ được bình tĩnh và làm những gì cần làm mà không do dự gì hết. Nàng đã gây ra đổ máu lần đầu tiên, nhưng giờ nàng vẫn không thấy đắn đo gì hết về chuyện đó.

Những gì nàng cảm thấy là một giải pháp an toàn hơn, biết chắc rằng nàng thực sự có thể tự bảo vệ mình. Dĩ nhiên, nàng đã được chuẩn bị. Nàng có thể không phải luôn luôn được trực giác cảnh báo. Và nếu có hơn một người đàn ông cố gắng bắt nàng, đó có thể lại là một chuyện khác. Nàng không dám tự mãn với thành công lần này.

Roslynn chấp nhận sự giúp đỡ từ người giữ ngựa để đứng lên và bình tĩnh để lại con dao găm vào ủng của nàng trước khi phủi bụi trên chiếc váy. Nettie xua đi người đàn ông tỏ vẻ lo lắng và đám đông, với một vài lời nói về sự quan tâm không cần thiết khi mà tới giúp muộn như vậy.

Một cách gắt gỏng bà thu gom lại những gói hàng đã rơi, quăng chúng vào tay người giữ ngựa, và tóm lấy cánh tay của Roslynn, kéo nàng về phía xe ngựa.

- Cô đáng ra nên nghe lời cảnh báo của cháu, con gái. Lần sau cô sẽ làm vậy.

- Vậy cô có nghĩ đó là tay chân của Geordie không?

Nettie cân nhắc trong một thoáng.

- Nói thực là, điều đó không thể, nhưng cô vẫn nghi ngờ.
 - Vậy, chuyện gì nữa?
 - Chỉ nhìn cháu kia, đeo những hạt sapphia đó quanh cổ như là đèn hiệu vậy. Bọn chúng có thể nghĩ cháu là vợ của một nhà quý tộc giàu có nào đó sẽ trả một cái giá hời để chuộc cháu về.
 - Cháu có thể thấy điều này.
- Cả hai trong một thoáng rơi vào yên lặng, và Roslynn thêm vào một cách không mong đợi
- Cháu nghĩ cháu sẽ tới bữa tiệc nhà Eden, việc rời London một vài ngày không hại gì cả, chỉ an toàn hơn mà thôi. Nếu Geordie đang ở đây và quan sát cháu, hẳn sẽ nghĩ cháu phát hiện ra hắn và chạy trốn lần nữa. Và khi đó, cháu sẽ phải giữ những người hầu của Frances ở bên cạnh khi ra ngoài lần nữa.
 - Đúng thế, cô đồng ý. Cháu cần cẩn trọng hơn nữa.

10. Chương 10

Đó thực sự là một vấn đề đơn giản, thoát khỏi London trên lưng của Brutus, hai người giữ ngựa vạm vỡ khỏe mạnh hộ tống hai bên cạnh nàng. Roslynn không quan tâm tới việc cải trang lần này.

Nếu căn nhà ở thành phố bị theo dõi, nàng muốn Geordie biết về chuyến rời đi của mình, và thấy được những cái va li to lớn đựng quần áo nàng mang theo, hẳn sẽ nghĩ là nàng đang chạy trốn khỏi London. Tuy nhiên sự lẩn tránh có vẻ không cần thiết, khi mà họ đã đi được vài dặm và có vẻ như không ai theo sau họ.

Mặt trời lúc bình minh sáng lấp lánh tạo nên nguồn ánh sáng lớn để quan sát, nhưng con đường đông nghẹt chủ yếu bởi vì những nông dân mang sản phẩm của họ ra chợ và những vị khách đi tới London nghỉ cuối tuần. Chỉ có một chiếc xe ngựa khác thường đang rời thành phố, và Roslynn cảm thấy nó ở quá xa để có thể dám chắc là nó có đi theo nàng hay không.

Nàng đã có một bữa sáng ngon miệng trong khi nàng chờ đợi ở quán trọ nơi nàng hẹn gặp Frances, và khi Frances xuất hiện và thông báo không có gì đáng ngờ, Roslynn thấy đủ an toàn khi đi trên phần còn lại của hành trình tới Hampshire trên chiếc xe ngựa nhà Grenfell.

Được nửa đường, nàng để lại nỗi lo lắng đằng sau những vấn đề khác, nhưng nàng chẳng thể làm được gì nhiều về chuyện đó ngoại trừ việc hi vọng rằng mối bận tâm của nàng là vô căn cứ. Nàng thích thú với khả năng là một người đàn ông giống quý ngài Anthony sẽ chẳng quan tâm tới chuyện rời bỏ những trò vui ở London để tới một ngôi làng thôn quê nhỏ, và quý cô Eden đã tâm sự rằng bữa tiệc này đã được lên kế hoạch nhiều tháng trước, nhất định là sẽ có sự tham gia của những người hàng xóm của cô, những con người thôn quê giống như cô người thường tránh xa London trong suốt hội mùa.

Họ tới nơi vào đầu giờ chiều, gần như là một trong những người đầu tiên tới đó, nhưng sau đó một vài người khác cũng có kế hoạch là ở lại, cũng sống gần đó như họ. Frances chọn lựa việc ngủ một giấc ngắn suốt phần còn lại của buổi chiều.

Roslynn đưa ra một lời xin lỗi rằng nàng không làm vậy, nàng muốn ở một mình trong căn phòng được dành cho nàng, nàng ngồi thụp xuống dưới cánh cửa sổ nhìn ra phía trước ngôi nhà và lo lắng nhìn con đường xe chạy. Mỗi chiếc xe ngựa tới đều được chú ý, mỗi hành khách nam bước xuống từ xe ngựa đều được dò xét kỹ lưỡng.

Nàng nhìn gần hơn vào mỗi người hầu đến và đi, chắc chắn rằng không người đàn ông nào thoát khỏi sự chú ý của nàng. Khi Nettie vào căn phòng sau đó để giúp tiểu thư của bà chuẩn bị cho buổi tối, sự kiên nhẫn của bà nhằm làm giảm bớt sự bồn chồn của Roslynn và việc nàng không ngừng tới đứng cạnh cửa sổ khi có người mới tới.

Mất thêm nửa giờ nữa để hoàn thành kiểu tóc của Roslynn.

- Cháu đang nhìn ai vậy, cô muốn biết đấy, cháu không thể ngồi yên được hai phút hay sao.

Nettie cuối cùng cũng phải yêu cầu khi một lần nữa Roslynn ngồi xuống trước mặt cái bàn trang điểm trước nàng.

- Cháu có thể nhìn ai đây ngoài các quý ông của mình - Roslynn đáp lời - Tới giờ cháu chỉ mới thấy có quý ngài Artemus Shadwell xuất hiện mà thôi.

- Nếu những người khác đang trên đường tới thì tức là mấy quý ông đó cũng đang tới mà. Việc cháu cứ nhìn họ cũng chẳng thay đổi được điều gì đâu.

- Cháu biết - Roslynn bắt buộc phải thừa nhận, bởi câu trả lời ban đầu của nàng cũng đã là một lời nói dối mất rồi. Sự thực là, kể từ khi gặp gỡ Anthony Malory, nàng đã phải suy nghĩ lại về bốn “khả năng” của mình. Điều này có thể phải thay đổi.

May mắn cho sự yên bình trong tâm trí nàng, âm thanh cuối cùng nàng nghe cho thấy rằng chuyến xe cuối cùng đã tới nơi. Không còn âm thanh nào từ đằng trước vọng tới nữa, Nettie đã có thể giúp nàng mặc chiếc áo dài bằng lụa màu xanh da trời nàng đã chọn mặc tối nay, được trang hoàng thêm bởi những viên đá sapphire của dòng họ Cameron quanh cổ và đeo trên cổ tay nàng, và Roslynn đã có thể quên đi những căng thẳng của nàng.

Vào lúc Frances tới bên nàng để họ có thể xuống dưới nhà cùng nhau, Roslynn khá là thư giãn. Anh ta không tới, và nếu có chút nhức nhối giận dữ nào của sự thất vọng đi cùng với nhận thức này, Roslynn cũng lờ nó đi một cách có chủ đích.

Quý cô Eden gặp họ ở cuối chiếc cầu thang rộng nối từ đại sảnh lớn tới trung tâm, một phần của phía trước tòa nhà nơi những phòng của khách được đặt, và phần đằng sau là những căn phòng của chủ nhân.

Một lối đi bộ có rào chắn vòng quang đại sảnh ở trên tầng hai tới rất nhiều căn phòng trên gác, từ phía trên có thể thấy toàn bộ khu vực bên dưới, với một ngọn đèn treo khổng lồ treo trên trần nhà hình mái vòm, lúc này đang tỏa ánh sáng xuống sàn nhà hình tròn.

Roslynn đã trông chờ một chuyến đi thăm toàn bộ phần còn lại của tòa nhà, và Regina đã không làm nàng thất vọng, khẳng định rằng những vị khách của cô có thể chờ đợi. Cô đã làm cho nàng thật dễ chịu khi đóng vai một người trò chuyện vui vẻ và lời cuốn khi cả ba người di chuyển từ phòng này sang phòng khác tại những tầng thấp hơn.

Silverley là một tòa nhà nằm ở thôn quê rộng lớn, gần giống như một lâu đài với tòa nhà chính nằm ở trung tâm và những tháp canh ở các góc, nhưng không có những gì cổ xưa bên trong ngoại trừ những tấm thảm theo lối cổ làm cho những bức tường thêm phần duyên dáng.

Nó được trang trí một cách có thẩm mỹ theo những thời kỳ khác nhau, Nữ hoàng Anne cùng Chippendale (kiểu đồ gỗ thế kỷ 18 ở Anh) thống trị một căn phòng, phong cách Sheraton (kiểu trang trí cuối thế kỷ 8) ở một căn phòng khác, và một căn khác nữa là sự kết hợp hài hòa của cả hai, bao gồm cả một vài món đồ xinh đẹp mang phong cách Pháp.

Roslynn rất có ấn tượng với tòa nhà, không chỉ với những vật trưng bày, cho dù thời kỳ gần đây chắc chắn có thể bị thay đổi.

Chuyến tham quan kết thúc tại khu vực sau của tòa nhà nơi mà các vị khách đang tụ tập, và đơn giản là đang đứng trong một phòng chờ nhỏ với những cánh cửa sổ lắp kính kéo dài từ trần nhà xuống sàn, có thể nhìn xuyên qua chúng để thấy phòng khách ở bên trái, và căn phòng đó thì đang mở ra dẫn tới phòng nhạc ở xa hơn nữa.

Một phòng ăn tối lớn ở bên phải, cùng với đó là một nhà kính trồng cây rất đáng yêu, khiến cho Roslynn phải tự hứa là nàng nhất định phải nhìn nó kỹ hơn sau đó.

Nhưng vào lúc đó, với những vị khách đang lang thang qua những căn phòng bên cạnh, tất cả chúng đều nằm phía trước một vùng đất có cây cối bao phủ phía trước tòa nhà, Regina quan tâm tới chuyện giới thiệu các vị khách trước khi họ đi vào phòng khách.

- Có một người hàng xóm của tôi mà tôi nghĩ là cô sẽ muốn gặp - Regina nhận xét với Roslynn khi mà cuối cùng cô cũng có thể dẫn nàng và Frances vào tới phòng khách - Không phải tất cả mọi người đều vội vã đi khỏi London bởi vì hội mùa, cô biết đấy. Tôi cũng sẽ không đi nếu không phải tôi đã có một lời hứa, nhưng tôi vui vì tôi đã đi vì tôi đã được gặp cô. Và cũng đừng lo lắng, chúng ta sẽ có cơ hội sau để thảo luận về những gì Nicholas đã nói về những quý ông mà cô quan tâm tới.

- Mình chỉ thấy có ngài Artemus ở đây, Ros à - Frances nói một cách bứt rứt, nhớ lại Roslynn đã lo lắng ra sao về chuyện liệu các “khả năng” của nàng liệu có mặt ở đây hay không.

- Đúng là như vậy - Regina nói- Nhưng vẫn còn ngày mai nữa, và tôi chưa để ý tới những quý ông, Tôi đã có lời đồng ý từ cả bốn bọn họ. Nhưng trong lúc đó, cô nhất định phải gặp ngài Warton. Nicholas rất là ganh tỵ với ngài ấy, cô biết đấy. Thực tế thì đôi lúc tôi cũng băn khoăn chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi gặp Justin Warton trước.

Dễ dàng thấy được nụ cười tinh quái của cô ngụ ý rằng cô không hề nghiêm túc khi nói câu cuối cùng.

- Justin không lớn tuổi như những quý ông khác của cô, Roslynn à - Regina tiếp tục nói - Anh ấy chỉ mới 28 tuổi, theo như tôi nhớ, nhưng anh ấy rất tốt, tôi chỉ biết là cô sẽ thấy thích anh ấy cho mà xem. Dành hết thời gian cho gia đình mình và ghét cay ghét đắng London, cho nên cô không thể gặp anh ấy trước. Anh ấy chỉ tới thành phố một năm một lần để đưa mẹ và chị gái đi mua sắm, và tránh xa hội mùa. Giờ thì anh ấy ở đâu nhỉ?

Với chiều cao ít ỏi của mình, Regina phải đứng trên ngón chân để nhìn qua một vài người, nhưng cuối cùng cô cũng mỉm cười.

- Kia rồi, ngay cạnh lò sưởi. Đi nào, bạn của tôi.

Roslynn bước hai bước và đứng lại đột ngột. Nàng nhìn thấy ngay lập tức người đàn ông cao lớn đẹp trai đứng cạnh chiếc sofa màu vàng kem gần lò sưởi, bên cạnh một người phụ nữ với màu tóc vàng trông giống như anh và một bên khác là một người phụ nữ già hơn, rõ ràng là mẹ và chị gái của ngài Warton.

Nhưng chỉ giây phút ngay sau đó nàng nhìn thấy hai quý ông ăn mặc một cách thanh lịch cách đó có vài feet, đứng ngay phía trước lò sưởi - ANH EM NHÀ MALORY- và ánh mắt nàng khóa chặt vào người đàn ông tóc đen, người làm nàng ngập ngừng, và rên rỉ, cảm thấy sự dâng lên lạ kỳ của một cơn choáng váng...

Phải cần đến một nỗ lực to lớn nàng mới có thể đưa mắt ra khỏi Anthony Malory và tiếp tục nhìn sang nữ chủ nhà của mình, người vẫn chưa phát hiện thấy sự ngập ngừng của nàng.

Nàng nhất định là muốn quay đầu và rút lui, hơn là ở khoảng cách chỉ khoảng 6 feet từ lò sưởi cho tới nơi chiếc ghế sofa được đặt, nhưng điều đó không có ích gì. Và vì vậy, nàng quyết định nhiệm vụ của nàng là tập trung nhìn vào những người nhà Warton, đặc biệt là Justin Warton, và quay lưng lại với anh em nhà Malory.

Dễ dàng nhận thấy tại sao Regina nghĩ nàng sẽ thích Justin. Anh ấy chỉ đơn thuần là đẹp trai kinh khủng với những lọn tóc vàng, những đường nét như được chạm khắc, mạnh mẽ, và đôi mắt màu chàm tối đáng yêu nhất, đôi mắt ánh lên ngưỡng mộ khi chúng bắt gặp Roslynn.

Anh có thể là người đàn ông cao lớn nhất mà nàng từng gặp, điều nàng phát hiện ra khi anh đứng dậy từ chiếc ghế sofa để nắm lấy bàn tay nàng và nâng nó lên đôi môi của anh.

Anh rất to lớn, với đôi vai rất, rất rộng, với những cơ bắp cuộn cuộn. Với tầm vóc to lớn như vậy, nếu không phải vì nụ cười giống như cậu bé của anh và cách cư xử rất quyến rũ, chắc anh có thể sẽ rất là đáng sợ.

Ngay lập tức, anh khiến cho Roslynn thấy rất thoải mái, trong vài phút nàng đã hầu như - hầu như quên mất ai đang đứng sau mình. Rắc rối ở chỗ, nàng có thể thực sự cảm thấy đôi mắt nóng bỏng đó đang lang thang khắp cơ thể mình, có thể thấy trong tâm trí mình đôi mắt đó đã nhìn nàng như cái đêm vũ hội nhà Crandal.

Đơn giản là nhìn? Không- mà là cái nhìn khát khao như muốn tàn phá nàng, cái nhìn xuyên thẳng qua chiều dài căn phòng, cũng giống như lúc này, cái nhìn đó đang chiếu thẳng vào nàng chỉ cách có vài feet.

Đó là tất cả những gì nàng không thể tưởng tượng về những gì anh đang nghĩ tới khi anh nhìn nàng theo cách đó. Việc bị cắt ngang bởi một nhân vật mới tới là một sự xáo lãng đáng mừng.

- Em đây rồi, em yêu - Nicholas Eden lên tiếng khi bàn tay của anh trượt lên cái eo thanh mảnh của vợ mình
- Tại sao cứ mỗi lần anh rời phòng, là cái anh chàng quê mùa to xác này lại tìm cách đứng bên em thế nhỉ?

Chuyện anh đang nói đùa hay là đang nghiêm túc thật khó mà biết dù nhìn vào biểu hiện hay là giọng nói, nhưng Justin Warton không hề khó chịu. Thay vào đó anh chỉ cười, có vẻ như anh đã quá quen với những nhận xét như vậy từ chủ nhà của mình.

- Nếu tôi có ý định cướp cô ấy khỏi tay anh, Montieth, nhất định anh sẽ được biết - Justin đáp lời cùng một cái nháy mắt với Regina, người đang dễ dàng vượt qua những lời nhận xét này.

- - Đừng bắt đầu vào lúc này, cả hai người - Regina khiển trách nhẹ nhàng - Hoặc là hai người sẽ làm cho các quý cô đây nghĩ rằng hai người đang thực sự nghiêm túc. Họ không như vậy đâu, các cô biết đấy, không chút nào - cô nói với những vị khách của mình - Người này, nếu hai người vẫn chưa đoán ra, là chồng của tôi.

Và cô tiếp tục hoàn tất màn giới thiệu, bởi dù cho Frances đã biết về anh, cô vẫn chưa thực sự gặp anh lần nào. Roslynn đã trông chờ một quý cô xinh đẹp như Regina Eden có một người chồng đẹp trai khác thường, và Tử tước Eden Montieth IV đúng là một người như vậy.

Anh có mái tóc nâu với những vệt vàng và đôi mắt nâu sáng ánh lên màu hổ phách mỗi khi ánh mắt ấy chiếu tới vợ mình, có thể dễ dàng nhận thấy tại sao anh lại từng bị coi là một kẻ phóng đảng chỉ mới một năm trước và đã sống đúng như danh tiếng của mình, và cũng dễ dàng thấy là hiện giờ anh hoàn toàn thích ứng với cuộc sống gia đình cũng như yêu vợ mình hết sức.

Chuyện đáng ngạc nhiên nhất là anh ấy rất trẻ, không hơn Roslynn mấy tuổi, nàng đoán vậy, nhưng anh lại có cách cư xử giống như một người lớn tuổi hơn. Thực tế, anh nhắc cho nàng nhớ tới ngài Anthony một cách rõ rệt, làm cho hình ảnh của quý ngài ăn chơi phóng đảng đó kịp thời trở lại trong suy nghĩ của nàng.

- Nào, mèo con, cháu còn định phớt lờ chúng ta trong bao lâu nữa vậy? - Giọng nói trầm sâu của Anthony cắt ngang khoảng lặng của cuộc đối thoại.
- Thật là một buổi tối chết tiệt, nếu tôi có gì để nói về nó - Nicholas đáp lại, không vui vẻ gì cho lắm. (Hic, cái anh Nicholas này là chủ nhà mà sao toàn gây sự với khách thế nhỉ.)

Trong một khoảng khắc trái tim ngừng đập, RosLyn đã nghĩ là Anthony đang nói với nàng. Nhưng với câu trả lời đáng kinh ngạc của Nicholas, cái làm anh nhận được một cú thúc đột ngột từ vợ mình, làm cho nàng tỉnh ra khỏi cái ý nghĩ nhẹ dạ ấy.

- Ôi, thật là, có phải lúc nào tôi cũng phải đóng vai trọng tài hay không? - Regina nói mà không nhắm vào người nào đặc biệt, rồi cô hồi hã đi về phía lò sưởi và tặng cho mỗi người trong hai anh em nhà Malory một nụ hôn.
- Cứ như là người ta có thể phớt lờ hai người được ấy - cô nói tiếp với một tiếng cười - Nhưng cháu không nghi ngờ là trong một phút cháu đã chú ý thấy hai người mất kiên nhẫn đến thế nào. Nào, lại đây, và cháu sẽ giới thiệu mọi người.

Cô vòng tay qua tay hai người chú, mỗi bên một người, và kéo cả hai tới trước.

- Quý cô Frances, tôi tin là cô chưa gặp chú tôi, James và Anthony Malory, phải không?

Chú? Các chú! Tại sao cái thông tin đó lại không xuất hiện sớm hơn? Roslynn tự hỏi một cách giận dữ. Nàng chắc chắn sẽ không tới đây nếu nàng biết được anh em nhà Malory có mối quan hệ thân thiết tới vậy với Regina Eden. Cháu gái của họ. Quỷ tha ma bắt!

Trạng thái không thoải mái lại có vẻ được chấp nhận bởi bốn người còn lại, ba người nhà Warton và Frances. Thực tế thì Justin đang vội vã trở về cạnh những người phụ nữ trong gia đình mình, bảo vệ họ khỏi sự có mặt của hai kẻ phóng đảng nổi danh.

Roslynn hầu như đã ước rằng nàng có ai đó trông chừng cho mình một cách sốt sắng như vậy, ai đó có thể gạt nàng ra khỏi cuộc chạm mặt hiện giờ. Nhưng nàng sẽ giữ vững ý kiến của mình. Nàng sẽ không có lời nói hay ánh nhìn nào cho thấy bản thân đang không thoả mái với tình huống này.

Tuy nhiên, Frances thì không khó hiểu tới vậy. Môi mím chặt và trả lời cộc lốc khi giới thiệu, sự thù địch của cô đối với hai người đàn ông không thể được biểu lộ rõ hơn nữa, và cô chỉ mất một chút thời gian để đưa ra lời xin lỗi, sau đó đi sang nhóm người bên cạnh.

Điều này khiến cho Roslynn lâm vào tình thế khó khăn khủng khiếp. Nếu nàng cũng rời đi thì sẽ là một cử chỉ hết sức thô lỗ. Cho nên nàng vẫn đứng đó, ít nhất là trong một lúc, và chịu đựng ánh nhìn chăm chú của cả hai anh em nhà Malory.

Và chẳng ai trong số hai người đó có chút gì là ăn năn khi mà công khai nhìn nàng chằm chằm. James thậm chí cũng chẳng thêm lời đi những gì vừa diễn ra.

- Anh tin là quý cô vừa rồi đã quá bối rối bởi vì chúng ta, Tony à. Tiểu thư không cần phải thế, tiểu thư Roslynn. Tôi và em trai tôi đã quá quen với những phản ứng như vậy rồi. (nguyên văn là immune-miễn dịch khỏi cái gì)

- Chỉ có anh là có thể thôi, người đàn ông già cả - Anthony nhận xét với một tia lấp lánh chắc chắn là đã lóe lên trong đôi mắt màu xanh Cobalt của mình - Em thì có thể làm chuyện đó với chút ít sự đồng cảm từ một người.

Roslynn không nghi ngờ gì về kiểu đồng cảm bào mà anh muốn nói tới, vì anh vẫn nhìn thẳng vào nàng khi nói điều đó. Nàng không thể ngăn mình mỉm cười. Anh ta thậm chí không thể đợi tới lúc bắt gặp nàng một mình để quyến rũ nàng. Giờ thì chuyện này không thể nào sửa chữa được nữa.

Regina hẳn là cũng nghĩ như nàng.

- Nào, chú Tony, chú đã hứa là chú sẽ cư xử cho phải phép mà.

- Và chú làm đúng vậy đấy chứ - Anh phản đối với vẻ ngây thơ - Nếu như chú có chiều hướng cư xử như thói quen của mình, mèo con ạ, cháu sẽ có một scandal trong tay mình đấy.

Roslynn có cảm giác là anh đang khá là nghiêm túc, cho dù Regina cười phá lên như thể anh đang trêu chọc cô vậy

- Chú đang làm cô ấy sợ đấy, Tony, nếu chú không cẩn thận.

- Không đâu - Roslynn phản đối.

- Đó, cháu thấy chưa, cháu yêu? - James thêm vào - Cháu có thể thoả mái đi quanh và làm nhiệm vụ chủ nhà của mình. Quý cô đây hoàn toàn an toàn trong tay chúng ta.

- Ôi, cháu chưa bao giờ nghi ngờ điều đó dù chỉ một phút - Regina nói, và thêm vào ngay trước khi bỏ đi - Nicholas, đừng rời mắt khỏi bất kỳ ai trong bọn họ tối nay nhé.

- Tuyệt vời - Nicholas cúi kính.

- Thấy không, một sự thiếu tin tưởng rõ ràng - James cười khúc khích.

- Không may là đã được đảm bảo - Nicholas lầm bầm qua hơi thở.

- Anh tin là cậu ta vẫn còn chưa tha thứ cho chúng ta đâu, Tony - James nói.

- Tự biện hộ cho mình đi, anh trai. Tất cả những gì em đã chỉ cho cậu ta thấy là nó sẽ có hại cho sức khỏe của chính cậu ta nếu cậu ta không cưới Reggie. Còn anh, trái lại, phải chịu trách nhiệm cho việc cậu ta nằm liệt giường mấy tuần, chưa kể tới việc anh lôi cậu ta về từ Tây Ấn khi mà cậu ta chứng tỏ mình là người chồng khó bảo ra sao.

- Tôi không bao giờ-

Roslynn cắt ngang tiếng cầu nhàu của Nicholas

- Trước khi chuyện này vượt ra khỏi tầm kiểm soát, tôi nghĩ là tôi sẽ-

Anthony không để nàng nói hết câu

- Một ý kiến tuyệt vời. Trong khi họ còn tranh luận về những mong muốn của mình, tôi và em sẽ đi dạo trong nhà kính xem những loài hoa nào đang nở.

Không cho nàng một cơ hội để mà từ chối, Anthony nắm lấy cánh tay Roslynn và bắt đầu dẫn nàng ra khỏi căn phòng. Họ chưa đi được tới 5 feet trước khi nàng cố kéo tay mình ra khỏi anh. Nhưng anh không để nàng đi.

- Ngài Anthony-

- Em sẽ không trở nên nhút nhát như vậy với tôi chứ, phải không? - Giọng nói của anh vang lên gần tai nàng.

Roslynn nổi giận khi anh dám đưa ra lời thách thức như vậy.

- Tôi chỉ đơn giản là không muốn rời khỏi căn phòng này cùng ngài.

- Nhưng em sẽ làm thế.

Nàng dừng lại, buộc anh hoặc phải dừng theo hoặc phải lùi nàng đi. Anh cũng dừng, và một dấu hiệu nhỏ xíu cho thấy nụ cười anh xuất hiện khi anh cúi đầu về phía nàng.

- Hãy để tôi làm rõ chuyện này nhé, cưng. Hoặc là tôi sẽ hôn em ở nhà kính hoặc là tôi hôn em ngay tại đây, ngay lúc này. Dù với cách nào đi nữa, tôi sẽ có em trong vòng tay và-

- Đồ quỷ sứ! - Roslynn thốt ra trước khi nàng bắt chợt nhận thấy có bao nhiêu người đang nhìn họ.

- Được rồi - Nàng bình tĩnh lại với một tiếng rít khê - Tôi muốn đi thăm nhà kính, nhưng sẽ không có chuyện hôn hít gì ở đây, đồ quỷ, và tôi cần có lời hứa của ngài trước.

Tiếng cười khúc khích của anh lớn hơn và rõ nét hơn lúc này.

- Vậy đi nào.

Và anh tiếp tục hộ tống nàng, dừng lại một vài chỗ để chào hỏi những người anh quen, như thể họ chỉ đang đi tản bộ khắp các căn phòng. Roslynn nhìn thấy tia nhìn của Frances đi theo mình, và biểu hiện của bạn nàng rõ ràng là không hề, chính xác là không tán thành chuyện này chút nào.

Nhưng Roslynn không muốn đặt vận may của mình vào việc thử thoát ra khỏi tình huống này một lần nữa.

Việc liệu Anthony có thật sự sẽ hôn nàng ngay trước mặt mọi người hay không là một điểm đáng bàn. Chỉ đơn giản là nàng liều lĩnh trong việc này. Nhưng nàng đáng lẽ ra phải hoàn thành thỏa thuận giữa họ.

Câu nói “vậy đi nào” của anh hoàn toàn không thể coi là một lời hứa dù bằng cách nào đi nữa, điều nàng khám phá ra không lâu sau khi họ bước vào căn nhà kính rộng lớn.

- Nơi này thật là đáng yêu - Roslynn nói một cách không thoải mái khi cánh tay anh đang vòng quanh eo nàng và anh bắt đầu dẫn nàng đi dọc theo lối đi trồng cây hai bên uốn quanh căn phòng.

- Tôi không thể đồng ý hơn nữa - Anh đáp lại, trong khi vẫn đang nhìn nàng. Nàng ngoảnh đi, nhìn chăm chú vào những bức tượng dọc lối đi, và vào vô số những bông hoa đang nở rộ, vào dòng suối phun ở trung tâm căn phòng.

Nhưng cái đang chi phối tâm trí nàng lúc này là bàn tay đang đặt trên hông nàng, với hơi nóng thấm xuyên qua làn vải mỏng của chiếc áo dài chiết eo cao mà nàng đang mặc.

- Tô-tôi thực sự nên phê bình ngài một chuyện, ngài Anthony - Giọng nàng nhỏ, run run, và nàng phải điều chỉnh giọng nói của mình sao cho mạnh mẽ hơn nữa trước khi tiếp tục - Ngài thật là cực kỳ bất công khi mà đã không cho tôi một lựa chọn nào khác.

- Tôi biết.

- Liệu ngài có cần thiết phải sử dụng uy quyền của mình theo kiểu đó không?

Anh dừng lại, kéo nàng đứng trước mặt mình, đôi mắt anh chậm chậm di chuyển khắp gương mặt nàng trong khi cân nhắc câu hỏi của nàng. Tiếng chuông cảnh báo vang lên, Roslynn nhận ra anh đã dẫn dắt họ đi quá xa về phía bên kia căn phòng, và những cành cây rậm rạp từ một trong những cái cây trông gần đó ngã xuống phía trên và che dấu họ một cách hiệu quả khỏi cánh cửa ra vào.

Thực tế, trong lúc này họ đang ở một mình với nhau, những âm thanh bữa tiệc bị loãng đi bởi tiếng róc rách của dòng suối.

- Đúng, điều đó là cần thiết - Cuối cùng anh cũng trả lời với giọng khàn khàn - Khi mà tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới kể từ lần đầu tôi nhìn thấy em là điều này.

Để cứu lấy linh hồn nàng, Roslynn không thể tìm ra chút ý chí nào để phản kháng khi cánh tay của anh kéo nàng lại gần hơn nữa. Bàn tay còn lại trượt dọc theo cổ nàng, ngón cái nâng cằm nàng lên, và trong một khoảnh khắc của hơi thở đôi mắt nàng bị khóa chặt bởi đôi mắt của anh.

Nàng cảm thấy đôi môi anh, ấm áp, mời gọi, đặt dịu dàng trên bờ môi nàng, mi mắt nàng nhắm lại, chấp nhận cái hôn như một chuyện không thể tránh khỏi.

Nàng cần phải biết, và giờ nàng đã biết. Trong giây phút, không còn gì quan trọng ngoài hương vị của anh, cảm giác của cơ thể anh áp sát chiều dài cơ thể nàng.

Anthony không muốn làm nàng hoảng sợ với niềm đam mê của mình mà kiểm soát nó một cách chặt chẽ, cho dù anh cảm thấy gần như nổ tung. Anh không thể nhớ được có khi nào anh muốn thứ nào đó nhiều đến thế này, và anh phải cực kỳ kiềm chế để không chôn vùi nàng cùng những gì anh đang cảm nhận, thấp lèn niềm khao khát của nàng bằng nhịp điệu chậm rãi cho tới khi nàng cũng cảm thấy muốn có anh mãnh liệt như vậy.

Đó là điều khó khăn nhất anh từng làm, kiềm chế bản thân trong khi cơ thể anh kêu gào chiếm đoạt này ở đây và ngay bây giờ. Thực sự anh đã không tự chủ được đúng như anh dự định.

Gần như mất trí bởi ham muốn, anh không còn ý thức được kể cả những chuyện nhỏ nhất anh đang làm với nàng, rằng những ngón tay anh đang luồn vào tóc nàng, tháo bỏ những gim cài của kiểu tóc, đầu gối anh đang trượt vào giữa hai chân nàng, đủ xa để chân nàng áp vào bắp đùi của anh. Và may mắn cho anh, trí óc nàng cũng đang trống rỗng như anh lúc này. Và anh cũng chẳng hề biết đến điều đó.

Thực sự, việc bắp đùi của anh đang chà xát vào hông nàng đang kích thích nàng dữ dội, kết hợp với những nụ hôn sâu của anh. Cái lưỡi của anh đang dần tham gia vào cuộc chơi, dạy cho nàng những cảm giác mạnh mẽ mà nó có thể gợi nên, , dùng nó để mở rộng miệng nàng, và nếm hương vị ngọt ngào bên trong.

Thậm chí anh còn dụ dỗ lưỡi nàng cùng khám phá, và khi lưỡi nàng ngấp ngừng đưa qua môi anh, anh không để nó thoát ra, dịu dàng mút lấy nó sâu và sâu hơn nữa trong miệng.

Bất lực dưới sự thành thạo của anh, Roslynn bị cám dỗ hoàn toàn, sẵn sàng và bằng lòng cho anh làm bất cứ thứ gì anh muốn. Khi Anthony cuối cùng cũng ý thức được chuyện này, anh rên rỉ trong sự thất vọng, vì anh đã sắp xếp tất cả những chuyện này một cách ngu xuẩn, không ngờ tới việc anh có thể có được thành công nhanh chóng như vậy.

Rà môi lên tai nàng, anh cầu khẩn

- Hãy về phòng của mình, em yêu. Tôi sẽ theo em tới đó.

Nàng vẫn còn đang mê mẩn, như bị thôi miên, và không thể suy nghĩ điều gì mạch lạc

- Phòng tôi?

Anh có thôi thúc được lay nàng thật mạnh. Đây không phải là lúc dành cho sự bối rối, chúa ơi! Thay vào đó anh nắm chặt vai nàng.

- Nhìn vào tôi, Roslynn - anh khẩn khoản - Chúng ta không thể làm chuyện đó ở đây. Em có hiểu không? Ở đây không có sự riêng tư.

- Chúng ta cần sự riêng tư để làm gì? - nàng cau mày với anh.

Quý thần ơi! Có phải Regina đã nói đúng rồi không? Có thật là Roslynn thật sự ngây thơ như vậy ở vào độ tuổi này? Anh thấy mình đứng giữa ranh giới của sự thất vọng và niềm vui sướng cùng lúc.

Nếu điều này là thật, anh đã mạo hiểm với việc đánh mất những gì anh vừa đạt được bằng cách đánh thức các giác quan của nàng quay trở lại. Tuy nhiên một ý nghĩ lóe lên, cái ý nghĩ cho đến nay vẫn nằm im lìm, mong ước rằng đó là sự thật.

Anthony thở dài, vét hết chút kiên nhẫn còn lại để với tới nàng.

- Em và tôi, chúng ta sắp làm tình với nhau. Đó là kết quả tất yếu của những gì mà chúng ta đã làm. Và vì chúng ta đều muốn chuyện đó, việc phải làm là kiếm chỗ nào đó mà chúng ta sẽ không bị làm phiền. Em cũng sẽ đồng ý là phòng em là một nơi hợp lý.

Roslynn lắc mạnh đầu trước khi anh nói hết câu

- Ôi, thôi nào, ngài vừa làm gì vậy? Tôi đã nói với ngài rồi, không có vụ hôn hít gì hết.

Giọng nói Scotland du dương của nàng thậm chí còn khuấy động anh hơn nữa, và anh kéo nàng vào ngực anh chặt hơn nữa.

- Em yêu, quá muộn để mà nói dối rồi, sau khi em đã đầu hàng theo mọi cách trừ một. Giờ thì hãy làm một cô gái ngoan và làm như tôi nói, hoặc là tôi sẽ chiếm lấy em ngay tại đây, mà tôi thề là tôi sẽ làm vậy, mặc cho ma quỷ dẫn lối đưa đường cho kẻ nào bắt gặp chúng ta.

Nếu anh định làm cho nàng sợ mà tuân theo lần nữa, thì chẳng có kết quả. Nàng gần như cười phá lên trước những nỗ lực của anh mà không nghĩ tới chuyện anh sẽ đánh giá cao điều khiến anh nói ra những lời như vậy trong tâm trạng hiện thời.

Sự khôn ngoan thông thường bảo nàng rằng anh sẽ không làm bất cứ điều gì khiến cháu gái mình xấu hổ. Đáng lẽ nàng nên nhận ra điều đó sớm hơn, trước khi nàng tới đây cùng anh.

- Ngài không thể dùng lại lời lừa gạt đó với tôi lần nữa đâu.

Vào lúc này, Anthony không chắc liệu nó có phải là một lời lừa gạt hay không. Nhưng việc nàng đang táo bạo gọi nó như vậy trả lại cho anh lý trí, cho dù nó đã không hoàn toàn làm nguội bớt sức nóng của anh.

Anh đã làm chuyện này trở nên lộn xộn, và nếu nàng không giận dữ, trong khi nàng hoàn toàn có quyền làm vậy. Nụ cười với sức tàn phá của anh quay trở lại. Đó là nụ cười làm nàng tan chảy.

- Nếu điều đó không được thực hiện bây giờ, vậy tôi sẽ tới phòng em đêm nay.

Nàng đẩy anh ra, lắc đầu.

- Ngài sẽ không qua được cánh cửa đâu, tôi hứa với ngài chuyện đó.

- Cứ để nó không khóa đi.

- Tôi cũng sẽ không làm chuyện đó.

- Vậy thì cửa sổ của em.

Đôi mắt nâu lục nhạt của nàng lóe sáng.

- Vậy ngài sẽ khiến cho tôi làm căn phòng mình trở nên ngột thở sao, bằng cách khóa mọi cửa sổ? Tại sao ngài không thể chỉ cho tôi một câu trả lời? Không phải tôi đã làm rõ điều đó với ngài rồi hay sao?

- Đó là một câu trả lời sai, em yêu, và cho tới khi nó trở nên đúng, em không mong chờ tôi bỏ cuộc chứ, phải không? Em biết đấy, tôi còn phải suy nghĩ về tiếng tăm của mình nữa.

Nàng cười phá lên với điều đó, nhẹ nhõm đôi chút. Chúa ơi, anh ta thật là không thể nào sửa đổi, hoàn toàn thiếu mất những luân lý thông thường, và ôi, thật là khêu gợi.

Nàng chưa bao giờ biết người đàn ông nào có sức cảm dỗ dục tình mạnh mẽ như thế, mạnh tới nỗi thậm chí trong những giây phút đứng mực hơn của nàng, nàng biết rõ rằng dù anh là người đàn ông không phải dành cho nàng, nàng có thể vẫn bị anh lôi cuốn.

Nhưng liệu anh có nghiêm túc hay không trong việc cả gan đeo đuổi nàng, cách duy nhất để nàng có thể sống sót qua cuộc gặp mặt này là cho rằng anh không nghiêm túc chút nào.

Lấy lại tự chủ, đôi mắt nàng khiển trách anh, Roslynn nói

- Danh tiếng của ngài là chính xác những gì tôi đang nghĩ tới, thưa ngài Anthony.

- Vậy tôi phải xem liệu tôi có thể xua đuổi những suy nghĩ đó đi - lần nữa hay không.

- Không - Nàng thở hổn hển khi anh tóm lấy nàng, và trước khi nàng nhận thức được, nàng bị đặt đứng trên rào chắn, sự thăng bằng của nàng trong giây lát bị mất ổn định, và anh thì đang cười với nàng.

Nàng đã nghĩ là anh định hôn nàng lần nữa. Điều này không làm nàng thích thú chút nào. Khoảng cách dọc ngược đằng sau nàng tối thiểu là 8 hay 9 feet từ đỉnh của rào chắn nơi nàng đang đứng tới mặt đất, đôi chân nàng đung đưa khỏi sàn nhà, và nàng không có gì để bám vào nếu nàng mất thăng bằng - ngoại trừ anh.

Quắc mắt giận dữ, nàng bắt đầu nhảy xuống, nhưng Anthony đã bước tới gần hơn, và với nỗi lo sợ của Roslynn, anh kéo váy của nàng lên tới đùi. Giờ thì anh di chuyển gần hơn, buộc hai chân nàng rẽ ra cho ăn khớp với hông của anh, và anh dựa ngực mình vào nàng, đẩy nàng ra đằng sau, sau nữa...

- Bám vào tôi, nếu không em sẽ ngã đấy - Giọng anh xuyên qua nỗi hoảng loạn của nàng. Nàng đã làm vậy, bởi vì lúc này nàng không thể làm gì khác hơn.

Chỉ vì anh không hề đứng thẳng lại để nàng có thể lấy lại thăng bằng. Anh giữ nàng đu đưa nửa người trên rào chắn, chỉ có cơ thể của anh là nơi neo giữ.

- Em có thể làm tốt hơn thế mà, cưng. Hãy vòng tay qua cổ tôi đi.

Với một tay ép bụng và ngực nàng về phía anh.

- Giờ thì hãy giữ chặt nhé, bởi tôi sẽ buông tay ra.

- Không, đừng-

- Yên nào, em yêu - Hơi thở của anh phả vào tai của nàng, gửi tới nàng những mùi hương đầy quyến rũ.

- Nếu em không chịu thua, thì ít ra hãy để tôi làm điều này. Tôi cần phải chạm vào em.

Nàng nín thở khi cảm thấy bàn tay của anh trên mỗi đầu gối, từ từ di động lên phía trên bên ngoài đùi nàng, kéo theo chiếc váy của nàng đi lên theo hai bàn tay đó.

- Ngừng lại, ngài là đồ quý... để cho tôi xuống! - và giọng nói nàng chuyển thành tiếng thì thầm khàn đục sau đó - Anthony.

Anh rùng mình trước cái cách nàng gọi tên anh. Nhưng trước khi nàng có thể nói thêm điều gì, bàn tay anh chạm tới hông nàng, và với một cái đẩy đột ngột, tay anh chạm vào chỗ đó của nàng, cùng nhau nén lại một cách sít sao.

Roslynn rên rỉ một cách dịu dàng, đầu nàng ngửa ra sau, chân tay nàng mềm nhũn. Như thể là anh đã đi vào nàng, cái cảm giác được điều đó gợi nên. Và giờ thì đôi môi anh đốt cháy một vệt dài ẩm ướt trên cái cổ mà nàng đã phơi trần ra cho anh, Roslynn đã quên mất hoàn toàn cái vị trí chênh vênh của nàng hiện thời.

- Anh không cho rằng chú sẽ cảm ơn anh vì đã không mời mà đến, Tony, nhưng quý cô Grenfell đang tìm kiếm cô bạn người Scot của cô ấy, và cô ấy có thể tới tìm ở đây bất kỳ lúc nào.

Với một lời chữ rửa, Anthony liếc nhìn James đứng cách đó vài feet, để thấy rằng anh đang lịch thiệp nhìn xuống phía dưới dòng suối phun, thay vì nhìn vào họ.

Anthony nâng Roslynn khỏi rào chắn, đôi bàn tay anh vẫn ôm chặt hông nàng, và chỉ trong một khoảnh khắc giữ nàng như thế thêm nữa, thưởng thức cảm giác về nàng trong tư thế này, với đôi chân nàng gần như vòng quanh eo của anh.

Một lần nữa nàng lại vật lộn với niềm đam mê, đôi môi hé mở, mắt nhắm nghiền, và khuôn mặt đỏ bừng. Anh nghi ngờ liệu nàng đã nghe thấy tiếng James chưa.

- Ôi, chúa cứu thế - Anh nói khi anh để nàng trượt nhẹ nhàng trên đôi chân, sự thất vọng giờ còn mãnh liệt hơn - Chúng ta sẽ phải tiếp tục vào một lần khác thôi, cưng à.

Nàng bước lui, chân lảo đảo, và một vài khoảnh khắc kéo dài khi anh nhìn thấy mặt nàng dần dần tập trung lại, cuối cùng mở to, và sau đó nheo lại đúng lúc.

Bị mê hoặc, Anthony thậm chí không thấy bàn tay nàng đưa lên, và lòng bàn tay để lại dấu vết rõ ràng trên má anh.

- Sẽ không có lần nào nữa đâu, đồ quý, cho cái mà ngài muốn - Nàng nói khẽ, nhưng đủ uy lực để anh không thể nghi ngờ gì việc nàng đang tức giận khủng khiếp - Tôi không hiểu luật chơi của ngài, và ngài cũng không được tin tưởng là sẽ chơi một cách công bằng, cho nên xin hãy tránh xa tôi ra.

Nàng hồi hải quay lại theo hướng mà họ đã đến, tiếp tục đi vòng quanh căn phòng. Anthony không cố gắng đuổi theo nàng. Anh ngồi lại trên hàng rào chắn, sờ vào má, và nhìn theo nàng cho tới khi nàng khuất khỏi tầm mắt.

- Em đang tự hỏi cơn giận của người Scot xuất hiện khi nào - Anthony cười toét khi James tới đứng cạnh anh.

- Anh sẽ nói là chú đã được phạt một cách nhẹ nhàng.

- Cô ấy thậm chí còn không biết là anh đã ở đây - Nụ cười của Anthony mở rộng hơn.

- Đang khoe khoang đó hả, em trai?

- Chỉ là cảm thấy quá hài lòng, anh trai à.

- Được rồi, giờ thì chú làm cô ấy rất là giận dữ, anh nghĩ rằng chú sẽ không phiền gì nếu anh thử vận may của mình chứ?

Sự hài hước của Anthony biến mất ngay tức khắc

- Tránh xa cô ấy ra, James.

Một bên lông mày màu vàng nhướn lên

- Đây tính sở hữu, không phải chúng ta đều thế sao? Nhưng anh tin rằng đó là những lời của cô ấy- dành cho chú. Và sau tất cả, em trai yêu quý, chú vẫn chưa giành được cô ấy kia mà.

11. Chương 11

Justin Warton đã chứng tỏ là một người bạn thú vị khiến cho cơn giận của Roslynn có thể lắng xuống hoàn toàn trong một khoảng thời gian ít hơn là nàng hi vọng, nếu cân nhắc tới cơn giận cáu kỉnh nàng đã có khi nó bị gợi lên hoàn toàn.

Và nàng còn giận dữ hơn vào lúc Frances tìm thấy nàng đi ra khỏi nhà kính và kịp thời lôi nàng lên gác để sửa lại kiểu tóc cho nàng, cái mà nàng không để ý là đã rơi xuống thành một đống lộn xộn rất đáng chú ý.

Người đàn ông quá đáng đã khiến cho vẻ ngoài của nàng trông như thể nàng bị ai đó cư xử thô bạo, khiến cho nàng phải chịu đựng một bài thuyết giảng nghiêm khắc từ Frances, dẫu cho nàng xứng đáng bị như vậy. Nàng biết nàng đã cư xử ngu ngốc, biết rằng nàng đã cực kỳ liều lĩnh. Nàng đã không cần phải được chỉ ra rõ ràng như vậy.

Nhưng nàng không thể phản đối cơn giận của Frances thay cho nàng, vì nó dựa trên tình yêu và sự quan tâm. Nàng chỉ có thể giận bản thân mình hơn, vì đã làm Frances phiền lòng, vì biết chuyện gì là tốt hơn trước nhất.

Sau một bài diễn thuyết dài về tai tiếng của quý ngài Anthony, Frances kết luận:

- Cậu đơn giản là không bao giờ được phép để bản thân ở một mình với anh ta lần nào nữa, Ros, đặc biệt là vì rõ ràng cậu đã bị anh ta thu hút.

- Mình chưa bao giờ nói vậy, Frances.

- Nhưng đúng là cậu như vậy. Mình đã thấy điều đó ngay từ lúc Regina đưa anh ta tới trước mặt chúng ta để giới thiệu. Và mình cũng đã thấy cách anh ta nhìn cậu. Hôn cậu trong nhà kính là một chuyện, nhưng cậu cũng biết là mọi thứ không dừng lại ở đó nếu cậu ở trong một nơi nào đó ít bị chú ý hơn.

Roslynn không thú nhận là nó đã đi xa hơn là một nụ hôn, cho dù ở một nơi công cộng như thế, hay là nàng không chắc chút nào về việc nó có thể đi xa hơn, hơn thế nữa nếu Anthony đã không kịp thời khôi phục ý thức lại và buông nàng ra. Nàng chắc chắn đã không phải người thoát ra trước, không phải là vì nàng không cố gắng, mà vì nàng đã bị giữ chặt trong vòng tay của anh.

- Đáng ra cậu nên nói với mình là cậu đã gặp anh ta ở vũ hội nhà Crandal - Giọng nói của Frances thỉnh thoảng trở nên gây tổn thương - Mình đã có thể cảnh báo cậu sớm hơn, bởi rõ ràng là anh ta đã chọn cậu làm đối tượng chinh phục kế tiếp.

- Frances, Frances, cậu không phải cảnh báo mình. Mình đã nghe mọi chuyện về anh ta từ mấy kẻ tán chuyện tại buổi vũ hội rồi. Mình biết một kẻ ăn chơi bất hảo là thế nào.

- Vậy mà cậu còn để anh ta dẫn cậu đi.

- Mình nói với cậu rồi, anh ta đánh lừa mình - Roslynn phát khóc vì bức tức, và ngay sau đó thấy hối hận vì giọng nói của mình - Mình xin lỗi, nhưng cậu cần phải thôi lo lắng đi. Mình đã nói anh ta tránh xa mình ra rồi.

Frances mím đôi môi, đôi lông mày đẹp đẽ hình vòng cung nhíu lại với nhau.

- Cậu có nghĩ là những mong muốn của cậu sẽ có tác động tới anh ta không? Những người đàn ông như anh ta không chấp nhận sự từ chối, Ros. Vì một số lý do vô lý, họ chỉ càng bị hấp dẫn hơn khi cuộc săn đuổi trở nên khó khăn. Và anh ta, quý ngài Anthony ấy, là kẻ tồi tệ nhất trong tất cả những kẻ tồi tệ, đơn giản chỉ vì anh ta là kẻ đẹp trai nhất, “quý hiếm” nhất, và cũng là kẻ độc thân kinh điển nhất trên toàn bộ địa hạt này. Anh ta sẽ không bao giờ kết hôn đâu, Ros. Anh ta không bao giờ bằng lòng ổn định với chỉ một phụ nữ. Tại sao anh ta nên làm vậy khi mà có hàng trăm phụ nữ mưu đồ và lên kế hoạch để có được sự yêu mến của anh ta? (Woa, đoạn này mới thấy sức thu hút của anh Anthony lớn tới mức nào, hi)

- Frances, cậu đang quên mất hoàn cảnh của mình là độc nhất. Mình chỉ không phải là cô gái mới vào đời hi vọng có một cuộc hôn nhân. Mình có một mục tiêu cần hoàn thành, và mình sẽ không để điều gì phá hỏng nó. Những hậu quả là quá ghê tởm đối với mình, không kể đến là nguy hiểm nữa, nếu mình thất bại trong việc củng cố một cuộc hôn nhân.

Frances gạt đầu và đưa ra một nụ cười hối lỗi

- Cậu nói đúng, mình đã quên điều đó. Nhưng cậu vẫn phải cẩn thận nhé, Ros? Một người đàn ông như Malory, với những kinh nghiệm của anh ta, có thể quyến rũ được cậu ngay trước khi cậu biết chuyện đó. Mình cho rằng chúng ta chỉ có thể lấy làm biết ơn là anh trai anh ta, cũng bất lương như vậy, vẫn chưa để mắt tới cậu.

Roslynn ghi nhớ tới những lời nói ấy sau này, nhưng khi họ đi xuống tầng dưới và Justin Warton nhanh chóng mời họ tham gia bữa tiệc đứng cùng anh, nàng vẫn còn giận sôi lên vì những lời khờ khạo nàng nói với Anthony Malory mà chẳng chú ý tới anh trai của anh. Và sau đó Justin đã làm cho nàng quên đi cái kết thúc thê thảm vừa rồi của nàng, nàng đã vui trở lại trong phút chốc.

Anh ấy thật quyến rũ, và đôi mắt màu chàm của anh ánh lên sự ngưỡng mộ, khiến cho nàng thực sự thấy mình nghiêm túc cân nhắc tới chuyện đưa anh vào là một trong những ứng cử viên trong danh sách của nàng, bất chấp việc anh vẫn còn trẻ. Ít nhất anh cũng già hơn nàng, và anh chắc chắn là không thèm che dấu sự yêu mến của anh với nàng, điều làm nàng rất phấn khởi, đặc biệt sau khi nàng đã cả gan tự tìm kiếm những ứng cử viên khác của mình.

Và dường như là vì ngài Artemus vẫn chưa tiếp cận nàng tới nay, cho dù nàng biết ông ta đã thấy nàng.

Không may, quý bà Warton phải từ chối tham gia cùng ba người bọn họ sau khi họ ăn xong, bà phàn nàn rằng bị đau đầu, và Justin bắt buộc phải đưa bà về nhà, cho dù anh đã hứa với Roslynn là nàng nhất định phải cưỡi ngựa cùng anh trong cuộc đi săn dự định tổ chức sáng hôm sau.

- Thật là một con người dễ dàng chinh phục - Frances nhận xét sau khi Justin đã rời đi cùng với mẹ của anh.

- Cậu nghĩ vậy thật sao? - Roslynn cười - Anh ấy thật là dễ thương, phải không?

- Và cũng rất trung thực nữa, mình không nghe được điều gì ngoài những nhận xét tốt đẹp-

- Frances, cậu không cần tán dương những phẩm chất giá trị của anh ấy. Nếu cậu có để ý, cậu sẽ thấy là quý ngài Anthony dường như đã rời khỏi đây. Cậu có thể thôi lo lắng được rồi.

Frances xiết chặt tay nàng.

- Rất tốt, mình biết cậu đã hiểu được chuyện phân biệt đâu là tốt và xấu. Và miễn là ngài Warton vừa rời khỏi buổi tiệc tối nay, sao cậu không làm quen hơn nữa với ngài Artemus khi cậu đang có cơ hội?

- Đúng là vậy - Roslynn thở dài - Và mình cũng phải đi tìm quý cô Eden để biết những tin tức cô ấy hứa cho mình nữa. Danh sách của mình được thu hẹp sớm chừng nào thì càng tốt chừng ấy.

Nhưng Regina đang có một cuộc nói chuyện sôi nổi với một vài người lân gia của cô nên Roslynn thấy rất miễn cưỡng khi phải cắt ngang, và nàng lại thấy ngài Artemus đang bị lôi kéo vào một hội đánh bài, một trong những trò chơi bắt đầu ngay sau bữa ăn tối.

Roslynn đi về gần một trong những cánh cửa kiểu Pháp đang mở rộng để chờ cho tới khi nàng có thể có được sự chú ý của Regina, cảm nhận sự dễ chịu từ một chút gió lạnh thổi từ phía khu vườn cây* rộng lớn bên ngoài.

Bởi vì căn phòng khách đã trở nên ngột ngạt không thoải mái, nàng cảm thấy muốn bước chân ra ngoài nhưng lại không dám, không sau cái lần cuối cùng nàng nghĩ tới trốn ra ngoài một khu vườn đã dẫn tới cuộc gặp gỡ đầu tiên với Anthony.

Và chỉ bởi vì nàng không thấy anh kể từ khi nàng bỏ lại anh trong khu nhà kính không có nghĩa anh vẫn còn đâu đó trong nhà. Nàng gần như đã nghĩ tới chuyện đi tìm gặp và kéo Frances ra ngoài với nàng để bản thân có thể dự đi đôi chút khi nàng bị giật mình bởi một chuyển động ở đằng sau.

(*nguyên văn là parkland : vùng đất rất rộng được chăm sóc để dùng làm công viên)

- Tiểu thư thấy dễ chịu chứ, tiểu thư Roslynn?

Nàng nhìn xung quanh một cách đề phòng, nhận ra giọng nói của James Malory và sợ rằng Anthony có thể ở cùng, như lúc trước. Tuy nhiên, nàng nhẹ người, khi thấy anh chỉ có một mình, mái tóc vàng hơi dợn sóng, rõ ràng anh vừa từ bên ngoài đi vào.

Nhưng sự nhẹ nhõm của nàng chỉ được có vài giây, khi nàng nhận ra cách anh ta đang nhìn chòng chọc vào nàng, chờ đợi câu trả lời, nhắc cho nàng nhớ tới việc đây là người anh trai mà nàng đã quyết định là có thể nguy hiểm nếu có quan hệ cùng, và tối nay thì không có điều gì từ anh ta thay đổi ý kiến đó cả, cho dù nàng hiện giờ thiên về ý kiến Anthony là kẻ nguy hiểm hơn, ít ra là với nàng. Nàng lắc nhẹ đầu.

- Vâng, cháu gái ngài đã làm cho tôi cảm thấy như ở nhà, cho dù tôi phải nói là tôi đã rất ngạc nhiên khi biết cô ấy là cháu gái ngài. Tôi cho rằng cô ấy là con gái của một trong những người anh trai của ngài?

- Của người em gái duy nhất của chúng tôi, Melissa - Anh chỉnh lại - Nhưng cô ấy đã mất khi Regan vẫn còn là một đứa bé, cho nên các anh trai và tôi hạnh phúc là người đã nuôi dưỡng con bé.

Roslynn có một ấn tượng rõ rệt về việc bốn người đàn ông trẻ thật sự đã thấy đó là một niềm hạnh phúc khi nuôi dưỡng con của đứa em gái độc nhất của họ, điều làm cho người đàn ông mang họ Malory này có vẻ như ít đáng sợ hơn trong tâm trí nàng, cho tới khi anh gợi ý:

- Tiểu thư có muốn đi dạo quanh hồ không?

Câu hỏi bất ngờ làm nàng trở lại tư thế cảnh giác:

- Không, thưa ngài.

- Vậy ra ngoài thôi thì sao? Trông cô giống như là đang cần một chút không khí trong lành.

- Thực sự, tôi cảm thấy khá là ớn lạnh và đang nghĩ tới chuyện tìm một chiếc khăn choàng.

James cười thầm trước lời cáo lỗi không thỏa đáng như vậy.

- Cô gái yêu quý của tôi, những giọt nước trên lông mày cô lại nói khác kìa. Đi nào. Tiểu thư không cần phải e ngại tôi. Tôi khá là vô hại trên tất cả các khía cạnh.

Khi cánh tay anh ta vòng qua khuỷu tay nàng để dẫn nàng ra ngoài, Roslynn có một cảm giác lạ lùng như thể chuyện này đã diễn ra, trước lúc đó, rằng nàng đã được đưa đi trong một tình huống tương tự, điều đã dẫn tới thảm họa.

Chỉ khác là nàng không có cơ hội nào để kéo James dừng lại một chút như nàng đã làm với Anthony khi anh cố đưa nàng ra khỏi căn phòng. Chỉ hai bước chân và họ đã ở bên ngoài, trước khi nàng có thể thậm chí nghĩ tới chuyện kéo tay lại, không phải anh ta không cho nàng cơ hội.

Thay vì đi tiếp, anh ta đẩy nàng vào một phía của cánh cửa và ép lưng nàng vào tường, và miệng anh bao phủ lấy tiếng thét cảnh báo nhỏ của nàng. Hành động thật nhanh chóng, thật khéo léo, khiến cho Roslynn không có cơ hội nào để tránh hay thoát khỏi cái bẫy.

Lúc này nàng cũng không dám thốt lên sự phản đối nào, hay lôi kéo sự chú ý của những người trong nhà, cách bên kia bức tường chỉ vài feet, mà nàng không thể chịu đựng được chuyện ngồi lê đôi mách mà tình huống này đưa tới.

Điều duy nhất nàng có thể làm là cố gắng đẩy anh ra khỏi mình, nhưng nàng thấy như thể nàng đông cứng giữa hai bức tường, một bên là bộ ngực to lớn, cứng ngắc và không-thể-di-chuyển của anh ta.

Và nàng thôi không cố gắng nữa. Nàng có thể cảm thấy máu chạy rần rật lên tai, bởi sự nguy hiểm của việc bị phát hiện, nàng tự nhủ, nhưng thực sự, nàng thấy cái hôn của James Malory làm nàng nhớ lại cái hôn của người em trai anh khiến cho nó dường như là Anthony đang hôn nàng thay vào đó. Nhưng không phải anh, và nàng bám lấy ý nghĩ đó.

- Ngài và em trai ngài phải học được những bài học từ nhau chứ - Nàng rít lên vào lúc anh ngẩng đầu lên.

James cười phá lên bất chấp sự thất vọng của anh.

- Cô nghĩ như vậy thật sao, cô gái Scot bé bỏng? Sao cô lại nói như vậy vào lúc này?

Nàng đỏ mặt một cách tức giận khi nhận ra mình vừa công nhận rằng Anthony cũng đã hôn nàng. Một cách tự vệ, nàng ngắt lời:

- Vậy còn ý kiến của ngài về việc ngài hoàn toàn vô hại thì sao?

- Tôi nói dối - anh đáp với thái độ thiếu ăn năn rõ ràng.

- Đúng là vậy mà! Giờ thì xin để tôi đi, ngài Malory.

Anh lùi lại để tách họ ra, nhưng không đủ để nàng lách khỏi anh.

- Dừng giận dữ như vậy, cưng. Em không thể trách một người đàn ông vì đã cố gắng, cho dù giờ thì tôi biết là lần này Tony đã thắng tôi rồi. Rõ ràng là cực kỳ bất công vì em đã gặp cậu ta trước.

- Ngài đang ba hoa cái quỷ gì vậy? - Nàng há hốc miệng, sợ rằng nàng đã biết chuyện anh muốn nói - Nếu cả hai người đã cá cược về tôi-

- Dừng nghĩ vậy, cô bé yêu quý. Điều đó không gì hơn là một sự tranh đua giữa hai anh em, và thực tế đơn giản là chúng tôi có cùng sở thích, cậu ấy và tôi - Một ngón tay đưa lên vén lấy những lọn tóc quăn từ thái dương của nàng, và trong một thoáng, Roslynn bị thôi miên bởi đôi mắt xanh lá cây nhìn nàng mãnh liệt

- Em đáng yêu tới mức khó mà tin được, em biết đó...đáng kinh ngạc. Điều này khiến cho tôi khó chấp nhận bị đánh bại. Tôi đáng lẽ cũng có thể khiến cho em thấy kích động, em yêu. Vậy em đã chắc chắn là em thích Tony?

Roslynn tỉnh trí lại, chiến đấu chống câu thần chú đầy hiệu nghiệm mà anh ta dệt nên chỉ với chút ít nỗ lực, còn chưa với sự thành công tàn nhẫn như vậy. Lạy Chúa, những anh chàng Malory này đang phá phách với ngón nghề quyến rũ của mình. Một cách cứng rắn, cầu nguyện rằng anh ta sẽ không nhớ những lời nàng nói, nàng khẳng khái:

- Tôi chưa bao giờ nói tôi thích em trai ngài, nhưng điều đó cũng không có nghĩa tôi thích ngài thay vì thế. Thực tế là, những quý ngài Malory, tôi không muốn ai trong các ngài cả. Giờ ngài có thể tôi đi hay là tôi phải vứt hết sự thận trọng vào những cơn gió (throw caution to the winds) và hét lên gọi sự giúp đỡ?

Anh ta lùi lại, cúi nhẹ người, và một nụ cười khiến cho nàng bức mình hiện ra trên đôi môi gợi tình:

- Tôi không thể để em làm thế, tiểu thư yêu quý. Bị tìm thấy đang ở một mình với tôi sẽ hủy hoại em hoàn toàn.

- Ngài nên cân nhắc tới điều đó trước khi ngài kéo tôi ra ngoài này chứ! - Nàng vặn lại và nhanh chóng rời bỏ anh ta.

Và cũng như Anthony lúc trước, James nhìn nàng hồi hải đi mất, anh chỉ lên tinh thần khi nhận thức được rằng Anthony vẫn chưa biết gì về thành công cuối cùng của mình. Khá là trái ngược.

Anh càng muốn giành được người phụ nữ này nhiều thế nào, anh càng nhận ra, không nghi ngờ gì là phản ứng của nàng với cái hôn của anh chỉ là một sự đáp lại im lặng nếu so với cái hôn của Anthony.

Anh đã không khiến cho nàng sưng sốt, trong khi em trai anh rõ ràng là làm được. Sự lựa chọn của nàng đã rõ, cho dù nàng không nhận thức được. Những nếu đó là ai khác ngoài Tony...Chết tiệt, nhưng nàng rõ ràng là một mỹ nhân.

Khiếu hài hước của anh quay lại, kèm với sự mỉa mai. Nàng đã kích động anh, và giờ thì anh chỉ có nhu cầu tìm một cô nàng, có nghĩa anh sẽ phải tự mình tìm tới một ngôi làng gần nhất và hoặc làm cho Regan tức giận bởi quyến rũ một trong những người hàng xóm của cô. Cho nên không có lựa chọn nào ngoài việc bỏ đi khi mà anh không muốn. Quý thật, và một kẻ kinh khủng lại có thể yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên!

12. Chương 12

Roslynn cuộn tròn lại, dụi mắt cho tỉnh ngủ, và nheo mắt nhìn chiếc đồng hồ phía trên mặt lò sưởi. Chết tiệt. Nàng đã dự định tham dự buổi đi săn sáng nay. Nàng đã hứa với Justin là sẽ cưỡi ngựa cùng anh và trông chờ vào việc gây ấn tượng với anh bằng tài cưỡi ngựa của mình. Nhưng đoàn người đi săn sẽ có thể trở về sớm, nếu nó đã không như vậy.

Một chuyến đi picnic ở bên cạnh hồ nước đã được lên kế hoạch vào giữa ngày, và lúc này thì đã là gần giữa trưa rồi. Chết tiệt thêm lần nữa.

Nàng duỗi thẳng chân, nhưng không phải trước khi nàng cau mày trước cái giường đã không hề đem lại cho nàng sự bình yên nào trong đêm hôm qua. Nettie đã cố đánh thức nàng. Nàng nhớ là vậy.

Nhưng nàng cũng chẳng nghi ngờ là không gì trừ việc hỏa hoạn có thể lôi nàng ra khỏi giường vào lúc sáng sớm nay, bởi vì lúc đó là là rạng sáng khi mà nàng chịu thua cơn buồn ngủ. Lại thêm một chuyện nữa nàng có thể có từ Anthony Malory, anh chàng phải gió ấy.

Và chẳng có lời xin lỗi nào dành cho chuyện đó. Nàng đã đi ngủ không lâu sau nửa đêm.

Phải dậy sớm trước bình minh vào ngày hôm qua để thực hiện chuyến đi tới Silverley, và không chợp mắt vào buổi chiều được như Frances, tới hôm qua nàng đã cảm thấy thật sự kiệt sức hoàn toàn. Nàng mất vài giờ tiếp theo để mà vượt qua được nỗi phiền muộn về anh trai của Anthony vì những câu kết luận kỳ quặc của anh liên quan tới những sở thích về đàn ông của nàng.

Nàng cũng đã có cuộc trò chuyện của mình với Regina và giờ đã biết một số thông tin tốt về những ứng cử viên của mình nhiều hơn trước, cho dù một cách không may, chẳng có gì được tiết lộ thật sự hỗ trợ nàng rút ngắn được danh sách của mình như nàng đã hi vọng.

Quý ngài Artemus Shadwell là một người nghiện cờ bạc, nhưng Roslynn đã tự mình rút ra được kết luận đó trước, nhưng ông ta vẫn còn đủ giàu để trang trải cho trò giải trí này. Quý ngài Grahame, bá tước xuất sắc của dòng họ Dunstanton, một người từng góa vợ ba-lần. Ít nhất thì quý ngài tội nghiệp đó vẫn đang cố gắng cưới vợ lần nữa.

Quý ngài David Flemming, tử tước và cũng là người thừa kế của một công tước, là một người vẫn còn độc thân, chuyện yêu đương của anh ta vẫn còn rất kín đáo và tên anh thì không gắn liền với bất cứ người đàn bà nào. Rất đáng khen ngợi.

Nhưng còn ngài Christopher Savage thì vẫn là một người bí ẩn đối với nàng. Những người nhà Montieith đơn giản là không quen biết lâu với anh ta. Nhưng những quý ông của nàng, nhiều như họ nên có, lại không hề chiếm lĩnh những ý nghĩ của nàng tối hôm qua khi nàng buông mình xuống giường. Hành động vô liêm sỉ của James Malory nàng cũng đã quên.

Chính là con người phóng dăng với mái tóc đen với đôi mắt xanh âm ỉ người đã làm nàng mất ngủ hàng giờ liền khi hồi tưởng lại những giây phút định mệnh cùng anh trong khu nhà kính. Ôi, nhờ Chúa, không có gì hơn thế, không thể cứ nghĩ về những kẻ bất lương không tìm như thế nữa, và cũng không trì hoãn thêm được nữa.

Nàng phải hoàn thành chuyện của mình, và hi vọng, không, cầu nguyện, rằng những người còn lại trong những quý ông đáng kính trọng và rất thích hợp của nàng sẽ xuất hiện vào ngày hôm nay.

Giờ khi đã nôn nóng với việc ra ngoài căn phòng, nàng rung chuông gọi Nettie nhưng không đợi thêm để bắt đầu công việc trang điểm của mình, và đã mặc xong chiếc váy ban ngày màu hồng đào đáng yêu bằng vải percale với ống tay áo ngắn bồng lên với những đường viền ren nặng ở phía diềm áo trước cả khi Nettie tới.

Hối thúc Nettie với kiểu tóc khiến cho nàng nhận được một tiếng khịt mũi phê bình và một bài giảng ngắn về những cơ hội mà một kẻ lười biếng dầy muộn có thể bỏ qua, nhưng cho dù vậy, búi tóc của nàng được kết chặt lại và vô số những món tóc quần ngắn hóa ra lại trở nên rất phù hợp với gương mặt nàng.

Nhưng Roslynn không tốn thêm phút giây nào mà ngưỡng mộ những thành quả Nettie vừa đạt được, vớ lấy một cái mũ satin trắng tô điểm bằng lông vũ đã điều phù hợp với đôi giày, và một cái ô làm bằng ren, nàng di chuyển nhanh ra khỏi phòng, để lại Nettie dọn dẹp đồng lộn xộn nàng vừa tạo ra với tủ quần áo của mình.

Nhưng nàng đã phải ngừng lại ngay sau đó, bởi vì đứng ở cuối hành lang hẹp dẫn tới phòng tiếp khách, dựa thoải mái vào thanh rào chắn nhìn xuống đại sảnh trung tâm, là Anthony Malory. Không thể rẽ sang hướng khác được, thật sự là không, bởi rõ ràng là anh đang đợi nàng.

Hông tựa vào thanh chắn, tay vòng trước ngực, mắt cá chân vắt ngang, anh có một khoảng quan sát không hề bị trở ngại tới cửa phòng ngủ của nàng, và vì anh đang chờ đợi nơi anh đứng, nàng chẳng có lối nào để mà tránh được anh.

Anh ăn vận như không trang trọng, quá đồi bình thường, không thắt cravat và với một vài cái nút mở ra trên chiếc áo sơ mi bằng vải lanh thêu của mình, lộ ra một khoảng ngực hình chữ V rậm nắng, một mảng lông dày ẩn dấu đằng sau chạy dần xuống dưới.

Áo khoác của anh màu xanh hải quân đậm, với vai và hai bên cánh tay được may vừa vặn. Đôi chân dài, cơ bắp được bao bọc trong chiếc quần da hoẵng, với vài bao bố lấp lánh viền dưới bắp chân của anh.

Tất cả mọi thứ ở anh đều nói lên anh là người đàn ông hăng hái tham gia những hoạt động ngoài trời, những môn vận động, một anh chàng gốc Corinthian, điều thật trái ngược với danh tiếng của anh là một sinh vật ăn chơi trụy lạc về đêm, hiển dăng tất cả cho những thú vui xác thịt và hàng giờ muộn để chơi bởi phóng dăng. Được rồi, cho dù anh có là gì, anh cũng mời gọi một cách nguy hiểm tới những giác quan của nàng.

Khi có vẻ như nàng sẽ không tiến thêm bước nào nữa để mang nàng tới gần anh hơn, Anthony lên tiếng:

- May là em đã ra ngoài, cũng à. Tôi vừa mới tưởng tượng tới chuyện lên vào phòng em và phát hiện em vẫn còn nằm trên giư-

- Ngài Anthony!

- Vậy cánh cửa không khóa à? - Anh trêu chọc, nhưng trước cái nhìn ghê tởm của nàng, cuối cùng anh cười toe toét - Em không cần phải đâm thủng tôi bằng cặp mắt xinh xắn đó, em yêu. Tôi không có ý gì với câu nói đó cả. Thực sự thì em có thể tới đây mà không cần băn khoăn gì hết. Hôm nay tôi dự định có được những hành vi ững xử tốt nhất của mình, để theo đúng phép tắc, và làm cho em quên những khuynh hướng xấu xa của tôi mà có thể khiến em phải cảnh giác như vậy.

- Ngài hứa chứ?

- Tôi phải làm vậy sao? - Anh cười.

- Đúng vậy.

- Được rồi, em có lời hứa của tôi, trang trọng và thành thật nhất, cho tới khi em thấy thương hại tôi và trả nó lại.

Âm thanh khàn khàn của tiếng cười của nàng vang lên bên tai anh như tiếng nhạc

- Ngài sẽ không có lại nó đâu, ngài Anthony, khi mà ngài quá già để mà muốn nó, và cũng không phải một ngày sớm hơn.

Nàng tiến tới trước sau đó, dừng lại ngay trước anh, chiếc ô được cầm dưới tay, chiếc mũ vung vẩy từ sợi dây giữ trên bàn tay nàng. Trông nàng như một ảo tưởng, vì Chúa, với đôi môi mở rộng trong một nụ cười rộng mở, chiếc cằm thon nhỏ chắc chắn chứng tỏ tính cách bướng bỉnh, và đôi mắt ánh vàng đáng yêu lấp lánh nét hài hước như hiện giờ.

Tối qua đáng lẽ anh nên khôn ngoan mà rời khỏi Silverley ngay, thực sự hiện giờ anh đang suy ngẫm về sự khôn ngoan. Nếu anh ở lại, anh có thể bị lôi cuốn bởi Roslynn lần nữa khi mà nàng cần thời gian để làm dịu tâm trạng giận dữ của mình. Cho nên anh nên biến vào một ngôi làng để kỷ niệm, cho cái mà có nguyên do phong phú.

Nàng đã tát anh, nhưng nhờ Chúa, anh cũng đã khuấy động nàng, và lý do đó đủ để cho những xúc cảm của anh được khuyến khích, và anh phải đi tìm một cô ả khác, bởi chắc chắn nàng cũng đã kích động anh. Anthony đáng lẽ đã phá ra cười, nhớ lại những kế hoạch của anh đã trở nên hồng bét như thế nào.

Vấn đề là, vào lúc anh tìm được một con bé sẵn lòng, một cô ả khá duyên dáng, trong một quán rượu nhỏ nơi anh dừng lại cuối, anh không còn cần đến hay muốn một ai nữa, không ai ngoài cô gái anh để lại ở Silverley.

Vậy nên khi James bất chợt xuất hiện tại cùng quán rượu không lâu sau đó, anh rất hạnh phúc khi nhường lại cô ả cho người anh trai và chấp nhận làm vài chầu rượu khá là dễ chịu trong khi bày ra bước kế tiếp cho mình.

Anh đã quyết định, khá là thông minh nếu nụ cười hiện giờ của nàng là bất kỳ dấu hiệu gì để thay đổi cách tiếp cận của anh lần này. Và sau một cuộc nói chuyện khá lâu với cháu gái anh sáng nay, anh đã có một sự xếp đặt hoàn hảo.

Anh sẽ đề nghị với nàng những gì mà nàng không thể từ chối- những thứ sẽ giúp nàng đạt được những mục đích của mình. Dĩ nhiên, nếu lời khuyên anh đưa ra gây trở ngại nhiều hơn là giúp đỡ, anh cũng chẳng lo lắng về chuyện đó chút nào. Đơn giản là mục đích của nàng không phải là của anh.

Nàng đang chờ đợi, một cách kiên nhẫn, để được nghe lý do anh chặn đường nàng. A, sức mạnh của một vài lời nói. Nàng đang ở trạng thái dễ chịu, sự đề phòng đã giảm bớt, đặt sự tin tưởng hoàn toàn vào lời hứa của anh.

Nàng không có cách nào biết được những khao khát đã quá có ảnh hưởng tới niềm danh dự hay thay đổi của anh, ít nhất là khi đối phó với những người phụ nữ.

Anh đi khỏi chỗ thanh chắn, cử động uyển chuyển, và giọng nói băng quơ:

- Điều này là vì lợi ích của em, tiểu thư Roslynn, hãy đi với tôi tới chỗ nào chúng ta có thể nói chuyện một cách riêng tư.

Sự đề phòng quay trở lại:

- Tôi không thấy-

Nụ cười của anh tước hết vũ khí của nàng:

- Tiểu thư yêu quý của tôi, tôi nói là chúng ta sẽ trò chuyện, không gì hơn thế. Nếu bản thân em không thể tin tưởng tôi, làm thế nào mà tôi có thể giúp em?

- Giúp tôi? - Một chút bối rối xuất hiện.

- Dĩ nhiên - Anh đáp lại - Đó là những gì tôi định làm. Nào ta đi thôi.

Sự bối rối đã hoàn toàn khiến cho Roslynn ngậm miệng lại khi để anh dẫn nàng đi xuống cầu thang và đi vào thư viện. Nàng đơn giản là không thể thăm dò được anh đang nghĩ anh có thể giúp gì nàng.

Những khó khăn của nàng hiện giờ là sự hấp dẫn của nàng đối với anh và sự bất lực của nàng khi tìm hiểu những tính cách của người đàn ông của nàng trước mặt mọi người.

Những người đàn ông của nàng? Không, anh không thể biết được, phải không?

Cho dù anh có biết hay không, nàng thấy bản thân thất kinh trước cái khả năng cận kề ấy. May mắn thay, Anthony không chú ý tới, dẫn nàng thẳng tới chiếc ghế sofa, sau đó đi tới cuối căn phòng dài và dừng trước một bàn đựng rượu.

- Em dùng brandy? - Anh hỏi qua vai mình.

- Vào lúc này sao?- chất giọng ngờ vực của nàng làm anh mỉm cười.

- Không, dĩ nhiên là không rồi, tôi thật ngốc nghếch làm sao.

Nhưng chắc chắn anh cần một chút, trong một thoáng suy nghĩ lướt qua đầu rằng cuối cùng anh đã có nàng một mình và chỉ cần khóa những cánh cửa lại. Nhưng đó không phải là mục đích anh mang nàng vào đây, và anh cần phải giữ ý nghĩ ấy trên hết trong đầu mình.

Anh đặt chai brandy xuống và quay lại để đứng trước chiếc sofa mà nàng đang ngồi một cách lịch thiệp trên đó, chân chụm vào nhau, ô và nón để trên lòng. Nàng vội vàng thu về một góc, để lại một khoảng cách khoảng 5 feet giữa họ.

Anh lách qua để ngồi cạnh nàng trong khi rõ ràng nàng không muốn anh làm vậy. Nhưng dù thế nào anh cũng đã làm, cho dù anh chấp nhận để lại một khoảng cách đủ khoảng 6 inch để nàng khỏi sợ hãi. Nàng đã thấy hoang mang đúng như vậy.

- Ngài Anthony-

- Em có nghĩ là em nên bắt đầu gọi tôi là Anthony, hay tốt hơn nữa, chỉ là Tony hay không? Sau tất cả, nếu tôi là bạn tâm tình của e-

- Cái gì của tôi?

Anh nhướn một bên mày với nàng

- Một từ quá mạnh? Một người bạn có thiện ý và một người cố vấn? Sau cuộc nói chuyện với cháu gái tôi sáng nay, tôi nhận ra em đang cần cả hai.

- Cô ấy nói với ngài?! - Giọng nói của Roslynn hỗn hển đầy buộc tội- quý thật, cô ấy không có quyền!

-Ồ, điều đó được làm vì những ý định tốt. Nó muốn làm tôi ấn tượng bởi sự nghiêm túc của em khi em nói muốn kết hôn. Nó dường như nghĩ rằng tôi có những ý định đáng hổ thẹn với em. Không thể tưởng nổi nó lấy những ý tưởng đó ở đâu nữa.

Nàng liếc nhìn anh, nhưng không thể giữ cơn giận của nàng còn lâu hơn sau lời nói vô ý đó được. Tròng cười của nàng bùng nổ, phong phú và vui vẻ.

- Ngài là một kẻ tinh ranh. Ngài có nghiêm túc với chuyện gì không vậy?
- Không nếu tôi có thể chịu đựng được nó - Anh cười khúc khích.
- Được rồi, cố gắng lâu đủ để nói cho tôi biết tại sao ngài trong tất cả mọi người lại muốn giúp đỡ tôi tới với cuộc hôn nhân của tôi nào.
- À, điều đó đơn giản là sẽ tới với tôi, nếu em càng sớm kết hôn và chán ngán cuộc hôn nhân của mình, tôi càng nhanh chóng có em trên giường mình. (Á, hết chịu nổi ông Tony này, quá là láu cá luôn)
- Nếu không có gì khác khiến nàng tin tưởng được nữa, đó chính là điều nàng hoàn toàn tin chắc.
- Vậy sau những gì ngài đã thử làm, ngài không nên nói thế? - Nàng giễu cợt - Tôi có thể yêu chồng mình một cách say đắm thì sao, ngài biết đấy.
- Cứ cẩn lười của em đi - Anh nói với sự hoảng sợ vờ vịt - Bây giờ không ai yêu thực sự nữa, em yêu quý, trừ những kẻ lãng mạn và những kẻ ngốc già cả run lẩy bẩy. Và em sẽ cố gắng làm điều này quá hợp lý để nó có khả năng xảy ra.
- Tôi có thể bỏ qua điểm đó bây giờ. Vậy chính xác là ngài đang đề nghị giúp tôi chuyện gì?

Câu hỏi gay go lại mang lại một ánh lấp lánh thích thú trong đôi mắt anh.

- Hoàn cảnh của em không khác mấy so với Reggie khi con bé tìm một người chồng. Áp lực của con bé đến từ việc đã qua một hội mùa, cũng như một chuyến du lịch tới lục địa, nhưng không có ai may mắn. Dĩ nhiên, nó chẳng có lỗi gì. Con bé phải tìm một người mà cả tôi lẫn các anh trai có thể đồng ý là thích hợp với nó.
- Vâng, tôi nhớ là cô ấy có kể với tôi chuyện đó.
- Vậy nó có nói với em làm sao nó giải quyết vấn đề của mình không?
- Cô ấy nói cô ấy bị làm tổn thương.

Roslynn ngạc nhiên khi thấy vẻ cau kỉnh của anh trước câu trả lời đó.

- Con bé chẳng thể làm được gì. Đó là do cái ý tưởng láo xược đã trở nên tồi tệ của thằng cha Montiech về việc biến nhân tình của mình thành trò cười. Và chúng ta sẽ không đề cập tới nó lần nào nữa, nếu em bằng lòng. Nhưng trước đó, Reggie đã thuê một quý ngài già cả người biết rõ mọi người, và đưa ông ta đi cùng nó tới mỗi buổi gặp gỡ nào, cũng như trong chuyến du lịch của mình, và với những dấu hiệu mà họ cùng nhau tạo ra, ông ta sẽ nói cho con bé biết những người đàn ông mà nó gặp có đáng để cân nhắc hay không.

Mắt Roslynn mở to.

- Tôi hi vọng ngài không hi vọng tôi sẽ mang ngài đi cùng tôi khắp mọi nơi tôi tới, ngài Anthony, bởi vì- Anh nhanh chóng ngắt lời nàng.
- Không hẳn vậy, và cũng không cần thiết nữa. Theo như Reggie, em đã có một vài lựa chọn để cân nhắc rồi. Và nếu đúng thế, tôi biết họ rõ hơn là Montiech, vì họ đều gần độ tuổi của tôi hơn. Ba trong số họ nằm cùng câu lạc bộ với tôi, bốn người thường xuyên tới phòng tập thể thao của tôi. Và tôi cũng có một câu hỏi cho em, em yêu quý. Tại sao em không lựa chọn ai đó gần với lứa tuổi của mình?

Roslynn ngoảnh đi trước khi thì thào.

- Một người đàn ông lớn tuổi sẽ có nhiều khoan dung với những lỗi lầm của tôi hơn là một người trẻ tuổi.
- Em có những lỗi lầm? Đừng bao giờ nói vậy.
- Mỗi người đều có những lỗi lầm của riêng mình! - Nàng đáp lại - Một tính khí thất thường là một trong những thứ tương tự của ngài, phải không?

Cái nhìn chăm chăm của nàng mang tới một tràng cười nhưng nàng tiếp tục gắt gỏng - Một người lớn tuổi sẽ ổn định hơn, vì đã trải qua một thời kỳ ăn chơi trước đó. Nếu tôi chung thủy trong cuộc hôn nhân của mình, tôi phải yêu cầu điều tương tự ở chồng tôi.

- Nhưng em sẽ không chung thủy cơ mà, em yêu - Anh nhắc nhở nàng.

- Nếu tôi không, vậy tôi cũng không trông đợi anh ta làm vậy. Nhưng tôi sẽ, cho nên tôi mong muốn anh ta cũng hành động tương tự. Cứ để chuyện này ở đó. Thực ra thì, chính ông ngoại là người muốn tôi tìm một người đàn ông có kinh nghiệm phong phú, nhưng thành thật mà nói thì, những người trẻ hơn tôi gặp không gây ấn tượng với tôi nhiều lắm, vâng, ngoại trừ một người, và tôi đã quyết định đưa anh ấy vào danh sách của mình.

- Ai vậy?

- Justin Warton.

- Warton! - Anthony đột ngột đứng dậy, ta thán - Hẳn ta chỉ là một thằng bé bám váy mẹ!

- Ngài không cần phải khinh thường người khác như thế - Nàng đáp trả cộc lốc.

- Nhưng em yêu, nếu tất cả những gì em muốn từ tôi là những báo cáo sạch sẽ tinh khôi về những thằng cha may mắn của em, thì tôi thấy là tôi không giúp gì được rồi. Tất cả bọn họ đều đang thể hiện một sự thiếu cận ngay dưới cái bề ngoài không thể chê được, điều được trông đợi ở những quý ông ở tầm cỡ như họ. Tôi đã công nhận là em thấy thú vị với cái cây chổi dơ dáy bên dưới tấm thảm". (it was the dirt swept under the carpet)

Nàng thấy ấm áp khi nghe lời khiển trách của anh.

- Vâng, ngài nói đúng. Tôi xin lỗi. Được rồi, theo ý kiến của ngài, quý ngài nào sẽ là người chồng tốt nhất đây?

- Em có sở thích gì đặc biệt không?

- Không thật sự. Tôi thấy họ đều hấp dẫn, dễ coi, và khá là phù hợp theo những gì mà tôi được biết. Nhưng đó cũng là khó khăn của tôi. Tôi không biết tôi nên tập trung vào phẩm chất nào để giải quyết được vấn đề.

Anthony thư giãn lại, ngồi xuống ghế và rất tự nhiên đặt tay của anh dọc theo lưng ghế, ngay sau đầu nàng. Nàng dường như không phát hiện chuyện đó. Nàng đang nôn nóng đợi chờ câu trả lời cho câu hỏi của nàng, trong khi anh đang cân nhắc thật cẩn thận việc tránh né làm việc đó.

- Điều đó sẽ có tác dụng nếu em nói cho tôi em thích những tính cách như thế nào? - Anh gợi ý.

- Một tính tình dễ chịu, một bàn tay dịu dàng, tế nhị, thông minh, kiên nhân, như tôi vừa nói-

- Thú vị - Tiếng cười của anh một cách tinh quái làm người ta bực mình.

- Em sẽ thấy buồn chán tới phát khóc mất, em yêu, điều đó sẽ làm cho chúng ta nhanh chóng có được mối quan hệ thân tình hơn là tôi trông đợi.

Đôi môi nàng mím lại và ánh nhìn nghiêm khắc moi thêm được một nụ cười toe toét khác, không có lấy một sự ăn năn dù là nhỏ nhất.

- Em đang nói là?

- Sẽ có một bản hợp đồng hôn nhân được ký - nàng nói quả quyết - nó sẽ ngăn cấm chồng tôi có được sự kiểm soát tôi hay những gì tôi nắm giữ hoàn toàn.

- Ý kiến của em?

- Của ông tôi. Ông là một con người già cả bướng bỉnh trên mọi cách. Vì ông đã để lại toàn bộ gia sản cho tôi, ông muốn chắc chắn là nó ở bên tôi và không bị đặt dưới tay ai đó xa lạ mà ông có thể có hoặc không tán thành. Ông soạn ra bản hợp đồng trước khi ông mất.

- Nếu ông có ý nghĩa đến vậy, tại sao ông không sắp đặt một cuộc hôn nhân cho em?

Cái nhìn của nàng đầy nuôi tiếc.

- Chúng tôi có mối dây liên hệ đặc biệt, Anthony. Tôi không muốn để ông lại khi ông vẫn còn sống, và ông thì không nỡ bắt ép tôi.

Anh cười trước cái cách tên anh thoát ra từ miệng nàng mà không cần phải suy nghĩ. Nó chứng minh rằng nàng đang trở nên thoải mái hơn với sự hiện diện của anh bên cạnh. Thậm chí nàng còn uốn cong một đầu gối về phía anh lúc nói, giờ thì càng đối mặt với anh hơn. Sẽ thật dễ dàng khi đưa cánh tay của anh lên bờ vai và kéo nàng lại gần....

Anthony tự thức tỉnh mình lại.

- Nó thực sự là một vấn đề đáng bàn. Người duy nhất tôi có thể nghĩ tới sẽ phản đối bản hợp đồng này là Savage. Không phải là ông ta thèm muốn gia sản của em. Ông ta đủ giàu, tôi tin vậy, bởi giàu có không phải là tiêu chuẩn khi ông ta kết hôn. Nhưng ông ta không phải là người thích có những giới hạn đối với mình. Nhưng, nếu ông ta muốn em, thì điều đó cũng không thành vấn đề.

- Vậy anh đề cử ông ta?

- Em yêu, tôi có thể chắc chắn mà nói thông minh là tiêu chuẩn duy nhất của em mà ông ta đáp ứng. Thực sự, không ai trong số những anh chàng này sẽ đáp ứng tất cả những tiêu chuẩn em đang tìm kiếm. Warton, tôi giả dụ, rất có triển vọng, nhưng nếu em cưới anh ta, em cũng sẽ phải cưới cả bà mẹ anh ta- đấy là, trong trường hợp mẹ anh ta cho phép anh ta cưới vợ. Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào lại có lắm điều kiện như người đàn bà ghê gớm đó.

Roslynn cau mày ngay cả trước khi anh nói hết.

- Được rồi, vậy đừng đề cử ai hết, cứ nói cho tôi biết những gì anh biết về họ.

- Dễ thôi. Để tôi xem, sao chúng ta không bắt đầu với Flemming? Được biết một cách triu mến với cái tên vị tử tước lộn xộn vì anh ta hẳn đã làm điều gì đó không ổn nên không có người phụ nữ nào gặp lại anh ta lần thứ hai, nhưng có thể em là một ngoại lệ. Anh ta khá ôn hòa. Một số người gọi anh ta là kẻ hèn nhát. Dường như anh ta từng được một anh chàng thách đấu nhưng lại không nhận lời. Không ai biết lý do của anh ta là gì. Có phải anh ta đã biểu lộ mối quan tâm rõ ràng hay không? Thực tế, anh ta không, nhưng đó cũng không phải vấn đề ở đây.

- Người tiếp theo thì sao?

Anthony cười toe toét trước cách nàng tránh né câu hỏi của anh. Không cần thiết phải kể nàng nghe rằng anh chàng Flemming trẻ tuổi có sở thích với những ai đi ủng, chứ không phải là guốc satanh. (Lạy chúa, có phải anh chàng đó là gay không nhỉ) Nếu nàng có thể khiến hẳn cưới nàng, điều mà anh nghi ngờ, nàng nhất định sẽ nhanh chóng tìm kiếm cho mình một người tình.

- Bá tước Dunstanton có vẻ là một người khá dễ thương, anh ta có cách sử dụng từ ngữ có thể cắt một người thành mảnh vụn. Dường như anh ta vị bao vây bởi những thảm kịch, tuy nhiên, với cái chết của ba người vợ trong khoảng thời gian năm năm. Thông tin đó không nhiều người biết, nhưng mỗi một người vợ chết đi lại làm tài sản của anh ta được nhân đôi.

- Ngài không muốn nói rằng -

- Không hẳn - anh trấn an nàng, lợi dụng sự lo lắng của nàng để đưa đầu gối của anh chạm vào nàng.

- Nó không có gì hơn là một sự suy đoán được bàn tán từ những thằng cha đồ kị ậy mà.

Hạt giống nghi ngờ đã được gieo, cho dù nó không được chính xác. Hai trong số bà vợ chết khi sinh, một người bị tai nạn thật sự, sau những người khác. Người thứ ba ngã xuống từ một vách đá, một vụ lộn xộn, nhưng bá tước chắc chắn không có tội trừ khi ông ta có sức mạnh điều khiển cả cơn bão khủng khiếp đã làm cho con ngựa của người vợ kinh hãi mà hất bà ngã.

- Vậy còn quý ngài Artemus thì sao?

- Thích bài bạc, nhưng không phải tất cả những người đàn ông đều vậy sao - Câu nói đi kèm với một cái nháy mắt - Và em không cần tạo nên một gia đình nữa nếu em lấy ông ta. Ông ta đã có một tá những đứa trẻ-

- Ông ta nói là chỉ có năm đứa!

- Năm đứa được coi là hợp pháp. Đúng thế, đúng là em sẽ phải trông nom hết, với rất ít sự hỗ trợ từ phía Shadwell. Vì ông ta thậm chí còn định quên mất là ông ta có con nữa. Nhưng em có định có một vài đứa con của mình chứ?

Sắc hồng trên mặt nàng trả lời điều đó, và toàn bộ những ý định tốt đẹp của Anthony biến đâu mất.

Bàn tay của anh trượt trên cổ nàng, và không di chuyển, anh kéo nàng hoàn toàn vào ngực mình, những ngón tay lồng vào tóc nàng để anh có thể định vị miệng nàng cho nụ hôn. Nhưng nó không bao giờ diễn ra. Nàng đẩy anh ra nhanh chóng và anh mất chỗ nắm giữ chỉ vì bất ngờ.

- Anh đã hứa!

Anh ngồi lại, cào tay vào tóc đầy thất vọng và mất kiên nhẫn, và giọng nói của anh thật lạnh lẽ.

- Tôi nhớ rồi, em yêu. Chỉ là cái vai trò bạn tâm tình vẫn còn mới đối với tôi và sẽ cần tới một khoảng thời gian để làm quen với nó.

Và rồi, với một cái liếc nhìn bắt gặp ánh mắt giận dữ của nàng.

- Ôi, vì chúa, đừng giận tôi vì những phản xạ có điều kiện như vậy. Điều đó sẽ không xảy ra nữa đâu, em có thể tin.

Nàng đứng dậy, đối mặt với anh, nắm chặt lấy cái ô của nàng như thể nó là một thứ vũ khí có thể ngăn anh lại.

- Nếu anh không còn gì để nói tôi nghe-

Ôi, em yêu, giá như em biết là chính nguyện vọng của tôi giữ cho em được an toàn khoảng thời gian này.

- Những thông tin cần phải được lọc ra từ những tin đồn. Hãy cho tôi hai hoặc ba tuần-

- Một tuần.

Anh ngả người lại lần nước, thả rơi cả hai cánh tay đằng sau chiếc ghế sofa, uể oải nhìn nàng. Vậy là nàng vẫn còn nói chuyện với anh, vẫn sẵn sàng nghe lời khuyên của anh, đã cho anh biết đủ. Nàng không giận dữ với anh đến vậy.

- Hãy sửa lại mái tóc, và tôi sẽ hộ tống em xuống dưới hồ.

Anh kìm nén lại tiếng cười khi nghe tiếng nàng rên rỉ khi thấy kiểu tóc của mình một lần nữa bị phá hủy bởi anh. Với những ngón tay non nóng nàng sửa lại nó, rồi dẫn mạnh chiếc mũ của nàng lên nó.

Ngay khi đó anh phá ra cười, nhận được một cái nhìn như muốn giết người từ nàng chỉ làm cho anh thích thú thêm. Nhưng ít phút sau, khi họ tản bộ dọc theo đằng sau của bãi cỏ, nàng được đối đãi với sự quyến rũ hoàn toàn từ anh, điều làm nàng mỉm cười một cách bất lực lần nữa, khá là sẵn sàng tha thứ cho sai sót của anh.

Chỉ là điều đó đã không diễn ra, khiếu hài hước được khuyến khích của nàng. Nàng đã không nhận ra rằng nó thế nào, nàng đã ở lại đằng sau, anh cũng ở lại sau, trong khi mọi người khác đều đã cưỡi ngựa đi sẵn. Nhưng nàng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trang sững sờ của Justin khi họ đến bên đám đông tụ tập quanh hồ, và nàng ngừng lại trong một lúc.

- Tôi không nghĩ thực sự đó là một ý kiến hay khi chúng ta bị bắt gặp đi cùng nhau - Nàng nói một bên Anthony khi nàng bắt gặp một vài cái nhìn từ một vài những quý ông nữa của nàng trong bữa tiệc.

- Tôi sẽ đồng ý nếu chúng ta ở đâu khác nơi này - Anh đáp lại - Ở đây tôi là họ hàng của nữ chủ nhân và cũng khá là tự nhiên tôi được trông đợi là sẽ tiếp đãi mọi người.

Sự thiếu quan tâm rõ ràng của anh làm nàng giận dữ, vì quý ngài Grahame và Flemming, đã tới đây vì những trò giải trí hôm nay, và cũng để ý tới nàng. Liệu họ có nghĩ có gì đó không chính đáng khi sự xuất hiện chậm trễ của nàng lại nằm trong vòng tay của ngài Anthony, nàng không thể đoán.

Nhưng nàng cũng không thể không nhớ những cảnh báo thân thiện của Regina với lý do rằng bất kỳ quý cô nào được bắt gặp đã giành được sự chú ý của người đàn ông phóng đáng đặc biệt này đều trở thành bữa tiệc cho những kẻ ngồi kê đôi mách.

Dù thế nào đi nữa, sự hộ tống của anh xuống hồ sau khi họ cùng bỏ lỡ cuộc săn đều không thể giúp gì cho nàng, không khi những người đàn ông thực sự nên hộ tống nàng chắc chắn sẽ thắc mắc về chuyện này.

Anthony đáng lẽ nên biết chuyện đó. Anh có nhiều kinh nghiệm trong những chuyện thế này hơn là nàng. Cho nên cơn giận của nàng càng bùng lên với anh, đủ để làm nổ tung cá tính lạnh nhạt của anh.

- Anh biết đó, Anthony, nếu tôi mà có thấy buồn chán với người chồng của mình, điều đó không có nghĩa anh sẽ nhận được chút lợi lộc nào từ chuyện đó đâu.

Anh dường như nhìn xuyên qua lời chế nhạo cố ý của nàng, ít nhất thì nụ cười của anh cũng rất hàm ý, và câu trả lời của anh khiến cho nàng rung mình tới tận xương sống.

- Trái lại, rốt cục thì em sẽ thành tình nhân của tôi, em yêu. Nếu tôi không chắc chắn đến thế, tôi sẽ không bao giờ đồng ý giúp em.

13. Chương 13

- Không, cầu trời, nhất định là mình đang mơ!

Nhưng đó thực tế là một cơn ác mộng, khi tỉnh dậy không phải trong căn phòng mà mình đã bước vào để ngủ, và không thể nào nhớ được làm thế nào mà mình lại tới được đây. Roslynn nhìn quanh với đôi mắt mở to, cầu nguyện là nàng thực ra còn chưa tỉnh dậy, nhưng nàng biết là nàng đã tỉnh dậy rồi.

Giấy dán tường ó màu và bong tróc. Một cái chậu nước bị mẻ với một con gián chạy lung tung bên cạnh một cái bình đựng sữa, nằm bấp bênh trên một cái bàn ba chân dựa vào một góc nhà vì cái chân thứ tư đã bị gãy. Một cái giường đơn chật hẹp, kèm theo cái chăn sợi len thô đắp ngang eo nàng. Sàn nhà trống, những bức tường trơn trụi, và cửa sổ cũng trống không.

Sao lại có thể vậy? Nàng nhấn lòng bàn tay vào hai bên thái dương, cố gắng suy nghĩ cho rạch ròi.

Có phải nàng bị ốm? Hay bị một tai nạn?

Nhưng tất cả những gì nàng có thể nhớ là đêm qua, nếu vẫn là đêm qua chứ không phải là những ngày trước, với khoảng thời gian nằm giữa không được giải thích. Nàng đã không thể ngủ được, một sự ngẫu nhiên đáng bực mình, cứ lặp lại mãi kể từ khi nàng gặp Anthony Malory.

Nàng và Frances đã trở về từ vùng quê sớm hơn ba ngày, nhưng nàng đã không thể quên quãng thời gian nàng trải qua cùng Anthony ở đó, cũng không quên được gương mặt đầy bất ngờ của anh khi đề nghị giúp đỡ nàng, thay vì quuyền rũ nàng.

Và, bất chấp lời hứa của anh về việc chăm sóc theo đuổi nàng, ít nhất cho tới khi nàng kết hôn, anh vẫn không để nàng một mình ngày hôm đó. Ôi, anh đã để cho nàng có thể giao lưu với những người khác trong cuộc đi picnic và sử dụng những mảnh khố của nàng với những quý ông, nhưng bất cứ khi nào nàng phát hiện ra anh trong đám đông, và mắt nàng gặp mắt anh, cứ như thể anh luôn luôn nhìn một mình nàng.

Tối hôm đó, với sự thất vọng của nàng, anh nhảy không chỉ một mà là ba lần với nàng, tất cả đều dưới chiêu bài hòa nhập cùng xã hội. Và anh không hề nhảy với ai khác, kể cả cháu gái anh.

Nàng đã giận dữ khi nàng nhận ra anh đang làm gì, nhưng lúc đó thì mọi sự phá hoại đều đã rồi. Quý ngài Grahame, bá tước Dunstanton, đã xin được thứ lỗi về chuyện đưa nàng tới nhà hát sau khi họ trở về London, một lời cái hẹn mà anh đã hứa vào chiều hôm đó. Anh ta tuyên bố rằng bất chợt nhớ lại một cái hẹn trước đó, khi mà rõ ràng là anh ta chỉ đơn giản bị dọa dẫm bởi mối quan tâm rành rành của Anthony với nàng.

Đúng, tối hôm đó nàng đã không thể ngủ được, vẫn tràn đầy sự tức giận, bởi vì không ai trong số những quý ông ứng cử viên của nàng đã liên lạc lại kể từ khi nàng trở về London, và nàng cũng không tự lừa gạt mình rằng họ quá bận rộn.

Cái chuyện “hòa nhập xã hội” đầy vô tội của Anthony đã thực sự làm nàng gần như quay lại lúc đầu. Cho nên nếu nàng có nhớ lại được tất cả, sao nàng lại không thể nhớ rằng làm thế nào nàng tới được đây, tới căn phòng chật hẹp đáng sợ này?

Anthony nhất định không...không, anh ấy sẽ không làm. Và nàng bắt đầu nghi ngờ Frances trở nên điên khùng và sắp đặt tất cả chuyện này. Chỉ còn lại một khả năng, trừ khi nàng bệnh tới mức đây chỉ là một cơn mê sảng, nhưng lại quá sống động.

Geordie đã làm chuyện này với nàng. Làm cách nào đó, bằng phương thức nào đó, anh ta đã xoay sở bắt cóc nàng ngay trong căn nhà trên đường South Audley ở Mayfair, và nàng hiện giờ đang là khách của bất kỳ ai.

Không thể tưởng tượng được, nhưng nàng phải tin vào chuyện gì nữa đây?

Chỉ có một phần trong nàng vẫn không sẵn sàng chấp nhận là Geordie đã thắng, một phần quá lạc quan, hi vọng rằng có thể có được sự giải thích nào đó khác. Cho nên sự ngạc nhiên của nàng được xác thực khi nàng thấy sự thật với đôi mắt của chính mình.

Nỗi sợ hãi của nàng cũng là thật, gần như làm cho nàng nghẹn lại với cổ họng như bị bóp chặt, trán nàng đầm mồ hôi.

Geordie Cameron, béo ục ịch, bước đi một cách thờ ơ thoải mái vào căn phòng, cái nhìn trên gương mặt hẳn biểu hiện một chiến thắng không thể nhầm lẫn. Và sau tất cả mọi thứ nàng đã tưởng tượng là sẽ xảy ra nếu hẳn bắt được nàng, không có nghi ngờ gì là nàng mất tinh thần tới mức không thể làm gì hơn là nhìn chăm chăm vào hắn.

- Ô, tôi thật sung sướng khi được thấy là bà Pym đã nói đúng, và cuối cùng thì cô cũng tỉnh dậy. Bà ta thật sốt sắng giúp đỡ làm sao, ngồi bên ngoài cửa phòng của cô, chờ đợi để nghe mọi động tĩnh của cô để có thể tới gặp và báo cáo cho tôi. Bà ta biết tôi kiên nhẫn thế nào mà, cho dù những đồng xu trong túi cũng làm tăng thêm sự chuyên cần của bà ta nữa. Nhưng cô bé, cô có nghĩ là bà ta có nghe những lời ba hoa của cô không chứ, bởi vì tôi đã thêu dệt nên một câu chuyện hay ho cho bà ta nghe, về chuyện tôi giải cứu và mang cô trở lại trong sự bảo bọc của gia đình cô. Bà ta sẽ không tin một lời nào cô nói mà đi ngược lại câu chuyện của tôi đâu.

Sau khi nói tất cả những lời đó, hắn mỉm cười, nhắc nhở Roslynn tại sao nàng đã không bao giờ có thể chịu đựng nổi cái tên mang họ Cameron này. Những nụ cười của hắn ta không bao giờ chân thật, luôn luôn chứa sự nhạo báng hay chế giễu, hay thông thường hơn, quỷ quyệt, và chúng mang lại cho đôi mắt xanh lạnh lùng của hắn ta vẻ hiểm độc quỷ quái, nếu không vậy hẳn đôi mắt đó cũng có chút gì đó đáng yêu.

Roslynn cũng từng luôn nghĩ hắn ta cao, cho tới khi nàng gặp những quý ông họ Malory, những người còn cao lớn hơn nữa. Mái tóc màu đỏ cà rốt của hắn mọc dài và bờm xờm hơn kể từ lần cuối nàng gặp hắn, nhưng sau đó nàng nghi ngờ liệu hắn có nhiều thời gian để chải chuốt cho mình không với cuộc rượt đuổi đầy thú vị mà nàng đã dẫn dắt hắn ta tham dự vào.

Hắn ta vốn không béo, không, không hẳn, nhưng cái dáng vẻ lực lưỡng từ cơ thể hắn khiến cho nàng biết hắn có thể chế ngự nàng nếu hắn muốn đánh nàng vì muốn trốn khỏi đây.

Và dù hắn mang vẻ ưa nhìn của dòng họ Cameron, ít nhất thì bản chất của hắn đã không thể hiện rõ từ những biểu hiện bên ngoài của hắn, những ánh nhìn, một cách đáng buồn, lại gần như tương đồng với Duncan Cameron khi ông ở tầm tuổi hắn, được chứng minh bởi bức chân dung duy nhất của ông ngoại nàng ở lâu đài Cameron.

- Cô thật sự im lặng khủng khiếp đấy nhỉ - Geordie khích nàng khi nàng tiếp tục chỉ chăm chăm nhìn hắn - Sao cô không có chút chào đón nồng nhiệt nào với người anh họ duy nhất của mình thế?

Tính phi lý trong câu hỏi đó khiến các giác quan của Roslynn quay trở lại và khơi nên những gì còn lại của cơn giận của nàng. Hắn ta đã dám, dám làm những gì nàng đã lo sợ hắn sẽ làm!

Dĩ nhiên, đó là lý do tại sao nàng ở London, tại sao nàng đang dự định kết hôn trong khi nàng không phải làm thế, tại sao nàng rơi vào mối quan hệ kỳ lạ với Anthony, chấp nhận anh như người bạn tâm tình của nàng khi nàng biết rõ là nên tránh xa khỏi anh.

Nhưng mọi thứ đã được chứng minh là đúng! Nỗi sợ của nàng bị quên lãng khi nàng thấy rõ mọi rắc rối và lo lắng mà con người tham lam để tiện này mang tới cho nàng.

- Chào đón nồng nhiệt? - Nàng khịt mũi- Điều duy nhất tôi muốn biết là, làm thế nào anh làm được tất cả những chuyện này.

Hắn cười, chỉ quá vui sướng khi giải thích về trí thông minh của hắn và hài lòng rằng nàng đã không hỏi tại sao thay vào đó. Rằng nàng biết tại sao nàng ở đây mà không yêu cầu hắn giải thích, và điều đó sẽ tiết kiệm thời gian trong việc thuyết phục nàng đi cùng hắn. Hắn không thích ở Anh lần việc đối phó với những tên tay sai người Anh, cho nên họ càng về nhà sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

- Điều đó rất dễ dàng, cưng à, rất dễ - Hắn khoe khoang - Tôi biết cô cố gắng làm gì đó một khi ông già đó nằm trong cái quan tài của mình, tôi chỉ không nghĩ tới chuyện cô sẽ tới đây. Nhưng tôi đã cho theo dõi hầu hết các con đường, nhưng con đường tới Anh lại là con đường suy nhất cô có thể đi qua mà tôi không biết.

- Anh thật là thông minh, khi suy diễn ra những chuyện như vậy.

Đôi mắt hắn nheo lại trước lời chế nhạo của nàng.

- Đúng, thông minh, thông minh đủ để có cô ở bất cứ đâu tôi muốn cô ở.

Roslynn do dự, khi hắn nói đúng điểm đó.

- Nhưng làm sao anh tìm ra tôi nhanh như vậy, Geordie? London không phải là một thành phố nhỏ, phải không?

- Tôi nhớ cô có một người bạn ở đây. Tìm cô ta không khó, và thế là tìm được cô. Nhưng tôi không bắt được cô sớm hơn chỉ vì những thằng ngốc tôi đã thuê là những tên hèn nhát đã cong đuôi lên chỉ vì đám đông trên đường đã bị đánh động để giúp đỡ cô trên con đường Oxford hôm đó.

Vậy đúng là vì những gì Geordie đã làm khiến cho nàng suýt nữa bị bắt cóc trên đường. Nhưng nếu là vì sự giúp đỡ của đám đông, cái mẩu thông tin đó khiến cho nàng cười thầm mà nhanh chóng nàng phải giả vờ đó chỉ là một tiếng ho.

Nàng có thể tưởng tượng ra câu chuyện mà hai kẻ cướp đường hôm đó đã dựng lên để kể cho Geordie để biện hộ cho thất bại của chúng và để tránh cơn tức giận của hắn.

- Và rồi cô rời thành phố và tôi nghĩ tôi lại để xổng mất cô - Geordie tiếp tục với một cái nhăn trán - Cô đã đặt tôi vào nhiều rắc rối và chi phí cho chuyện đó, cưng à, thật thế. Tôi đã gửi người đi theo mọi hướng để tìm ra dấu vết của cô, nhưng cô đã không để lại chút nào, phải không, không ai đi xa được vậy cả? Chỉ tới khi cô tự quay trở lại.

Hắn ta mỉm cười lần nữa, như thể chỉ có một phụ nữ điển hình mới có thể sai lầm ngớ ngẩn như vậy.

- Sau đó tôi chỉ việc chờ đợi - và giờ cô ở đây.

Đúng, nàng ở đó, và vẫn không biết gì về việc làm sao Geordie bắt được nàng. Nhưng cái nhìn của hắn nói rằng hắn sẵn sàng cho nàng biết, thực sự muốn, vì hắn quá tự mãn với bản thân khi những kế hoạch của hắn thành công như vậy, và muốn nàng đánh giá được trí thông minh của hắn.

Ôi, đúng là nàng có đánh giá cao nó, giống như bệnh dịch hạch vậy. Đó luôn là vấn đề của Geordie. Hắn quá thông minh và hiểm độc, như một con cáo vậy. Tất cả cuộc đời của hắn chỉ dành cho bảy mưu lập kế những trò chơi khăm nhỏ nhỏ và những tai nạn mà hắn thấy thích thú. Vậy thì việc này có khác gì đâu?

Một cách ngoan cố, Roslynn quyết định làm cho hắn hết vênh cáo thay vì tán dương thêm cho cái tôi của hắn cùng với việc thỏa mãn tính hiếu kỳ của nàng. Nàng ngáp trước những biểu hiện trên gương mặt hắn và nói một cách chán nản:

- Vậy thì sao nữa, anh họ?

Miệng hần há hốc:

- Bộ cô không có chút hứng thú nào muốn biết làm thế nào mà cô tỉnh lại ở đây sao?

- Chuyện đó có thành vấn đề à? - Nàng nói với tông giọng mệt mỏi - Như anh nói, tôi đã ở đây rồi.

Nàng nghĩ chắc hẳn hẳn ta đã thấy hài lòng, nhưng hẳn thở ra đầy thất vọng:

- Được rồi, tôi đang nói với cô, nghe thì tưởng như là phần dễ dàng nhất nhưng lại là phần tài tình nhất trong kế hoạch của tôi.

- Chắc chắn là vậy rồi - Nàng đáp lại. Nhưng nàng tặng cho hẳn thêm một cái ngáp nữa theo một cách lộ liễu và sung sướng với cái cách đôi mắt xanh sáng của hẳn trừng trừng nhìn nàng.

Hẳn quả thật là dễ bị nhìn thấu, thật nhỏ mọn, ích kỷ và dễ mất bình tĩnh. Nàng cho rằng mình không cần phải thúc đẩy hẳn thêm chút nào nữa.

Nàng đã có thể bình tĩnh lại sau cú shock ban đầu, nhưng hẳn vẫn còn là mối đe dọa đối với nàng. Và cho tới khi nàng có thể tìm ra cách ra khỏi nơi này, nếu có cách nào đó, tốt hơn hết nàng nên làm cho hẳn bớt giận.

- Cô biết không, đó là do một đứa hầu gái, một con bé thông minh tôi đã thuê để lọt vào bên trong căn nhà. Thật là đơn giản, chỉ cần làm cho một trong những đứa hầu gái thông thường nào đó không có mặt để làm việc, và thay thế vào đó con bé này, rồi nói rằng cô ta đến thay vì con bé kia bị ốm.

Câu nói làm Roslynn thấy tức giận

- Thế rồi anh làm gì với cô bé đáng thương không thể tới chỗ làm đó?

- Không phiền tới cô đâu, em họ à - Khiếu hài hước của hẳn cuối cùng cũng trở lại khi hẳn được nàng chú ý tới - Cô ta không bị sao hết, chỉ có một cục u nhỏ nhỏ ở trên đầu thôi, và tôi đã cho người tới thả cô ta ra, giờ thì dù sao sự vắng mặt của cô cũng đã được biết rồi. Nhưng như tôi đã nói, với tay chân của tôi bên trong căn nhà và ở vị trí để phục vụ cho cô, cô ta chỉ cần đợi cho tới khi cô gọi món gì đó để ăn hoặc uống trước khi cô đi ngủ, cô ta chỉ cần cho một ít thuốc mê vào đó.

Sữa! Cốc sữa nóng chết tiệt nàng đã uống đêm qua, hi vọng rằng nó sẽ giúp nàng ngủ được, không mơ mộng gì nữa đã khiến nàng có thể ngủ say tới nỗi không hề tỉnh dậy kể cả khi chính nàng bị bắt cóc.

- A, cô có thể thấy việc này được thực hiện ra sao rồi chứ? - Geordie cười - Ngay khi cô ta đã có thể làm chuyện đó, cô ta để cho người của tôi vào nhà và che giấu chúng, sau đó cô ta về nhà mình vì nhiệm vụ cô ta đã xong. Khi mà tất cả những người hầu đều đi ngủ và căn nhà đã yên lặng, người của tôi chỉ việc mang cô ra ngoài và đưa cô cho tôi, cô thậm chí còn chẳng mở mắt ra lấy một lần.

- Vậy giờ thì anh định làm gì ? - Nàng hỏi một cách chua chát - Chắc hẳn là anh phải có thứ gì đó thật là đáng khinh trong đầu rồi chứ?

- Tôi đã tìm được một mục sư người đã được thuyết phục là ông ta không cần phải nghe cô nói “Đồng ý” để tổ chức hôn lễ của chúng ta. Cái thằng cha nghiện be bét rượu gin ấy sẽ tới đây càng sớm càng tốt khi người của tôi có thể tìm ra hẳn ta lê lết ở cái ngõ nào đêm qua. Nhưng sẽ không lâu đâu, em họ. Và đừng có nghĩ tới chuyện gây ra náo động trong khi chúng ta chờ đợi. Bà Pym sẽ sẵn sàng nghe thấy, bà ta ở ngay ngoài cánh cửa đây.

Nàng nhìn hẳn ta rời đi và nghe tiếng khóa cửa đánh tách bên ngoài, nàng nghĩ tới chuyện gọi hẳn lại. Nếu hẳn biết cả Nettie và Frances đều biết về sự ghê tởm của nàng dành cho hẳn và rằng nàng sẽ không bao giờ sẵn lòng lấy hẳn, nhưng liệu hẳn có quan tâm?

Nhưng lòng tham vô đáy của hẳn đã giữ miệng nàng lại. Cưới nàng sẽ mang tới cho hẳn cả một gia tài, và khi hẳn đã đi quá xa như thế, có vẻ như hẳn sẽ dần thêm bước nữa trong việc loại bỏ bất kỳ ai ngáng đường hẳn.

Trong tình thế hiện giờ, kế hoạch của hẳn chỉ đơn giản là khóa nàng tại một nơi nào đó, và không có gì khôn ngoan hơn nữa. Hẳn có thể, dường như có sắp đặt một “tai nạn đáng tiếc”. Nhưng chắc chắn rằng hẳn sẽ

không để nàng sống nêys hấn biết nàng có những người bạn có thể phản đối cuộc hôn nhân giữa họ, nếu nàng nêu tên họ ra nhất định họ sẽ gặp nguy hiểm.

Vậy chuyện đó đặt nàng vào đâu đây? Cưới một kẻ dè tiện, là một đáp án ghê tởm. Quý thật, không phải khi nàng vẫn chưa đánh mất trí khôn của mình.

Nhưng sự hoảng loạn chỉ là bắt đầu. Không lâu đâu, hấn đã nói vậy.

Nàng có được bao nhiêu thời gian? Ông mục sư say mềm ấy có thể về ngay lúc này. Và nàng cần tìm ra lối thoát chết tiệt nào đó, bất cứ cách nào?

Mắt nàng đập vào cửa sổ và nàng quăng đi lớp phủ ngoài, nhanh chóng mở nó ra. Trái tim nàng chùng xuống khi nàng thấy đây là tầng hai, và không có gì ở dưới để đỡ cho cú rơi. Không phải thắc mắc làm sao Geordie lại không để phòng chút nào vào việc canh gác cửa sổ.

Nếu nàng cố gắng kêu cứu, bà Pym kia sẽ mở cửa ra trong chớp nhoáng, và Roslynn không nghi ngờ gì việc nàng sẽ nhảy dựng lên và bị nhét giẻ vào mồm vì những nỗ lực của mình.

Thoáng chốc, nàng nghĩ tới việc thuyết phục bà Pym, nhưng chỉ một thoáng mà thôi.

Người đàn bà đó có thể nghĩ rằng nàng bị điên hay gì đó. Geordie rất thông minh theo cách, khiến những mưu đồ của hấn luôn trượt lọt, tính tới mọi khả năng. Hấn sẽ không để cho nàng có cơ hội nào, không với món tài sản hấn đã thêm muốn quá lâu.

Vội vàng, nàng kiểm tra lại căn phòng lần nữa, nhưng chỉ có một đoạn ống nước có thể dùng làm vũ khí, và chỉ có thể dùng với người đầu tiên bước vào căn phòng. Nàng không có gì đảm bảo người đó sẽ là Geordie, cũng không đảm bảo là cái gậy sẽ làm cho hấn bị thương đủ để khiến hấn bất tỉnh, hay hấn sẽ vào một mình.

Cái cửa sổ, sau hết, là cơ hội duy nhất của nàng. Nó nhìn ra một con đường nhỏ, theo cách nào đó, thực sự là một cái ngõ, cho dù nó đủ rộng để xe cộ đi qua. Nhưng không có chiếc xe nào cả. Nó cực kỳ vắng vẻ, tối và âm u, khi mà những tòa nhà ở hai bên cao đủ để che hết những ánh sáng ban ngày.

Thò đầu ra khỏi cửa sổ, hai đầu của cái ngõ nàng có thể thấy những cây đèn đường, xe ngựa qua lại, một đứa trẻ chạy vụt qua, một thủy thủ tay trong tay với một người đàn bà ăn mặc lờ lợt. Một tiếng kêu to có thể gây được sự chú ý của ai đó. Nếu như hai đầu con đường không xa đến thế. Nhưng một tiếng kêu to cũng có thể làm cho bà Pym chú ý tới.

Roslynn quay trở lại chiếc giường, giật mạnh chiếc chăn thô, và chạy lại cửa sổ, treo nó ra ngoài. Nàng vẫy nó một cách giận dữ, ngã cả người ra ngoài cửa sổ, cho tới khi cuối cùng hai cánh tay nàng trở nên nhức nhối, hơi thở trở nên khó khăn.

Không được gì cả! Nếu có ai đó chú ý, không nghi ngờ gì là đường như có vẻ nàng chỉ đang phơi chiếc chăn, không có gì đáng tò mò. Và rồi nàng nghe một chiếc xe ngựa.

Nàng quay đầu tới lui để thấy nó đang chậm chậm đi vào ngõ, và trái tim nàng bắt đầu đập rộn lên vui sướng. Nó chở đầy thùng, có thể đang sử dụng cái ngõ để đi tắt sang một con đường khác.

Người đánh xe một mình đang huýt sáo khi chọc vào con la của anh ta, chỉ dừng lại khi nói chuyện một cách âu yếm với con vật. Roslynn đánh rơi chiếc chăn, từ bỏ việc vẫy nó, thay vào đó vẫy tay nàng. Nhưng nếu nàng không gây ra tiếng động, nàng không thể làm người đánh xe chú ý.

Cái mũ của anh ta rộng vành, và vì nàng ở phía trên anh ta, nên nàng không nằm trong tầm nhìn của anh ta. Anh ta càng tới gần, càng khó có cơ hội anh ta nhìn thấy nàng, và nàng hoang mang hơn nữa. Nàng huýt gió, và vẫy tay điên cuồng hơn nữa, nhưng không ích gì.

Vào lúc nàng định ném chiếc ống nước xuống dưới anh ta, anh ta đã quá nhanh chóng đi qua cửa sổ của nàng. Bên cạnh đó, với tiếng âm ỹ mà chiếc xe ngựa tạo ra trên con đường đầy sỏi, nàng nghi ngờ liệu anh ta có nghe tiếng rơi trừ khi nàng trực tiếp nhảy xuống, điều mà dường như chưa chắc đã đau bằng cánh tay của nàng đang cảm thấy bây giờ.

Sự thất vọng tràn qua nàng và nàng ngồi sụp xuống bức tường bên cạnh cửa sổ. Điều này sẽ không xảy ra. Kể cả khi anh chàng đó có phát hiện ra nàng, làm thế nào nàng có thể giải thích được tình thế khó khăn của mình chỉ trong một cái huyết gió?

Anh ta sẽ không thể nào hiểu được nàng. Và nếu nàng nếu to hơn một tiếng thì thậm, thì bà Pym sẽ phát hiện ra nàng ngay.

Quý tha ma bắt, không có gì khác nàng có thể làm hay sao? Nàng nhìn lại chiếc ống nước lần nữa, nhưng nàng có rất ít hi vọng là có thể thành công với nó. Nếu Geordie có quay lại, có vẻ như người mục sư sẽ đi cùng hắn, cũng như những tên tay sai của hắn, để làm nhân chứng cho buổi lễ nếu cần.

Roslynn gần như quẩn trí khi tưởng tượng tới việc nàng thực sự kết hôn cùng Geordie Cameron khiến cho nàng không nghe thấy chiếc xe thứ hai đi qua cái ngõ cho tới khi nó gần như quá trễ. Khi nàng nghe thấy tiếng động, chiếc xe chở cỏ khô gần như đã đi tới bên dưới cửa sổ.

Người đánh xe này, cũng đi một mình, đang đẩy nghiêng hai con ngựa chở xe cỏ, rõ ràng là đang tức giận rành rành bằng cách đập cái chai rượu gin của anh ta vào chúng, nốc ừng ực trong suốt đoạn dài còn đường, sau đó lắc cái chai cùng một tiếng chữ khác.

Anh ta cũng sẽ không nghe được nàng vì tiếng ồn mà chính anh ta đang tạo ra, và anh ta đã tới quá gần.

Không có gì cho chuyện này. Nàng có thể sẽ không còn cơ hội nào nữa. Và không nghĩ ngợi thêm, để tránh việc này làm cho nàng hoảng sợ và giữ nàng lại, Roslynn trèo lên rìa cửa sổ, đợi vài giây cho tới khi chiếc xe tới ngay bên dưới cửa sổ, và nhảy xuống.

Nàng nâng cây thánh giá khỏi cổ và đưa cho ông ta.

- Tôi sẽ mua cả hai con ngựa cùng vài thứ khác, nhưng tôi muốn lấy lại nó. Tôi sẽ gửi tới một vài người cùng với ngựa và một khoản thù lao xứng đáng.

Ông ta quay chiếc thánh giá trong bàn tay, và cả gan cắn nó trước khi gật đầu.

- Được rồi.

- Tôi không nghĩ rằng ông có thể cho tôi mượn một đôi giày?

Ông ta nhìn vào đôi bàn chân xinh xắn của nàng và lắc đầu trước yêu cầu đó.

- Không thưa cô. Những đứa con của tôi đều đã lớn và đi hết rồi.

Một cách liều lĩnh nàng yêu cầu

- Vậy thì, một cái áo choàng thì sao, hay cái gì đó giúp tôi che người lại?

- Giờ, tôi có thể xoay sở cái đó. Tốt hơn hết tôi nên làm thế, nếu không cô sẽ gây ra một cuộc náo động trên đường phố, chắc vậy.

Roslynn quá nhẹ nhõm để mà giận dữ trước âm thanh tiếng cười của ông ta khi ông ta đi tìm con ngựa cho nàng.

14. Chương 14

Ánh chiều chạng vạng trở nên thẫm màu hơn theo từng giây phút trôi qua. Chuyến đi đáng lẽ chỉ mất ba mươi phút đã trở thành một chuyến du ngoạn kéo dài ba giờ đồng hồ bởi đi chệch đường, trì hoãn và sự bức mình ngày càng gia tăng.

Nhưng ít nhất giờ Roslynn cũng biết mình đang ở đâu, và thực tế thì nàng rất cảm ơn bóng tối, bởi trong niềm háo hức được trở về nhà nàng đã không cân nhắc tới việc đi ngựa xuống con đường South Audley, nơi mà bất kỳ ai cũng đều có thể nhận ra nàng.

Bóng tối lúc này trở nên có ích để che giấu, và có ích hơn nữa là chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo choàng cũ kỹ đã bị nhậy bẩn mà người coi ngựa đã quăng cho nàng. Chết tiệt, ngày hôm nay đã không kết thúc sớm như nàng muốn, và nó còn lâu mới kết thúc. Nàng không thể ở chỗ Frances được nữa, kể cả đêm nay. Và nàng cũng không thể trì hoãn việc kết hôn được nữa.

Sự sắp đặt mà Geordie dành cho nàng đã thay đổi mọi thứ. Nàng thậm chí còn nghĩ rằng hẳn ta đang đợi mình ngay bậc cửa, hoặc nấp trong một chiếc xe ngựa sẵn sàng chộp lấy nàng ngay khi nàng về tới nhà.

Tuy nhiên, may mắn vẫn ở bên nàng, ít nhất nó đã để cho nàng về tới nhà mà không gặp phải rủi ro nào. Và nàng thậm chí còn thấy may mắn hơn khi Frances không có nhà, vì cô ấy nhất định không tán thành những gì Roslynn định làm, và cũng sẽ cố gắng ngăn cản nàng, còn Roslynn thì không có thời gian để thuyết phục cô ấy để Frances hiểu những gì nàng đang làm.

Nettie thì lại là một vấn đề khác. Sau khi gửi đi một người hầu cùng con ngựa cũ và tiền để chuộc lại cây thánh giá của mình, và đảm bảo một cách ngắn gọn với quản gia và một vài người hầu rằng nàng vẫn khỏe sau chặng đường, nhưng không giải thích gì thêm với bọn họ, Roslynn lao lên gác để tìm Nettie, người đang đi lại đầy lo lắng trên mặt sàn và trông hốc hác hơn bất cứ lúc nào nàng từng nhìn thấy bà.

Nhưng ngay ánh mắt đầu tiên của bà nhìn Roslynn, khuôn mặt của bà bùng lên niềm ngạc nhiên và tin tưởng.

- Ôi, con gái, con đã khiến cô có nỗi sợ hãi nhất trong đời! - Và gần như trong cùng một hơi thở, thái độ của bà thay đổi ngay lập tức - Mà con đã ở chỗ quái quỷ nào vậy, cô muốn biết? Cô đã nghĩ anh họ của con đã bắt con mất rồi.

Roslynn gần như mỉm cười trước khả năng của Nettie khi nhảy từ một tâm trạng này sang tâm trạng khác với sự mau lẹ đáng sửng sốt, nhưng nàng đang rất vui vẻ, nàng thậm chí không dám phí một giây phút nào để chia sẻ với niềm vui của người hầu gái, cho dù thái độ đó thật đáng hoan nghênh sau một ngày khủng khiếp như hôm nay.

Nàng đi thẳng tới tủ quần áo của mình, lôi các thứ ra ném qua vai nàng.

- Đúng là anh ta đã làm vậy, Nettie. Giờ hãy giúp cháu mặc đồ, thật nhanh, trong khi cháu kể cô nghe chuyện đó.

Nàng làm vậy, và Nettie chỉ ngắt lời có một lần cho câu hỏi " Cháu đã làm cái gì cơ ? " khi nàng kể tới đoạn nàng nhảy xuống từ cửa sổ. Sau khi nàng đã kể xong, nỗi lo lắng trở lại với Nettie.

- Vậy thì chúng ta không thể ở đây lâu hơn nữa.

- Cháu biết - Nàng đáp lại - Và cháu cũng sẽ rời khỏi đây tối nay, cả hai chúng ta, nhưng không đi cùng nhau.

- Nhưng-

- Hãy nghe cháu - Roslynn ngắt lời một cách mát kiền nhẫn - Cháu đã có cả buổi chiều nghĩ về chuyện làm gì là tốt nhất. Geordie đã hành động rồi. Giờ thì mưu đồ của hắn đã lộ, điều gì có thể ngăn cản hắn không dùng vũ lực xông vào bất cứ nơi đâu cháu ở và bắt cháu lần nữa chứ, và lần tới có thể ai đó sẽ bị thương thì sao? Về nhà thì quá xa, và cháu nghĩ chắc chắn hắn sẽ đợi ở đó rồi. Nhưng có thể hắn sẽ không nghĩ rằng cháu có thể đi xa như thế mà không có tiền hay quần áo.

- Vậy cháu nghĩ hắn vẫn đang tìm kiếm ở gần nơi mà cháu đã chạy trốn sao?

- Nếu không vậy thì hẳn là hắn ta đang lên một kế hoạch mới. Nhưng rất có thể hắn ta đã gửi người tới canh chừng ngôi nhà này. Cho dù cháu không thấy ai, cũng không có nghĩa ngoài kia không có ai, cho nên chúng ta cần đánh lạc hướng bọn chúng, và hi vọng đó chỉ là một người. Nếu chúng ta rời nhà cùng lúc nhưng theo các hướng khác nhau, hẳn ta sẽ không biết phải theo ai.

- Nhưng chúng ta sẽ đi đâu đây?

Roslynn mỉm cười.

- Hãy trở về Silverley. Hẳn ta không có cách nào theo dấu chúng ta ở đó được cả.

- Cháu không biết chuyện đó được.

- Ngày hôm đó chính Geordie là kẻ đã tính bắt cóc cháu trên đường. Hẳn biết cháu ở đâu, nhưng hình như đã không ai coi chừng ngôi nhà vào cái ngày cháu rời đi lúc sáng sớm để về miền quê. Khi hẳn nhận ra cháu đã đi, hẳn cử người đi theo mọi hướng, nhưng dấu vết mất đi khi mà chúng ta rời cái quán trọ nơi chúng ta gặp mọi người. Miễn là chúng ta tránh xa những nơi công cộng và không bị theo đuôi, chúng ta sẽ được an toàn.

- Nhưng, cháu à, điều này cũng không có ích gì ngoài việc giúp cháu trốn được một thời gian. Nó không giúp cháu kết hôn được, và cháu cũng không thực sự được an toàn cho tới khi cháu kết hôn.

- Cháu biết, đó là lý do tại sao cháu gửi tin nhắn tới những quý ông cháu đã chọn để hẹn gặp tại đó và đưa ra lời đề nghị với người đó. Nếu mọi chuyện thuận lợi, cháu có thể cưới ở Silverley cũng được, nếu Regina không thấy phiền.

Lông mày của Nettie nhướn lên

- Vậy cháu đã quyết định kết hôn với ai rồi à?

- Khi cháu tới đó, cháu sẽ biết người cháu muốn là ai - Roslynn rào đón, vì đó là điều suy nhất còn phải nghi ngờ - Điều quan trọng lúc này là tới đó mà không để lại dấu vết nào mà Geordie có thể theo dõi. Giờ, cháu phải phải một trong những người hầu tìm cho mỗi chúng ta một con ngựa thuê.

- Vậy còn Brutus thì sao? - Nettie hỏi, sau đó liếc nhìn tủ quần áo đầy chật của Roslynn với đôi mắt mở lớn - Và còn quần áo của cháu nữa? Chúng ta không có thời gian đóng-

- Chúng phải để lại đây cho tới khi cháu cưới, Nettie. Cả hai chúng ta đều chỉ mang ít thứ theo thôi, và cháu chắc là Regina có một bà thợ may tài năng có thể cung cấp cho chúng ta bất cứ thứ gì khác cho tới lễ cưới. Tất cả những gì cháu cần làm là để lại lời nhắn cho Frances, sau đó chúng ta có thể khởi hành. Lúc này cô ấy ở đâu nhỉ?

Nettie cầu nhàu

- Sau khi cô ấy quả mắng người hầu suốt cả buổi sáng, một trong những hầu gái đã nói rằng cô ấy có một anh trai người biết một anh chàng, người biết làm thế nào để thuê được loại người có thể tìm ra cháu nhanh hơn cả các nhà chức trách-

- Các nhà chức trách! - Roslynn thở hổn hển, kinh hoàng trước scandal mà nàng đã lo lắng suốt cả ngày sắp sửa đổ ập xuống đầu nàng - Chết tiệt, cô ấy đã không thông báo về vụ mất tích của cháu chứ?

Nettie nhanh chóng lắc đầu

- Cô ấy gần như đã làm vậy, cho dù, cô ấy cực kỳ lo lắng, nhưng cô ấy cũng biết một khi làm vậy, chuyện này không còn là bí mật nữa. và nếu cháu không bị hủy hoại hoàn toàn, những lời buôn chuyện cũng sẽ làm tổn thương những cố gắng của cháu trong việc tìm một người chồng tử tế. Đó là lý do tại sao cô ấy nghe theo gợi ý của một hầu gái, và thậm chí còn khăng khăng bắt cô hầu gái đó tự mình dẫn xếp vụ thuê người.

Roslynn lo lắng.

- Nhưng, với từng đó người hầu biết chuyện-

- Ôi, hiện giờ, cháu không cần lo về chuyện đó đâu. Quý cô Frances có những người rất trung thành, nhưng để an toàn, cô đã có một bài nói chuyện nhỏ với mỗi người bọn họ. Họ gần như không hở ra bên ngoài một lời nào về sự vắng mặt của cháu.

Roslynn cười khúc khích.

- Lúc nào đó cô sẽ phải nói cháu nghe mấy mảnh khöhe mà cô đã sử dụng, nhưng ngay lúc này chúng ta không còn thời gian nữa. Hãy đi đóng gói mấy thứ quần áo để thay đổi, và cháu cũng sẽ làm thế, sau đó gặp cháu dưới cầu thang. Chúng ta cần phải rời đi cùng lúc. Và, Nettie, cứ nhắm thẳng hướng bắc nếu cô chắc chắn mình không bị theo dõi, sau đó cô có thể hướng thẳng tới Hampshire. Cháu sẽ đi về hướng nam và sau đó cũng sẽ quay về lối cũ. Nhưng nếu cháu không đến sau cô đủ nhanh, cũng đừng lo lắng. Cháu sẽ đi hơi xa so với lối ban đầu của cháu, để đảm bảo an toàn. Cháu không định rơi vào tay của Geordie dù

thế nào đi nữa. Lần tới hẳn ta sẽ không bất cẩn như thế nữa đâu.

15. Chương 15

Ánh chiều chạng vạng trở nên thẫm màu hơn theo từng giây phút trôi qua. Chuyến đi đáng lẽ chỉ mất ba mươi phút đã trở thành một chuyến du ngoạn kéo dài ba giờ đồng hồ bởi đi chệch đường, trì hoãn và sự bực mình ngày càng gia tăng. Nhưng ít nhất giờ Roslynn cũng biết mình đang ở đâu, và thực tế thì nàng rất cảm ơn bóng tối, bởi trong niềm háo hức được trở về nhà nàng đã không cân nhắc tới việc đi ngựa xuống con đường South Audley, nơi mà bất kỳ ai cũng đều có thể nhận ra nàng.

Bóng tối lúc này trở nên có ích để che giấu, và có ích hơn nữa là chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo choàng cũ kỹ đã bị nhậy bẩn mà người coi ngựa đã quăng cho nàng. Chết tiệt, ngày hôm nay đã không kết thúc sớm như nàng muốn, và nó còn lâu mới kết thúc. Nàng không thể ở chỗ Frances được nữa, kể cả đêm nay. Và nàng cũng không thể trì hoãn việc kết hôn được nữa.

Sự sắp đặt mà Geordie dành cho nàng đã thay đổi mọi thứ. Nàng thậm chí còn nghĩ rằng hẳn ta đang đợi mình ngay bậc cửa, hoặc nấp trong một chiếc xe ngựa sẵn sàng chộp lấy nàng ngay khi nàng về tới nhà. Tuy nhiên, may mắn vẫn ở bên nàng, ít nhất nó đã để cho nàng về tới nhà mà không gặp phải rủi ro nào. Và nàng thậm chí còn thấy may mắn hơn khi Frances không có nhà, vì cô ấy nhất định không tán thành những gì Roslynn định làm, và cũng sẽ cố gắng ngăn cản nàng, còn Roslynn thì không có thời gian để thuyết phục cô ấy để Frances hiểu những gì nàng đang làm.

Nettie thì lại là một vấn đề khác. Sau khi gửi đi một người hầu cùng con ngựa cũ và tiền để chuộc lại cây thánh giá của mình, và đảm bảo một cách ngắn gọn với quản gia và một vài người hầu rằng nàng vẫn khỏe sau chặng đường, nhưng không giải thích gì thêm với bọn họ, Roslynn lao lên gác để tìm Nettie, người đang đi lại đầy lo lắng trên mặt sàn và trông hốc hác hơn bất cứ lúc nào nàng từng nhìn thấy bà.

Nhưng ngay ánh mắt đầu tiên của bà nhìn Roslynn, khuôn mặt của bà bùng lên niềm ngạc nhiên và tin tưởng:

- Ôi, con gái, con đã khiến cô có nỗi sợ hãi nhất trong đời! – Và gần như trong cùng một hơi thở, thái độ của bà thay đổi ngay lập tức – Mà con đã ở chỗ quái quỷ nào vậy, cô muốn biết? Cô đã nghĩ anh họ của con đã bắt con mất rồi.

Roslynn gần như mỉm cười trước khả năng của Nettie khi nhảy từ một tâm trạng này sang tâm trạng khác với sự mau lẹ đáng sửng sốt, nhưng nàng đang rất vui vẻ, nàng thậm chí không dám phí một giây phút nào để chia sẻ với niềm vui của người hầu gái, cho dù thái độ đó thật đáng hoan nghênh sau một ngày khủng khiếp như hôm nay.

Nàng đi thẳng tới tủ quần áo của mình, lôi các thứ ra ném qua vai nàng:

- Đúng là anh ta đã làm vậy, Nettie. Giờ hãy giúp cháu mặc đồ, thật nhanh, trong khi cháu kể cô nghe chuyện đó.

Nàng làm vậy, và Nettie chỉ ngắt lời có một lần cho câu hỏi "Cháu đã làm cái gì cơ?" khi nàng kể tới đoạn nàng nhảy xuống từ cửa sổ. Sau khi nàng đã kể xong, nỗi lo lắng trở lại với Nettie.

- Vậy thì chúng ta không thể ở đây lâu hơn nữa.

- Cháu biết – Nàng đáp lại - Và cháu cũng sẽ rời khỏi đây tối nay, cả hai chúng ta, nhưng không đi cùng nhau.

- Nhưng

- Hãy nghe cháu – Roslynn ngắt lời một cách mất kiên nhẫn – Cháu đã có cả buổi chiều nghĩ về chuyện làm gì là tốt nhất. Geordie đã hành động rồi. Giờ thì mưu đồ của hẳn đã lộ, điều gì có thể ngăn cản hẳn không dùng vũ lực xông vào bất cứ nơi đâu cháu ở và bắt cháu lần nữa chứ, và lần tới có thể ai đó sẽ bị thương

thì sao? Về nhà thì quá xa, và cháu nghĩ chắc hẳn sẽ đợi ở đó rồi. Nhưng có thể hẳn sẽ không nghĩ rằng cháu có thể đi xa như thế mà không có tiền hay quần áo.

- Vậy cháu nghĩ hẳn vẫn đang tìm kiếm ở gần nơi mà cháu đã chạy trốn sao?

- Nếu không vậy thì hẳn là hẳn ta đang lên một kế hoạch mới. Nhưng rất có thể hẳn ta đã gửi người tới canh chừng ngôi nhà này. Cho dù cháu không thấy ai, cũng không có nghĩa ngoài kia không có ai, cho nên chúng ta cần đánh lạc hướng bọn chúng, và hi vọng đó chỉ là một người. Nếu chúng ta rời nhà cùng lúc nhưng theo các hướng khác nhau, hẳn ta sẽ không biết phải theo ai.

- Nhưng chúng ta sẽ đi đâu đây?

Roslynn mỉm cười :

- Hãy trở về Silverley. Hẳn ta không có cách nào theo dấu chúng ta ở đó được cả.

- Cháu không biết chuyện đó được.

- Ngày hôm đó chính Geordie là kẻ đã tính bắt cóc cháu trên đường. Hẳn biết cháu ở đâu, nhưng hình như đã không ai coi chừng ngôi nhà vào cái ngày cháu rời đi lúc sáng sớm để về miền quê. Khi hẳn nhận ra cháu đã đi, hẳn cử người đi theo mọi hướng, nhưng dấu vết mất đi khi mà chúng ta rời cái quán trọ nơi chúng ta gặp mọi người. Miễn là chúng ta tránh xa những nơi công cộng và không bị theo đuôi, chúng ta sẽ được an toàn.

- Nhưng, cháu à, điều này cũng không có ích gì ngoài việc giúp cháu trốn được một thời gian. Nó không giúp cháu kết hôn được, và cháu cũng không thực sự được an toàn cho tới khi cháu kết hôn.

- Cháu biết, đó là lý do tại sao cháu gửi tin nhắn tới những quý ông cháu đã chọn để hẹn gặp tại đó và đưa ra lời đề nghị với người đó. Nếu mọi chuyện thuận lợi, cháu có thể cưới ở Silverley cũng được, nếu Regina không thấy phiền.

Lông mày của Nettie nhướn lên :

- Vậy cháu đã quyết định kết hôn với ai rồi à?

- Khi cháu tới đó, cháu sẽ biết người cháu muốn là ai – Roslynn rào đón, vì đó là điều suy nhất còn phải nghi ngờ - Điều quan trọng lúc này là tới đó mà không để lại dấu vết nào mà Geordie có thể theo dõi. Giờ, cháu phải phải một trong những người hầu tìm cho mỗi chúng ta một con ngựa thuê.

- Vậy còn Brutus thì sao? – Nettie hỏi, sau đó liếc nhìn tủ quần áo đầy chật của Roslynn với đôi mắt mở lớn – Và còn quần áo của cháu nữa? Chúng ta không có thời gian đóng

- Chúng phải để lại đây cho tới khi cháu cưới, Nettie. Cả hai chúng ta đều chỉ mang ít thứ theo thôi, và cháu chắc là Regina có một bà thợ may tài năng có thể cung cấp cho chúng ta bất cứ thứ gì khác cho tới lễ cưới. Tất cả những gì cháu cần làm là để lại lời nhắn cho Frances, sau đó chúng ta có thể khởi hành. Lúc này cô ấy ở đâu nhỉ?

Nettie cau nhàu :

- Sau khi cô ấy quả mắng người hầu suốt cả buổi sáng, một trong những hầu gái đã nói rằng cô ấy có một anh trai người biết một anh chàng, người biết làm thế nào để thuê được loại người có thể tìm ra cháu nhanh hơn cả các nhà chức trách.

- Các nhà chức trách! – Roslynn thở hổn hển, kinh hoàng trước scandal mà nàng đã lo lắng suốt cả ngày sắp sửa đổ ập xuống đầu nàng – Chết tiệt, cô ấy đã không thông báo về vụ mất tích của cháu chứ?

Nettie nhanh chóng lắc đầu :

- Cô ấy gần như đã làm vậy, cho dù, cô ấy cực kỳ lo lắng, nhưng cô ấy cũng biết một khi làm vậy, chuyện này không còn là bí mật nữa. và nếu cháu không bị hủy hoại hoàn toàn, những lời buôn chuyện cũng sẽ làm tổn thương những cố gắng của cháu trong việc tìm một người chồng tử tế. Đó là lý do tại sao cô ấy nghe theo gợi ý của một hầu gái, và thậm chí còn khẳng khái bắt cô hầu gái đó tự mình dẫn xếp vụ thuê người.

Roslynn lo lắng :

- Nhưng, với từng đó người hầu biết chuyện

- Ôi, hiện giờ, cháu không cần lo về chuyện đó đâu. Quý cô Frances có những người rất trung thành, nhưng để an toàn, cô đã có một bài nói chuyện nhỏ với mỗi người bọn họ. Họ gần như không hở ra bên ngoài một lời nào về sự vắng mặt của cháu.

Roslynn cười khúc khích :

- Lúc nào đó cô sẽ phải nói cháu nghe mấy mảnh khốe mà cô đã sử dụng, nhưng ngay lúc này chúng ta không còn thời gian nữa. Hãy đi đóng gói mấy thứ quần áo để thay đổi, và cháu cũng sẽ làm thế, sau đó gặp cháu dưới cầu thang. Chúng ta cần phải rời đi cùng lúc. Và, Nettie, cứ nhắm thẳng hướng bắc nếu cô chắc chắn mình không bị theo dõi, sau đó cô có thể hướng thẳng tới Hampshire. Cháu sẽ đi về hướng nam và sau đó cũng sẽ quay về lối cũ. Nhưng nếu cháu không đến sau cô đủ nhanh, cũng đừng lo lắng. Cháu sẽ đi hơi xa so với lối ban đầu của cháu, để đảm bảo an toàn. Cháu không định rơi vào tay của Geordie dù thế nào đi nữa. Lần tới hẳn ta sẽ không bắt cần như thế nữa đâu.

16. Chương 16

Quãng thời gian trước khi cánh cửa phía trước mở ra đối với Roslynn dường như là vô tận khi nàng gõ cửa không ngừng, và gõ tiếp là việc nàng đang làm trước khi hoàn thành.

Nàng đang ở trong tâm trạng bồn chồn, thực sự, lo lắng bị bắt lại vào bất cứ lúc nào, đến mức chính cái bóng của nàng cũng khiến nàng giật mình khi nàng liếc về đằng trước để đảm bảo là chiếc xe ngựa cũ vẫn đang chờ, người đánh xe vẫn để mắt tới nàng.

Không phải là anh ta sẽ ít nhiều giúp được gì nếu Geordie và tay chân của hắn tìm thấy nàng. Mà chính nguy cơ đó khiến nàng ở trong tình thế như thế này.

Nàng không nên dừng lại đây. Nàng đã hứa với Nettie nàng sẽ gấp rút rời khỏi London, thay vì đó nàng đã lại trực tiếp tới đây, không tự cho phép mình làm lạc hướng bất cứ ai có khả năng bám theo nàng.

Đó chính là điều khiến trái tim nàng nện thình thịch trong ngực theo từng nhịp nắm tay nàng đập vào cửa. Geordie có thể nhảy ra hù dọa nàng ngay lúc này, tới gần và gần hơn nữa, trong khi nàng đứng đây đợi cánh cửa chết dẫm này mở ra.

Khi nó đã mở, nàng xông vào bên trong một cách mạnh mẽ, gần như đâm sầm vào người quản gia. Nàng tự đóng cửa, rồi dựa vào nó, thất kinh nhìn vào người quản gia, người mà có vẻ còn đang kinh hoàng hơn cả nàng. (Đúng đúng, làm gì có tiểu thư quý tộc nào lại đi đứng thế chứ)

Ông ta là người đầu tiên trấn tĩnh lại, vuốt thẳng chiếc áo của mình với một cái giật mạnh, lấy lại vẻ nghiêm trang của mình giống như mang một chiếc mặt nạ.

- Thực sự thì, thưa quý cô-

Nàng nhảy ngay tới chặn trước ông ta, vô ý lại làm cho ông ta có ấn tượng xấu hơn về nàng.

- Ôi, thôi nào, đừng có bắt đầu rầy la tôi. Tôi xin lỗi là đã xâm nhập vào đây, nhưng đây là tình huống khẩn cấp. Tôi phải nói chuyện với Ngài Anthony.

- Không thể được - ông ta nói với sự khinh bỉ ngạo mạn - Ngài Anthony không tiếp khách tối nay.

- Vậy là, anh ấy không có ở đây?

- Ngài không sẵn sàng tiếp người tới thăm viếng - người quản gia nói huych toẹt - tôi đã nhận được lệnh, thưa cô. Giờ thì liệu quý cô có thể nào-

- Không! - Nàng thở hổn hển khi ông ta chạm tay tới cánh cửa để mời nàng ra - Thôi nào, chẳng lẽ ông không nghe tôi nói gì ư? Tôi phải gặp anh ấy!

Ngập ngừng một chút, rồi ông ta mở cánh cửa, bắt buộc nàng phải đứng tránh nó ra.

- Không có ngoại lệ nào cả!

Nhưng khi ông ta tóm lấy cánh tay nàng để thực sự đẩy nàng ra ngoài, Roslynn dùng cái túi xách tay của mình đập lia lịa vào ông ta.

- Giờ thì hãy nhìn đây! - Người quản gia thở hổn hển, bị xúc phạm.

- Ôi, nhưng mà ông thật là gàn dở, đúng thế - nàng nói theo cách đã đủ bình tĩnh lại, nhưng đôi mắt nàng vẫn hướng về ông ta một cách giận dữ.

- Tôi sẽ không rời khỏi đây chừng nào cho tới khi tôi gặp được Anthony. Tôi không mạo hiểm tới đây chỉ để bị từ chối như vậy, ông hiểu không? Giờ hãy nói với anh ta là có một quý cô muốn gặp anh ta. Hãy làm đi, ông bạn, nếu không tôi thề là tôi sẽ-

Dobson đã quay đi trước khi nàng nói hết lời đe dọa. Quay lui một cách cứng nhắc, ông ta bước lên cầu thang, khoan thai kéo dài thời gian. Đúng là phụ nữ. Chưa bao giờ trong những năm đáng kể trong cương vị người làm của Anthony ông ta thấy một người như vậy. Các quý cô không tới bắt chuyện với đàn ông mà để trách nhiệm đó cho họ. Thuần túy là ý nghĩ như vậy.

Điều gì khiến cho ngài Anthony hạ thấp các tiêu chuẩn của mình, để có quan hệ với một con bé trăng tráo như thế cơ chứ? Đi khuất khỏi tầm nhìn của phòng nghỉ nơi ông ta để nàng lại, Dobson nghĩ tới chuyện chờ thêm một lúc rồi sau đó đơn giản là quay lại cố gắng đuổi người phụ nữ đi một lần nữa.

Trong khi đó, Ngài Anthony đã về nhà với tâm trạng tồi bởi ngài đã muộn tới bữa họp mặt gia đình tổ chức tại nhà anh trai của ngài, Edward. Quý ngài James cùng với cậu Jeremy đã tới đó. (Chỗ này giống như Johanna đang tường thuật lại với các danh xưng nhân vật là Sir-Lord-Master qua suy nghĩ của ông quản gia nên dù cho đọc hơi bị trang trọng quá nhưng mình cũng xin giữ nguyên cách gọi)

Cho dù ngài Anthony có ý định gặp mặt một người phụ nữ đặc biệt nào, ngài cũng không có thời gian. Ngài đang thay đồ hiện giờ, và thực sự sắp xuống dưới trong chiếc lát nữa.

Ngài sẽ không quan tâm tới việc phải đương đầu với bất cứ sự chậm trễ nào thêm nữa mang hình dáng của một phụ nữ huyền hoang với khả năng yêu sách của mình. Nếu đó là bất kỳ cuộc hẹn nào, nó cũng chẳng quan trọng đến thế. Với ngài Anthony gia đình là ưu tiên hàng đầu. Đã và sẽ luôn là vậy. Ấy thế mà...

Dobson không thể đẩy được lời đe dọa đầy ngụ ý khỏi đầu mình.

Ông ta chưa bao giờ chạm trán với người khách nào cứng đầu theo cách như cô ta, dĩ nhiên, không kể tới chính họ hàng của ngài Anthony. Liệu cô ta có la hét, hay tệ hơn, trở nên bạo lực một lần nữa? Không thể đoán được. Nhưng có thể ít nhất ông ta cũng nên thông báo cho ngài Anthony vấn đề này.

Câu trả lời cụt lủn vọng ra sau cái gõ cửa của ông. Dobson bước vào phòng một cách thận trọng. Ông ta chỉ cần nhìn gương của Willis, người hầu phòng của ngài Anthony, để thấy rằng không có sự khuyến khích nào trong khi ông chủ đang khó chịu.

Câu trả lời của người đàn ông vội vàng, như thể ông ta đã đo lường được hết giọng điệu gay gắt của ngài Anthony.

Và sau đó ngài Anthony khoát tay, ra hiệu cho Dobson ngừng lại. Hiếm khi ông nhìn thấy ngài trong tình trạng chưa mặc đồ. Ngài chỉ mặc quần dài và đang dùng khăn tắm lau khô mái tóc đen dày của mình. Lại thêm một tiếng gât gông mất kiên nhẫn nữa.

- Có chuyện gì, Dobson?

- Một người phụ nữ, thưa ngài. Cô ta xông vào, yêu cầu được nói chuyện với ngài.

Anthony quay đi.

- Tổng khứ cô ta đi.

- Tôi đã cố, thưa ngài. Cô ta từ chối rời đi.

- Cô ta là ai?

Giờ thì Dobson chẳng thèm che dấu sự khinh thường của mình nữa.

- Cô ta không nói tên, chỉ xưng rằng mình là một quý cô.

- Có đúng như thế không?

- Tôi rất nghi ngờ, thưa ngài.

Anthony ném chiếc khăn tắm với sự tức giận rõ ràng.

- Quý tha ma bắt, cô ta có thể tới đây vì James. Đáng lẽ tôi phải biết là những ả gái điếm ở quán rượu của anh ta sẽ bắt đầu tới trước cửa nhà mình trình diện khi mà anh ta ở đây lâu như thế chứ.

Dobson miễn cưỡng khi thanh minh.

- Xin ngài thứ lỗi, thưa ngài, nhưng cô ta đề cập tới tên ngài, chứ không phải Quý ngài Malory nào khác.

Anthony quắc mắt

- Vậy ông hãy cứ sử dụng những mảnh khoe của mình đi chứ. Những người phụ nữ duy nhất tới đây đều kèm theo lời mời. Tôi nói có đúng không?

- Vâng, thưa ngài.

- Và liệu tôi có gửi đi lời mời nào tối nay, với sự dằn dò trước đó hay không?

- Không, thưa ngài.

- Vậy tại sao ông còn làm phiền tôi với việc này?

Dobson có thể cảm thấy hơi nóng ngay cổ áo của mình.

- Tôi đã được cho phép để đuổi cô ta ra ngoài, thưa ngài. Nhưng cô ta không rời đi tự nguyện.

- Bằng mọi cách - Anthony đáp lại khô khan - Hãy sử dụng một trong các người hầu nếu ông không nghĩ ông có thể tự xoay sở, nhưng tổng khứ cô ta đi trước khi tôi xuống.

Hơi nóng giờ trườn lên cả hai má của Dobson.

- Cám ơn ngài. Tôi nghĩ tôi sẽ tìm thêm sự giúp đỡ. Tôi không giỏi với việc tự đương đầu với cơn giận của một người Scot.

- Cái gì? - Anthony hỏi một cách mạnh mẽ, màu sắc trên mặt Dobson biến mất.

- Tôi-tôi-

- Có phải ông vừa nói cô ta là người Scot?

- Không-không, cô ta chỉ có vẻ-

- Chết tiệt, ông già, tại sao ông không nói trước? Nhanh lên và đưa cô ấy lên đây, trước khi cô ấy quyết định rời đi.

- Trước khi cô ta- Miệng Dobson rớt xuống, nhưng ánh mắt thì liếc khắp phòng - Đưa lên đây sao, thưa ngài?

- Ngay bây giờ, Dobson.

17. Chương 17

Anthony không thể tin được điều này. Kể cả khi thấy nàng đi qua cánh cửa, lườm Dobson một cái, rồi chiếu cái nhìn giận dữ chết người vào Anthony, anh vẫn không tin được.

- Ngài có một người quản gia quá là thô lỗ đó, ngài Anthony.

Anh chỉ cười toe toét với nàng, trong khi nàng đứng đó với đôi bàn chân gỗ nhịp, cùng cánh tay bắt chéo ngang ngực.

- Khi anh cho em địa chỉ của mình, bé yêu, nó là để em gửi cho anh tin nhắn nếu có chuyện gì, chứ không phải để em xuất hiện ngay trước cửa nhà. Em có nhận thấy sự không thích hợp không? Đây hoàn toàn là nơi ở của một kẻ độc thân. Thậm chí anh còn có anh trai và cháu trai sống cùng-

- Được rồi, nhưng nếu họ ở đây, thì tức là tôi không ở một mình cùng anh, phải không?

- Anh ghét phải làm em thất vọng lắm, em yêu, nhưng tối nay họ ra ngoài rồi và thực tế là em đang ở một mình cùng anh. Như em có thể thấy, bản thân anh cũng đang chuẩn bị ra ngoài, đó là lý do tại sao Dobson lại khó khăn như vậy trong việc cho em vào.

Những gì nàng thấy, khi nàng nhìn cho kỹ anh trong cơn giận của mình, giống với việc anh đang chuẩn bị để đi ngủ nhiều hơn. Anh đang mặc một chiếc áo choàng bằng vải satin màu xanh bạc cùng với quần dài, và chỉ có thế.

Chiếc áo choàng anh mặc đang thắt nút, nhưng không phải trước khi nàng đã có cái nhìn lướt qua bộ ngực trần của anh cùng với mảng lông đen xoăn nằm rải rác trên đó. Tóc anh ẩm ướt, rủ xuống qua trán anh, với một vài lọn tóc đã khô bắt đầu quần lại hai bên thái dương.

Trông anh gợi cảm hơn bất kỳ lúc nào nàng từng thấy anh, và tất cả những gì nàng có thể làm là hướng mắt nàng ra hướng khác và cố gắng nhớ xem tại sao nàng ở đây. Vấn đề là, ánh mắt của nàng rất trúng cái giường ngủ, và nó đánh vào nàng với sức mạnh như một cú đập khi nhận ra nơi anh tiếp nàng.

Phòng ngủ của anh ta. Quý thật!

- Anh có biết chuyện đó là do- thôi, anh không thể biết được - Nàng tự trả lời bản thân, đôi mắt quay lại với anh - Có phải anh tiếp tất cả những người đến viếng thăm tại đây không?

Anthony cười lục khục khi nghe câu hỏi.

- Chỉ khi nào anh đang rất vội thôi, em yêu.

Nàng nghiêm mặt, có vẻ không thích thú tí nào, nhưng phải nỗ lực để kiềm chế bản thân khỏi cười cùng anh. Để làm được điều đó, nàng phải tránh nhìn anh một lần nữa.

- Tôi sẽ không làm mất thời gian của anh đâu, Anthony. Bản thân tôi cũng không có thời gian để lãng phí. Có vài chuyện đã xảy ra, mà chuyện đó cũng không liên quan tới anh. Chỉ có thể nói rằng, tôi đang rất gấp rút. Tôi cần một cái tên từ anh, và cần nó ngay lúc này.

Sự hài hước của anh biến mất. Anh sợ là anh biết chính xác nàng đang nói tới cái gì, và điều đó chắc chắn tạo là một cơn co thắt ở dạ dày không thoải mái tí nào. Việc trở thành một người bạn tâm tình, một cố vấn cho nàng không gì hơn là một cái cớ để anh tới gần nàng. (he he, biết ngay anh chàng này mà.)

Cái quỷ gì khiến anh phải từ bỏ mục đích của mình để giúp nàng kết hôn cơ chứ. Anh đã dự định sẽ trì hoãn tình huống đó tới vô hạn định và quyến rũ nàng trước khi nó thực sự xảy ra.

Lúc này ở đây, nàng lại yêu cầu anh đưa ra một cái tên, cái mà anh nên có nếu anh thực sự thực hiện những gì anh đã nói với nàng, nhưng anh đã không làm gì. Rõ ràng, nhu cầu của nàng về một người cố vấn đã kết thúc. Nếu anh không đưa cho nàng một cái tên, nàng sẽ tự quyết định, dù tốt hay xấu. Anh không nghi ngờ gì chuyện đó.

- Vậy chuyện quái quỷ gì đã diễn ra vậy?

Nàng chớp mắt trước giọng nói của anh, thoát ra một cách gay gắt không ngờ.

- Tôi đã nói, chuyện đó không liên quan tới anh.
- Đừng chọc cười anh, và trong khi em vẫn ở trong tình huống này, em có thể nói cho anh tại sao em phải cố gắng thực hiện cái nhiệm vụ kết hôn này nếu không phải vì chạy theo một, và tại sao phải gấp rút như vậy.
- Chẳng can gì tới anh cả - Nàng khẳng khái.
- Nếu em muốn một cái tên, em yêu, tốt hơn hết em nên coi nó như chuyện của anh.
- Điều này-
- Không trung thực về phía anh, anh biết.
- Quỷ thật!

Tính khí hài hước của anh quay trở lại khi đối diện với cơn tức giận của nàng.

Chúa ơi, nàng thật xinh đẹp khi mà mắt nàng lóe lên như thế. Những đốm vàng trong đôi mắt dường như bốc cháy, kết hợp với màu lửa trên tóc nàng. Bất chợt trong tâm trí anh hiện ra chuyện nàng đang thực sự ở trong nhà anh, trong phòng ngủ của anh, chuyện anh đã từng vô số lần tưởng tượng ra, hay nghĩ tới mà không có cách nào khiến nó thành sự thực.

Nụ cười làm đôi môi anh cong lên thậm chí khiến nàng điên tiết hơn nữa.

Em đã tới hang ổ của tôi rồi, cưng à, anh không thể ngừng suy nghĩ. Giờ thì tôi đã có em. (Nếu có bạn nào thấy từ “hang ổ” nghe “lưu manh” quá thì mình cũng xin lỗi nhé, nguyên văn của nó là “a lair”= hang ổ thú rừng mà. Hic, thế này thì Anthony đúng là biến thành sói rồi.)

Quay về phía nàng, anh gợi ý:

- Em dùng chút gì chứ?
 - Hóa ra anh cũng đủ tốt đấy chứ - Nàng đáp lại, nhưng cùng lúc với cái gật nhẹ và nuốt một ngụm lớn của ly brAndy mà anh đưa nàng sau đó.
 - Vậy thì? - Anh thúc đẩy khi nàng không có vẻ gì là định tiếp tục nhìn trừng trừng một cách không bằng lòng vào anh.
 - Đó là do ông tôi, ông đã bắt tôi hứa là tôi sẽ kết hôn càng sớm càng tốt khi ông qua đời.
 - Anh biết chuyện đó rồi - Anthony nói một cách điềm tĩnh - Giờ hãy nói anh biết sao ông lại bắt em hứa như vậy.
 - Tôi biết - Nàng ngắt lời - Tôi có một người anh họ xa người dự định cưới tôi bằng bất cứ giá nào.
 - Vậy..
 - Tôi không nói anh ta muốn làm vậy, mà là dự định làm vậy, dù tôi có muốn hay không. Anh có hiểu không? Nếu Geordie đặt được một tay lên tôi, anh ta sẽ buộc tôi phải làm điều đó, cưới anh ta.
 - Anh hiểu rằng em không hề muốn anh ta?
 - Đừng ngớ ngẩn thế, anh bạn - Nàng nói một cách sốt ruột, bắt đầu bước chân vòng quanh anh - Liệu tôi lại có sẵn lòng cưới một người gần như xa lạ vì bất cứ lý do gì không?
 - Không, anh không cho là thế.
- Roslynn thở hổn hển bởi nụ cười của anh.
- Anh cho là điều đó đáng cười sao?
 - Những gì anh nghĩ, cưng à, là em đã quá quan trọng hóa chuyện đó. Tất cả những gì em cần là có một ai đó thuyết phục cho anh họ của em biết rằng anh ta sẽ còn khỏe mạnh bình an nếu anh ta đi chỗ khác mà kiếm một cô vợ.
 - Anh sẽ làm việc đó?

Anh nhún vai

- Tại sao không nhỉ? Anh không ngại phục vụ em với nhiệm vụ đó đâu.

Nàng gần như muốn đá anh một cái. Thay vào đó nàng uống cạn ly brandy, vui sướng vì nó có tác dụng kiềm chế phần nào.

- Để tôi nói anh biết một điều, Anthony Malory. Anh đang đánh cược bằng cả cuộc đời của tôi, không phải của anh. Anh không biết Geordie. Anh không biết được anh ta bị ám ảnh bao nhiêu bởi việc đặt tay được lên gia sản của ông tôi thông qua tôi. Anh ta sẽ làm bất kỳ điều gì để có nó, và một khi anh ta hành động, điều gì ngăn anh ta khỏi việc sắp xếp một tai nạn ngẫu nhiên dành cho tôi, hay nhốt tôi ở nơi nào đó rồi tuyên bố rằng tôi bị mất trí hay đại loại như thế? Một chút đe dọa từ anh sẽ chẳng xua đuổi được anh ta đâu, kể cả khi anh có thể bắt anh ta làm vậy đi nữa. Không gì có thể. Cách duy nhất để tôi tự bảo vệ cho mình là lấy một người khác.

Anthony lấy ly của nàng, rót đầy lại, và để nó trở lại trong khi nàng quăng những dữ kiện đó vào anh. Thậm chí nàng còn không để ý tới điều đó.

- Được rồi, giờ anh đã biết tại sao em nghĩ em phải kết hôn nhanh chóng. Vậy giờ hãy nói anh hay, tại sao chuyện này phải diễn ra ngay lập tức? Cái gì khiến cho em mạo hiểm với thanh danh của mình khi tới đây tới nay?

Nàng do dự trước lời cảnh báo nguy cơ không cần thiết đó, điều mà dường như ít xấu xa hơn vào thời điểm này.

- Geordie đã tìm ra tôi. Đêm qua anh ta đã đánh thuốc mê và bắt tôi ra khỏi nhà của Frances.

- Em nói cái quỷ gì vậy?

Nàng tiếp tục như thể chưa hề nghe thấy cơn bùng nổ của anh.

- Sáng nay tôi tỉnh dậy bị khóa trong một căn phòng lạ ở khu vực dưới cảng, ngồi đợi tên linh mục lừa đảo mà Geordie đã tìm được tới. Nếu mà tôi không nhảy qua cửa sổ thì -

- Chúa lòng lành, em không thể đang nói thật được!

Nàng dừng chân lại để chiếu lên anh một ánh nhìn khinh thường không che giấu.

- Tôi không hề nghi ngờ là vẫn còn một vài nhánh cỏ khô trong tóc tôi từ chiếc xe bò chở cỏ mà tôi đã nhảy xuống. Và việc tìm đường về nhà với tôi mất thời gian tới mức tôi không có thời gian để gội sạch nó nữa. Tôi có thể cho anh thấy, nhưng Nettie không ở đây để sửa lại tóc tôi nếu tôi thả nó xuống, và tôi nghi ngờ chuyện Dobson của anh có thể làm điều đó. Và tôi cũng sẽ không rời nhà của anh với bộ dạng trông như thế...như thế...

Anthony ngửa đầu ra sau trong một điệu cười khi mà nàng thất bại trong việc hoàn thành nốt cái ý nghĩ khêu gợi đó. Roslynn quay lưng lại với anh và hướng đầu thẳng ra cười. Trong cùng lúc anh cũng đã tới đó, tay anh trượt lên vai nàng ép nàng một cách mạnh mẽ vào lối ra duy nhất.

- Có phải đó là điều mà anh đã nói không? - Anh hỏi với tất cả sự vô tội ngay bên tai nàng.

Roslynn chẳng ngại ngần khi thúc cho anh một khuỷu tay, cái mà đáp trúng mục tiêu một cách chính xác ở khoảng cách gần như vậy. Hải lòng với tiếng cầu nhàu không thoải mái của anh, nàng bước quanh anh, tách họ ra bằng một khoảng cách dễ thở hơn.

- Tôi tin rằng anh đã có quá đủ sự thích thú với chuyện của tôi rồi, Anthony. Tôi chỉ định ở đây một vài phút thôi, và tôi đã quá lãng phí thời gian với những lời giải thích không cần thiết rồi. Tôi có một người đánh xe đang chờ ngoài kia và một chuyến đi dài trước mắt. Anh cũng nói là anh đang vội. Hãy cho tôi cái tên, nếu anh vui lòng.

Anh dựa người lại cánh cửa, cái thông tin về "chuyến đi dài" khiến cho cơ thể anh rùng mình bởi sự hốt hoảng.

- Em sẽ không rời xa London chứ?

- Dĩ nhiên là tôi sẽ. Anh không nghĩ là tôi sẽ ở đây chờ Geordie tới bắt tôi hay sao ?

- Vậy làm sao mà em dự định dụ dỗ một trong những người theo đuổi em đưa ra lời cầu hôn nếu em không ở đây để có sự tìm hiểu lẫn nhau ?

- Chết tiệt ! Làm như thế là tôi còn có thời gian cho việc làm quen tìm hiểu nhau ấy - Nàng đáp, càng càu giận hơn bởi những câu hỏi dường như không hề kết thúc của anh - Tôi sẽ tự thực hiện lời cầu hôn của mình, chỉ cần anh-cho-tôi-một-cái-tên !

Cơn giận của nàng nhấn mạnh thêm mỗi từ cảnh báo anh thay đổi chiến thuật, và thực ra là anh đã thua trong nhất thời mất rồi.

Anh sẽ không đưa cái tên nào cho nàng dù cho anh có một cái đi nữa, nhưng nếu anh nói vậy với nàng, nàng sẽ biến ra khỏi căn phòng và đi tới nơi-ai-mà-biết-được.

Anh tự hỏi nếu anh có nên hỏi nàng xem nàng sẽ tới đâu. Không, nàng đã quá chán nản với những câu nói lảng tránh có chủ đích của anh rồi. Anh bước về phía nàng, ra dấu về chiếc ghế dài to phía trước lò sưởi.

- Ngồi xuống nào, Roslynn.

- Anthony... -Nàng bắt đầu cảnh cáo.

- Mọi chuyện không đơn giản vậy đâu.

Mắt nàng nheo lại đầy nghi ngờ.

- Anh đã có thời gian sàng lọc tin tức từ những lời đồn, như anh đã hứa thực hiện.

- Anh yêu cầu có một tuần, nếu như em còn nhớ.

Mắt nàng sáng rực lên đầy báo động.

- Vậy tức là anh vẫn chưa-

- Ngược lại - Anh nhanh chóng cắt ngang - Nhưng em sẽ không thích những gì anh tìm được đâu.

Nàng rên rỉ, lờ đi chiếc ghế đã được đề nghị, lại bắt đầu đi tới lui.

- Cứ nói tôi nghe xem.

Tâm trí Anthony như chạy đua, đào bới điên cuồng những chuyện xấu mà anh có thể thổi phồng lên về những ứng cử viên của nàng. Anh bắt đầu với mẫu thông tin duy nhất thực sự là đúng, hi vọng là cảm hứng sẽ theo sau những chuyện còn lại.

- Trận đấu mà anh đã nói với em là David Flemming từ chối không tham gia, nó không chỉ được biết đến bởi cái anh chàng đáng thương hèn nhất đó mà còn bởi - ừm, thực ra là -

- Nói thẳng ra xem nào ! Tôi nghĩ nó có dính dáng tới người phụ nữ nào đó ? Hầu như không cần phải ngạc nhiên gì.

- Cuộc tranh cãi không xoay quanh một người phụ nữ, cưng à, mà là một người đàn ông khác, nhưng nó vẫn là cuộc cãi vã của người yêu.

Anh lợi dụng khoảnh khắc nàng đang shock để đổ đầy cốc brAndy của nàng lần nữa.

- Anh muốn nói là-

- Anh e là vậy.

- Nhưng anh ta dường như rất.., ời, thôi đừng bận tâm. Chắc chắn là anh ta không thích hợp rồi.

- Em cũng sẽ phải gạch cả tên của Dunstanton nữa - Anthony nói. Vì nàng sẽ rời London, nàng không thể kiểm chứng lại những lời sắp tới của anh nữa - Anh ta vừa công bố tin đính hôn của mình.

- Tôi không tin - Nàng thờ hờn hển - Tại sao, mới tuần trước anh ta còn mời tôi cùng tới nhà hát. Dĩ nhiên, anh ta đã hủy lời mời, nhưng... ời, được rồi. Tôi đã muốn danh sách được rút gọn, và giờ thì nó đúng là vậy. Vậy còn Savage thì sao?

Anthony được truyền cảm hứng bởi cái tên.

- Anh ta cũng không được, em yêu quý. Ở nơi nào đó trong suốt tuổi xuân uống phí ông ta cần cân nhắc lại về tên tuổi của mình. Người đó là đáng buồn nhất.

- Ôi, giờ thì-

- Đúng là vậy. Ông ta yêu thích việc gây tổn thương cho bất cứ thứ gì yếu hơn ông ta - động vật, phụ nữ. Những người hầu của ông ta bị đối xử cực kỳ...

- Được rồi, anh không cần phải đi sâu vào chi tiết. Điều đó khiến cho chỉ còn lại ngài Warton, người mà ngay cả cháu gái anh cũng đề cử với tôi, cùng với ngài Artemus.

Tới lượt Anthony đi tới lui, vì anh đã quên mất Warton cũng đáng bận tâm. Tình yêu của Shadwell với bài bạc và cá cược có thể lợi dụng được, nhưng gần như chẳng có gì có thể làm mất uy tín của Warton được.

Thực tế thì anh ta không nghi ngờ gì sẽ là một người chồng lý tưởng đối với Roslynn. May mắn cho Anthony, cái thông tin đó thực sự làm anh nổi giận, anh xoay sở sao cho đào bới được câu chuyện kinh khủng hoàn hảo để đổ lên hình ảnh anh chàng này.

Anh quay về phía Roslynn, bắt chước một vẻ mặt miễn cưỡng thích hợp.

- Em có thể quên Warton đi được rồi. Sự thích thú của anh ta với em chỉ nhằm đánh lạc hướng mẹ anh ta mà thôi.

- Anh muốn ám chỉ cái quỷ gì vậy?

- Anh ta đang yêu người chị gái của mình.

- Cái gì?

- Chuyện đó được giữ bí mật rất tốt - Anthony đảm bảo với nàng - Reggie chắc chắn là không biết, bởi vì đó không phải là chuyện Montieith muốn làm cho cô ấy vỡ mộng. Sau tất cả, cô ấy khá là thân thiết với cả ba người nhà Warton. Và cậu ta cũng không nói với anh nếu không phải anh đã đề cập với cậu ta sự chú ý của em với anh chàng đó. Nhưng cậu ra đã bắt gặp họ ở trong rừng một lần rồi, một tình huống khá là đáng xấu hổ, anh chỉ có thể tưởng-

- Đủ rồi! - Roslynn uống hết cốc brAndy thứ ba của nàng và đưa cho anh cái ly - Anh đã làm chính xác những gì tôi yêu cầu, và tôi cảm ơn. Ngài Artemus là người đầu tiên lọt vào danh sách của tôi, và nếu ông ta là người cuối cùng phù hợp với điều kiện của tôi thì cũng hợp lý thôi.

- Nhưng ông ta rất nghèo, em biết không.

- Không vấn đề gì - Nàng mỉm cười - Tôi có đủ tiền để đổ đầy túi ông ta lần nữa.

- Anh không nghĩ là em hiểu, Roslynn. Trong những năm cuối cùng việc đánh bạc của ông ta đã trở thành một thảm họa. Ông ta từ một trong những người giàu có nhất London trở thành không còn gì. Ông ta đã phải bán đi tất cả bất động sản của mình trừ ngôi nhà ở Kent, và nó đã được cầm cố hết rồi.

- Làm thế nào anh biết chuyện đó?

- Anh trai anh Edward là người giải quyết mấy vụ mua bán đó.

Nàng nhướn mày, nhưng vẫn khẳng khái một cách bướng bỉnh.

- Điều đó không thành vấn đề. Thực tế, nó chỉ chắc chắn thêm rằng ông ta không thể từ chối lời đề nghị kết hôn của tôi.

- Ô, ông ta sẽ chớp ngay lấy ấy chứ, dĩ nhiên rồi. Và trong vòng một năm thôi em cũng sẽ khánh kiệt như ông ta.

- Anh đang quên mất là tôi sẽ có quyền kiểm soát tài sản của mình, Anthony.

- Chắc chắn rồi, nhưng em đang bỏ sót sự thật đơn giản rằng khi mà một người đàn ông có thể và vay tiền để đánh bạc, điều mà chắc chắn không thể giám sát được. Và những chủ nợ của ông ta sẽ không ngần ngại

mà tôi gặp em như là người vợ chính thức của ông ta để yêu cầu thanh toán, kể cả chuyện kiện em ra tòa. Và tòa án, cũng à, hầu như không hứng thú gì với bản hợp đồng của em khi mà họ chứng minh được rằng em cưới Shadwell với nhận thức đầy đủ về đam mê cờ bạc quá mức của anh ta. Em sẽ bị bắt buộc phải trả những khoản nợ của ông ta vì danh dự cho dù em có muốn hay không.

Roslynn trở nên tái đi, mắt mở to và đầy ngỡ ngàng. Với quá ít kiến thức về luật, nàng không có lý gì nghi ngờ những dự đoán của Anthony. Nàng bắt buộc phải tin anh.

Và nghĩ về chuyện nàng từng đảm bảo rằng một con bạc sa cơ lỡ vận có thể là lựa chọn hoàn hảo cho mình, không bao giờ mơ về chuyện ông ta thực sự có thể là người dẫn nàng tới cảnh nghèo hèn. Việc nàng giao khoản thừa kế của nàng vào tay Geordie cũng như giao cho một con bạc vậy.

- Tất cả họ đều đã từng thích hợp - nàng nói một cách lơ đãng, cực kỳ khốn khổ, trước khi nàng ngược đời mắt nâu lục nhạt lên nhìn Anthony.

- Anh muốn nói là anh không thể tìm cho tôi một ai ư? -

Biểu hiện khổ sở của nàng đánh thẳng vào trái tim anh.

Anh phải chịu trách nhiệm, với những sự thật nửa vời và những thù hận của chính mình. Anh đã can thiệp vào cuộc đời nàng với những động cơ vị kỷ nhất.

Nhưng anh không thể tự tay đẩy nàng tới với người đàn ông nào khác. Chỉ là anh không thể làm thế.

Và đó không chỉ là vì anh muốn nàng cho riêng anh. Cái ý nghĩ một người đàn ông khác chạm vào nàng là xa lạ nhất, làm anh như xoắn cả ruột gan lại. Không, anh không thể hối hận là anh không đưa ra một ai thích hợp, bởi vì nỗi khuây khỏa của anh quá lớn để bù đắp lại điểm đó.

Nhưng anh cũng không chịu đựng được sự khổ sở của nàng.

Trong một nỗ lực làm nàng vui lại, anh đề nghị một cách nhẹ nhàng:

- Flemming có thể hợp với em, em biết đấy, nếu chỉ vì những lợi ích bề ngoài.

Tuy nhiên, khi anh nghĩ về chuyện nàng với anh chàng kia, anh đơn giản chỉ muốn giết chết thằng cha đó.

- Đối với những mục đích của em, anh ta là lý tưởng, và sau đó anh có thể được đảm bảo là có em cho riêng mình anh.

Nếu không có gì khác, anh đã thành công trong việc khuấy lên lại cơn giận dữ của nàng với lời nhận xét đó.

- Tôi sẽ không lấy một người mà cảm thấy ghê tởm khi chạm vào tôi. Nếu tôi kết hôn, tôi muốn có những đứa con từ cuộc hôn nhân đó.

- Điều đó có thể được dàn xếp, em yêu, với sự sẵn lòng hầu hết từ phía anh - Anh đáp lại nhẹ nhàng. (Trời, đoạn này sao Roslynn không ném gối vào Tony luôn cho rồi, à không, ném cốc cũng được)

Nhưng nàng không còn lắng nghe anh nữa.

- Tôi cho rằng tôi có thể trở lại quê nhà và cưới một người chủ trại. Giờ thì tôi lấy ai cũng có khác gì đâu cơ chứ? Cứ làm cho xong thôi.

Anh thấy mọi nỗ lực của mình sụp đổ ngay bên đường.

- Chết tiệt! Em không thể-

Nàng vẫn đang lạc trong thế giới của một vài lựa chọn ít ỏi còn sót lại.

- Đó là điều mà tôi nên làm ngay từ đầu. Ít nhất tôi sẽ biết tôi nhận được điều gì.

Anh nắm lấy vai nàng, bắt nàng phải nghe anh nói.

- Quý tha ma bắt phụ nữ các em đi, anh sẽ không để em tự quảng mình vào mối thẳng cha chủ trại bắn thiu nào đó đâu!

Và ngay cả trước khi Anthony kịp nhận ra bản thân đang nói gì, những từ ngữ đã tuôn ra.

- Em sẽ kết hôn với anh!

18. Chương 18

Khi trăng cười rũ ra của Roslynn nguôi dần đi thành những tiếng khúc khích nho nhỏ, nàng nhận ra một cách muộn màng là sự thích thú của nàng không là gì cả ngoài một sự xúc phạm trắng trợn tới Anthony.

Trong khi nàng gần như không thấy gì bởi nước mắt tuôn ra khi cười, anh đã di chuyển ra xa nàng. Nàng xác định vị trí hiện giờ của anh, thấy anh đang ngồi trên giường, thoải mái dựa vào một khuỷu tay.

Trông anh có vẻ như không bị sỉ nhục chút nào.

Thực sự, trông anh giống như đang sưng sốt thì đúng hơn.

Được rồi, ít ra thì sự hổ hèn của nàng cũng không gọi nên cơn giận của anh, điều tối thiểu mà nàng đáng ra không nên trách anh.

Nhưng điều đó thật là kỳ cục.

Cười anh? Thật vậy ư? Kể ăn chơi phóng đảng nổi danh nhất London ? Dù thế nào đi chăng nữa anh không thể nào nói tới chuyện đó. Nhưng nàng cảm thấy tốt hơn khi có một trận cười thỏa thích, nếu cần nhắc tới những chuyện nàng đang phải đối mặt với .

Với một nụ cười mỉm còn sót lại, nàng bước vài nước tới gần anh hơn, nghiêng đầu theo một góc để thu hút sự chú ý của anh.

- Anthony, anh thực sự có một tài năng hiếm có, trong việc nâng đỡ tinh thần người khác, nhưng sau đó thì không ai có thể buộc tội anh vì thiếu sức hấp dẫn cả. Nhưng rõ ràng có thể thấy là anh không thoải mái chút nào khi đề cập tới hôn nhân. Tôi tin rằng những lời vừa rồi xuất phát từ một hình thức của sự thỉnh cầu, chứ không phải một sự đòi hỏi. Anh thực sự cần nhớ rằng lần sau khiếu hài hước của mình có thể trở thành trò ngớ ngẩn đó.

Anh không nói câu nào lúc đầu, nhưng rồi mắt anh hướng lên gặp mắt nàng. Nàng bất chợt cảm thấy không thoải mái dưới ánh nhìn chăm chăm của anh.

- Khá là đúng, cô gái yêu quý của anh. Anh sợ là anh mất trí rồi. Nhưng sau đó anh hiếm khi làm mọi chuyện theo lẽ thông thường.

- Vậy...- Nàng kéo vạt chiếc áo choàng viền lông chồn éc min của nàng lại sát vào nhau. Đó là một cử động bất an về phía nàng - Tôi đã làm phiền anh quá lâu rồi.

Anh ngồi thẳng dậy, bàn tay để thẳng trên hai đầu gối.

- Em chưa rời khỏi đây được, không được khi mà em vẫn chưa cho anh câu trả lời của em.

- Trả lời về chuyện gì?

- Em sẽ kết hôn với anh chứ?

Được đặt ra với nàng như thói thông thường, câu hỏi nghe có vẻ ít buồn cười hơn.

- Nhưng anh đang nói đùa mà - Nàng nói một cách hoài nghi.

- Anh sợ là không hề, em yêu. Cho dù điều này đáng ngạc nhiên đối với anh cũng như với em, nhưng anh hoàn toàn nghiêm túc.

Môi Roslynn mím chặt lại. Điều này chẳng đáng cười chút nào.

- Chuyện này là không thể. Tôi sẽ không kết hôn với anh cũng như với Geordie.

Tiếng cười trước đó của nàng là có thể hiểu được. Và phản ứng của nàng với yêu cầu rằng nàng lấy anh là quá nhẹ nhàng so với sự ngạc nhiên của riêng bản thân anh.

Nhưng cho dù những lời nói đã thốt ra từ chính sự mong muốn của họ, một khi đã được nói ra, Anthony nhận ra rằng cái ý tưởng về hôn nhân, luôn luôn nghe thật kinh hãi trước kia, bất chợt lại trở nên thật xuất sắc.

Không phải là anh không thể bị can ngăn lại nếu nàng không đang đứng kia mà trông thật quyến rũ. Anh đã trải qua ba-mươi-lăm-năm không cần tới một người vợ và chắc chắn hiện giờ anh cũng không cần.

Vậy cái quỷ gì khiến cho anh cứ khẳng khẳng là anh nghiêm túc trong khi nàng đã cho anh một lối thoát bằng cách nghi ngờ anh?

Vấn đề là, anh không thích bị dồn vào chân tường, và lời đe dọa của nàng về việc cưới đơn thuần là ai cũng được đã làm điều đó với anh. Với chuyện đó, việc nàng rời căn phòng này là điều cuối cùng anh muốn. Nàng ở đây.

Anh thật tệ khi lợi dụng chuyện đó. Tuy nhiên, lời từ chối thẳng thừng của nàng về việc chấp nhận anh, lại mang tính chất quyết định(*1).

Nhờ Chúa, nàng sẽ có anh, dù cho anh có phải đi tới chỗ thỏa hiệp để có được sự ưng thuận của nàng.

- Hãy sửa lại nếu anh có nói sai điều gì, nhưng em vẫn chưa nhận được lời đề nghị nào sắp tới, đúng không? Và anh nhắc lại lời nói lúc trước của em là việc em lấy ai không quan trọng miễn là em hoàn thành chuyện này.

Nàng cau mày với anh

- Điều đó đúng, nhưng anh tình cờ lại là một ngoại lệ.

- Tại sao?

- Chỉ có thể nói là anh sẽ là một người chồng rất tệ.

- Anh cũng đã luôn nghĩ như thế - anh làm nàng ngạc nhiên với sự đồng tình - Tại sao mà anh lại trốn tránh bộ thờ hôn nhân lâu đến thế nhỉ?

- Tốt, vậy là anh đã hiểu ý của tôi, phải không?

Giờ thì anh cười toe

- Hãy cân nhắc tới các khả năng, em yêu. Nhưng cũng nhìn vào mặt trái của vấn đề nữa, có thể là anh sẽ xoay sở tốt với hôn nhân thì sao. Montith đã làm được, và anh đã từng là người đầu tiên nói rằng cậu ta sẽ chịu cái kết cục thất bại thảm hại.

- Anh ấy ngẫu nhiên lại yêu vợ mình - Nàng chỉ ra, giọng bực mình.

- Chúa ơi, em sẽ không trông đợi nghe anh nói rằng anh yêu em chứ, phải không? Điều đó khá là sớ-

- Chắc chắn là không rồi! - Roslynn cắt ngang một cách kiên quyết, hai má nóng rực.

- Nhưng hai chúng ta đều biết là anh muốn em, đúng không? Và chúng ta cũng biết là em-

- Ngài Anthony, làm ơn đi !

Nếu mặt nàng có thể trở nên nóng hơn nữa, thì nó đúng là đã vậy.

- Anh không thể nói điều gì khiến tôi thay đổi quyết định được đâu. Anh chỉ là không muốn cưới tôi vì bản thân tôi. Tôi đã thề là tôi không đời nào cưới một kẻ phóng đảng cả, và anh phải công nhận với tôi bản thân anh đúng là thế. Và anh không thể thay đổi bản chất của mình đâu, anh bạn.

- Anh cho rằng anh phải cảm ơn quý cô Grenfell vì sự không nhân nhượng này của em ?

Lùi trở lại phía sau, nàng thậm chí không thối mắc tại sao anh lại đi tới kết luận đó.

- Đúng thế, Frances trực tiếp biết được chuyện gì xảy ra nếu tôi đánh mất trái tim mình cho một kẻ phóng đảng. Trái tim của cô ấy đã bị dày xéo dưới gót chân anh ta khi mà cô ấy cần phải kết hôn, nhưng cô ấy phải chấp nhận những gì cô ấy có thể nhận, đó là cưới phải một lão già mà cô ấy ghê tởm.

Sự quả trách kỳ lạ hướng tới mắt anh nổi bật hơn cả khi anh cau có.

- Anh nghĩ đã tới lúc em nghe toàn bộ câu chuyện, Roslynn. Anh bạn George đơn giản chỉ là đã bị hoảng sợ khi phải bất ngờ đối mặt với cương vị làm cha. Anh ấy đã trốn đi trong hai tuần chèn chèn để có thể sẵn sàng chấp nhận từ bỏ cuộc sống độc thân của mình, và vào thời điểm mà anh ấy nhận thức được mọi chuyện, Frances đã kết hôn với Grenfell mất rồi.

- Cô ấy không một lần nào cho George gặp con trai anh ấy. Cô ấy còn từ chối gặp anh ấy khi Grenfell chết. Nếu cô bạn của em phải chịu đựng đau khổ suốt những chuyện đó, thì bạn anh cũng vậy. Thật sự của vấn đề là, nếu cô ấy đồng ý thì George nhất định sẽ cưới cô ấy ngay lúc này.

Roslynn đi về chiếc trường kỷ và ngồi xuống, sững sờ nhìn chằm chằm vào chiếc lò sưởi đã tắt. Tại sao anh ta lại biết về George Amherst ? Tại sao anh ta kể chuyện này với nàng ?

Frances có thể kết hôn với Amherst trong một phút thôi nếu cô ấy có thể tự mình tha thứ cho anh ta bởi một hành động không nghi ngờ gì là một phản ứng tự nhiên nhất trong quá khứ của George, nếu cân nhắc tới cả chuyện anh ta từng là một tên ăn chơi ra sao lúc đó.

Vậy còn bản thân Roslynn thì sao?

Chết tiệt, không có gì khiến nàng mong mỏi hơn là kết hôn với Anthony Malory...nếu anh yêu nàng, nếu anh có thể chung thủy, nếu nàng có thể tin tưởng anh. Tuy nhiên, chẳng có gì trong số những điều trên là thực cả.

Nicholas Eden có thể yêu Regina, ông nàng có thể yêu bà của nàng, George Amherst có thể đã từng yêu Frances và vẫn còn yêu tới giờ, nhưng Anthony vừa công nhận là anh không hề yêu nàng.

Và không may là, nàng lại quá dễ dàng yêu anh. Nếu không phải trong tình huống này, chắc hẳn nàng chấp nhận lời cầu hôn của anh. Nhưng nàng không ngu ngốc tới nỗi mở lòng ra để cho Anthony có thể mang tới tổn thương như vậy.

Nàng liếc nhìn lại để đối mặt với anh, nhưng chỉ thấy chiếc giường trống không. Giật mình, nàng thấy chiếc mũ của nàng đang được tháo ra và bị ném lên rìa của chiếc ghế. Nàng quay lại và thấy anh đang dựa thoải mái vào chiếc ghế, hai cánh tay choàng qua lưng ghế.

Roslynn mất một giây để đánh giá lại sự gần gũi với anh và, làm thông cổ họng của mình, nàng xoay sở để thoát ra.

- Tôi xin lỗi, nhưng những gì anh vừa nói về Frances và George cũng không làm tôi thay đổi nhận xét về anh.

- Làm thế nào mà tôi nghĩ là em sẽ không nhỉ - Anh nói, lắc đầu, và một nụ cười chậm rãi xuất hiện làm cho Roslynn thấy bứt rứt.

- Em là một cô bé Scot cứng đầu, tiểu thư Chadwick à, nhưng đó cũng là một trong những điểm anh yêu mến ở con người em. Anh đưa cho em cái em đang rất cần có, và em bất chấp bản thân mình từ chối nó, bởi vì một vài lý do hoàn toàn là sự phỏng đoán. Anh có thể trở thành một tấm gương mẫu mực cho những người chồng khác thì sao, em biết đấy, nhưng em thậm chí sẽ không cho anh cơ hội nào để tìm ra giải pháp hay là những thứ khác.

- Tôi đã nói với anh, Anthony, tôi không phải là một kẻ đánh cược. Tôi không hề muốn đặt cược phần còn lại của cuộc đời mình vào cái "khả năng có thể" khi mà cái khả năng thành công hay thất bại vẫn còn được so sánh với nhau. (*2)

Anh ngã người để dựa cằm lên những cánh tay nằm ngang.

- Chắc em cũng nhận ra là nếu anh giữ em lại đây qua đêm nay, em sẽ chắc chắn bị ảnh hưởng. Anh thậm chí còn không cần phải chạm vào em, em yêu dấu. Những tình huống tự chúng đã nói lên rồi. Đó là lý do

khiến cho Reggie phải kết hôn, trong khi cuộc gặp gỡ đầu tiên của con bé với Montieth đã khá là vô hại.

- Anh sẽ không làm vậy.

- Anh tin là anh sẽ làm.

Roslynn đứng thẳng trên chân nàng, nhìn trừng trừng giận dữ vào anh với cái ghế chắn an toàn giữa họ.

- Điều đó...điều đó...sẽ không có ích gì đâu. Tôi sẽ quay trở về Scotland. Tôi cần gì bận tâm nếu danh tiếng của tôi ở London bị phá hủy chứ? Tôi vẫn còn có -

Nàng không thể nói ra cái từ kín đáo đó được (hi, por đoán là Ros đang nghĩ đến cái virginity - sự trong trắng của nàng ấy đó ạ), ý nghĩ của nàng đi lòng vòng

- Chồng tôi sẽ biết được sự khác biệt, và đó là tất cả những gì tôi quan tâm.

- Thật vậy không? - Anh hỏi, một ánh sáng quỷ quyết lóe lên trong đôi mắt xanh cobalt - Vậy là em không cho anh nhiều lựa chọn cho lắm, em yêu, nếu anh có thể giúp đỡ bất chấp bản thân em. Vậy là danh tiếng của em sẽ bị hủy hoại thực sự thay vì chỉ giả vờ ấy nhỉ? (Trời, đọc đoạn này thấy anh Tony áp dụng chiến thuật y như anh Royce trong “Kingdom of dreams”, cũng ép người ta lấy mình theo kiểu này, nothing more to say)

- Anthony! - Tiếng kêu thét của nàng lại làm môi anh cong lại.

- Anh khá là nghi ngờ việc anh có thể bằng lòng với chuyện giả vờ theo bất cứ cách nào. Tốt hơn hết anh nên cân nhắc chuyện đó, nhưng anh cũng là một tên phóng đảng mà, như em đã chỉ rõ, vậy mà anh lại không lợi dụng chuyện em đang ở trong phòng ngủ của anh.

Nàng bắt đầu lùi ra phía cửa, nhưng anh còn nhanh hơn khi vòng quanh chiếc ghế dài để bắt kịp nàng. Anh lắc đầu với nàng.

- Em yêu quý, nếu mọi người đều sẽ thừa nhận là em chia sẻ chiếc giường cùng anh, tại sao bản thân em lại từ chối lạc thú cơ chứ?

Roslynn phải chiến đấu chống lại cơn rùng mình từ trạng thái đề phòng khi những lời đó thốt ra với nàng, cho dù nàng dám chắc anh chỉ đang đùa giỡn với nàng. Cái cách đùa giữ nàng khỏi chuyện thực sự hét lên, nhưng khi anh tiếp cận gần hơn, nàng càng trở nên hoảng hốt theo một cách khác.

*1: nguyên văn là “the seed that tipped the scale” : hạt giống bịt lên cái cân, cũng có thể hiểu là một hạt giống nhỏ nhưng mang tính quyết định làm cái cân lệch đi.

*2: when the odds are so stacked against it - the odds là một tình huống hiểm hoi khi mà cân nhắc tới cả chuyện thành công lẫn thất bại cùng lúc, tức là tỷ lệ là 50-50.

Nàng biết chuyện gì xảy ra nếu anh hôn nàng. Nó đã từng xảy ra trước kia rồi.

Dù cho anh có nghiêm túc hay không về chuyện quyến rũ nàng, nếu anh chạm vào nàng điều đó sẽ xảy ra, bất chấp mọi chuyện, và anh chỉ cần bỏ ra rất ít nỗ lực về phần mình.

- Tôi không muốn-

- Anh biết - anh nói nhẹ nhàng khi anh tóm được vai nàng và kéo nàng vào với ngực anh - Nhưng em sẽ muốn thôi, em yêu. Anh có thể hứa với em chuyện đó.

Anh nói đúng, dĩ nhiên là vậy. Anh biết nàng muốn gì, từ tận trong sâu thẳm, đó là những gì nàng không thể thú nhận với anh hay với cả bản thân nàng.

Nàng có thể đấu tranh với nó cho tới khi mặt trời thôi chiếu sáng, nhưng nó sẽ không biến mất. Anh là người đàn ông hấp dẫn nhất, kích thích nhất mà nàng biết, và nàng đã muốn có anh ngay từ lần đầu nàng gặp anh. Sự mãnh liệt trong cảm xúc của nàng không liên quan gì tới lý luận hay logic cả.

Đó là sự khao khát của con tim và cơ thể, chính lương tri mới là cái đáng bị chỉ trích lúc này. Khi anh dịu dàng ghì chặt nàng trong vòng tay mạnh mẽ thì Roslynn đã từ bỏ, buông xuôi bản thân theo các giác quan

của mình. Nó giống như được trở về nhà, đã bao lần nàng đã tưởng tượng tới cảnh được anh ôm một lần nữa như vậy.

Hơi ấm từ cơ thể anh, sức mạnh của vòng tay anh, sự dữ dội của niềm đam mê trong anh, nàng đều nhớ, và một lần nữa tất cả lại trở nên mới mẻ, tuyệt vời, và thật là mời gọi.

Nhưng nụ hôn của anh, khi nó tới, lại thực sự có chút gì đó ngập ngừng mà nàng hiếm khi thấy. Và nàng nhận ra, anh đang cho nàng cơ hội cuối cùng để ngăn cản anh trước khi anh nắm quyền kiểm soát hoàn toàn.

Anh biết rất rõ rằng anh có đủ kinh nghiệm, và cũng đủ sự thành thạo, để phá bỏ mọi sự miễn cưỡng nào mà nàng có thể vẫn nuôi dưỡng. Anh đã từng làm chuyện này trước đó.

Việc anh đang kiểm chế làm cho trái tim nàng ấm áp hơn bất cứ điều gì khác, làm cho nàng càng muốn anh nhiều hơn.

Sự đồng tình của Roslynn được đơn giản biểu hiện bằng đôi tay nàng vòng qua cổ anh. Nàng bị dồn ép bởi sức mạnh từ vòng tay của anh, cho tới khi anh tự mình tỉnh lại. Nhưng nàng không quan tâm.

Hít thở chỉ là phần phụ dưới ánh sáng của sự diệu kỳ mà Anthony đang tạo ra bằng miệng của mình.

Đôi môi của anh ấm và khô, di chuyển một cách thận trọng dọc theo môi nàng, chậm chậm thiêu đốt chúng. Anh ôm nàng như vậy một lúc lâu, hôn nàng, để nàng chìm đắm trong bữa tiệc của những cảm giác thêm khát mà anh đang gọi nên.

Anh ngã người về sau, đó là khi anh bắt đầu làm việc với những nút áo trên chiếc váy của nàng. Mũ và áo choàng của nàng đã bị loại bỏ mà nàng thậm chí còn không nhận ra là anh đã cởi chúng.

Giờ thì nàng nhìn anh chậm chạp cởi áo cho nàng, và nàng không thể cử động, và cũng không muốn cử động dù thế nào đi nữa.

Đôi mắt anh như thôi miên nàng, trở nên thâm màu hơn với những mí mắt nặng trĩu, nhìn thấu vào tâm can nàng.

Nàng không thể quay đi, kể cả khi nàng cảm thấy chiếc váy của nàng đang trượt qua hông nằm thành đồng dưới chân, hay đồ lót của nàng cũng đi theo cùng một hướng.

Anh không chạm vào nàng sau đó, ngoại trừ đôi mắt của anh khi chúng chậm chạp du hành theo suốt chiều dài thân người nàng và trở lại với mắt nàng. Trên môi anh xuất hiện nụ cười đầy nhục dục có sức mạnh làm chân tay nàng hóa thành nước, quá nguy hiểm khi mà những giác quan của nàng đều đã tan chảy mất rồi.

Nàng chao đảo, và đôi tay của anh vươn ra giữ nàng lại, ôm chặt lấy hông nàng, nhưng chúng không nằm lại đó. Với sự chậm rãi tinh tế, anh thưởng thức cái cảm nhận đặc biệt về làn da trần của nàng, xung quanh hông nàng, vòng quanh cái eo nhỏ nhắn của nàng, cuối cùng dừng lại trên vú nàng, hai ngón cái uốn cong ngay bên dưới.

Anh không chạm vào nàng theo cách nào khác, nhưng những núm vú của nàng siết chặt lại, hơi thở của nàng trở nên gấp gáp, và một luồng hơi nóng dội lên bên trong nàng.

Và nụ cười của anh mở rộng.

Nó là niềm hân hoan rõ ràng, như thể anh có thể nhìn thấu nàng và biết được chính xác những gì nàng cảm nhận được. Anh là một người đàn ông vui sướng, đầy chiến thắng.

Và nàng không quan tâm.

Nàng đang mỉm cười, nhưng trong thâm tâm, bởi vì nếu anh đã thắng, thì nàng cũng vậy, nàng đã đánh bại lẽ thường để có những gì nàng khao khát từ bao lâu nay, khi làm tình cùng người đàn ông này, khi có anh là người tình đầu tiên cùng với nàng, bởi vì cùng với anh nàng biết điều đó sẽ tuyệt đẹp.

Nhưng miễn là nàng sắp đầu hàng những khao khát của nàng, nàng muốn đóng vai trò chủ động. Nàng có ý nghĩ đó trong đầu trước khi nàng cởi đồ của anh, tự hỏi rằng trông anh như thế nào. Trí tưởng tượng của nàng đã tạo nên một Adonis (*3).

Đứng trước nàng là người đàn ông, giống như một hình ảnh trong mơ nhiều hơn, nhưng khao khát đã làm nàng trở nên táo bạo.

Nàng giật mạnh để kéo lỏng thắt lưng của anh khiến cho áo choàng của anh mở ra, và đặt lòng bàn tay mình lên làn da trần của anh như anh đã làm với nàng, nàng di chuyển bàn tay lên trên, chạm vào anh như nàng ao ước được làm, da cọ vào da, banh chiếc áo choàng rộng hơn nữa, đẩy nó ra sau vai anh.

Anh thả nó rơi ra khỏi cánh tay và với về phía nàng, nhưng nàng giữ anh lại với sức mạnh từ cánh tay, nàng muốn được thỏa thuê nhìn ngắm đã.

Phơi bày trước nàng là làn da ấm áp và những cơ bắp, những sợi lông xoắn và tối màu, bộ ngực khiến cho những ngón tay nàng có cảm giác râm ran khi sờ. Vững chắc, đầy sức mạnh, anh có nhiều hơn cả những gì nàng từng tưởng tượng.

Nàng có một thôi thúc mạnh mẽ, bắt buộc cần phải vòng cánh tay qua anh, để gần gũi anh hết mức có thể trong phạm vi của mình, và có quá nhiều thứ ở anh để mà làm quen.

- Ôi, Anthony, anh là người đàn ông quá đẹp.

Anh đã bị mê hoặc khi quan sát sự khám phá đầy kích thích của Roslynn đối với anh, nhưng những tiếng khàn khàn của nàng là tác nhân gần như đẩy anh vượt quá giới hạn.

Anh kéo mạnh nàng vào với anh, miệng anh hạ xuống chiếm lĩnh miệng nàng. Cùng lúc anh bế nàng lên trên cánh tay và mang nàng về phía chiếc giường.

Anh dịu dàng đặt nàng xuống, sau đó lùi lại, đôi mắt anh cháy âm ỉ khi chiếu lên gương mặt nàng, nhìn xuống cơ thể nàng lần nữa, tất cả đang nằm trên giường của anh.

Đã bao nhiêu lần anh vẽ nên bức tranh về nàng nằm đây, làn da ửng hồng vì khao khát, đôi mắt nàng nóng bỏng, gọi mời. Vẻ đẹp của nàng thật quá tinh tế, hơn cả những gì anh đã hình dung, những đường cong uốn lượn hoàn hảo, đầy nữ tính, và nàng nằm đây, là của anh, và nàng muốn anh.

Anh muốn hét lên cùng niềm vui sướng. Thay vào đó anh ôm lấy hai má nàng với nỗi dịu dàng tinh tế, những ngón tay lướt qua gương mặt nàng, lùa vào tóc nàng, đi xuống cổ nàng.

Anh không bao giờ cảm thấy chạm vào nàng đủ cả.

- Em không tưởng tượng được những gì em làm với anh đâu.

- Em biết những gì anh làm với em - nàng nói nhẹ nhàng, nhìn anh - có phải điều đó giống nhau không?

Âm thanh anh phát ra nửa như tiếng cười, nửa như tiếng rên.

- Chúa ơi, anh hi vọng là vậy.

Và anh hôn nàng, lưỡi anh tách môi nàng ra để đẩy vào bên trong, ngực anh đè lên ngực nàng. Khi nàng vòng tay lên quấn lấy anh, anh bắt lấy chúng, đẩy chúng lên trên, và khóa chặt chúng ở đó với những ngón tay của anh.

Nàng không thể cử động, nhưng nàng có thể cảm nhận, và những gì nàng cảm thấy là ngực anh đang di chuyển tới lui trên núm vú của nàng, kích thích những cái núm nhỏ cứng rắn đó chỉ bằng cái động chạm xác thịt tối thiểu nhất.

Sau đó anh hạ thấp mình xuống để ngậm một bên vú nhạy cảm vào miệng mình, dịu dàng mút nó, hay là chậm chạp dùng lưỡi mình xoay tròn xung quanh nó.

Nhưng anh không thả tay nàng ra, và nàng thấy bản thân như phát điên với nhu cầu được ôm anh, được vuốt ve anh. Tiếng rên rỉ vọng lên từ sâu trong cổ họng nàng. Anh ngừng lại, mỉm cười với nàng.

- Anh là người quý quýet - Nàng nói với anh, thấy được niềm sung sướng tinh quái của anh.

- Anh biết.

Và anh liếm núm vú còn lại của nàng.

- Em không thích nó sao?

- Em không thích nó ? - Nàng lặp lại, như thể nàng chưa bao giờ nghe câu hỏi nàng kỳ cục tới thế - Những gì em muốn là em cũng được chạm vào anh. Anh thả em ra chứ?

- Không.

- Không?

- Em có thể chạm vào anh tùy ý sau. Còn bây giờ, anh không nghĩ anh có thể chịu đựng điều đó.

- Ôi - nàng thở dài - Vây, em cũng không nghĩ em có thể chịu đựng hơn nữa.

Anh chôn vùi đầu mình giữa ngực nàng, rên rỉ.

- Em yêu, nếu em không im lặng, em sẽ làm cho anh cư xử như một cậu bé thiếu kinh nghiệm mất.

Roslynn cười, và cái âm thanh khàn khàn phát ra từ bên trong cổ nàng là điều hủy hoại Anthony. Anh tuột khỏi chiếc quần dài của mình nhưng may mắn là anh tự thức tỉnh mình trước khi vồ lấy nàng theo đúng nghĩa đen.

Vẫn còn phải cởi giày và tất của nàng nữa, và anh nhanh chóng xử lý chúng. Khao khát đang khiến anh cứng lại hiện giờ, và những phút thông thả trước đó của anh đã kết thúc.

Và con dao găm nhỏ rơi ra từ giày của nàng khiến cho anh lấy lại kiểm soát. Anh cười thầm, ngạc nhiên. Nàng chứa đầy những bất ngờ, cô nàng Scot bé nhỏ của anh.

Kết hôn với nàng có lẽ sẽ không chỉ cực kỳ vui thú mà còn rất thú vị nữa, và bất chợt anh trông chờ điều đó, tất cả những điều lúc trước làm giảm bớt phần nào tình trạng căng thẳng của anh, nhưng không đủ mạnh để nó qua đi.

Anh hôn nàng lần nữa, sâu hơn, với niềm đói khát dữ dội được kết hợp với nàng, hai cánh tay của anh khóa chặt hai bên của nàng như những thanh sắt, những ngón tay anh thọc vào tóc nàng, giữ chặt nàng, kiểm soát nàng.

Và cơ thể anh chuyển động trên cơ thể nàng theo nhịp độ gấp gáp mà nàng cũng đang đáp lại, cũng cảm nhận thấy, khi sự căng cứng lại trở nên lớn hơn lần nữa, nhịp tim đập rộn ràng, và cuối cùng là lúc nổ tung trong sự lãng quên sung sướng.

Những giây phút sau đó Anthony đổ xuống nàng, cực khoái của chính anh đã rút kiệt anh hoàn toàn tới mức trong một lúc anh quá mệt để nhắc nhở đầu mình lên.

Anh chưa bao giờ trải qua chuyện gì giống vậy, và anh suýt nữa nói chuyện đó với nàng khi anh nhận ra nàng đang lạnh. Liệu nàng đang rơi vào giấc ngủ vì kiệt sức hay là nàng đã ngất đi, anh không biết.

Dù vậy, anh mỉm cười, gạt những lọn tóc ra khỏi má nàng, quá hài lòng với bản thân và với cả nàng nữa.

Anh có thói thúc đẩy ám ảnh là đánh thức nàng dậy để bắt đầu tất cả mọi chuyện một lần nữa, nhưng anh nén nó lại, nhớ tới hàng rào cản ghi dấu sự trinh trắng của nàng mà anh đã cảm thấy. Reggie đã nói là nàng vẫn còn trong trắng.

Sự hưởng ứng đầy say đắm của nàng chối bỏ điều đó. Sự thực lấp đầy anh cùng nỗi thỏa mãn không thể giải thích nổi. Và mặc dù nàng dường như đã không nhận ra rằng tấm màn trinh tiết của nàng đã bị xuyên thủng, sự thiệt hại vẫn cần phải có quá trình hồi phục.

Có thể là tới sáng. Anh còn cả cuộc đời cơ mà.

Anh lắc đầu, sững sốt. Từ lúc nào mà anh trở nên nghĩa hiệp một cách quái quỷ thế này nhỉ? (Hi, ai là người từng cho rằng chả có người phụ nữ nào đáng để đàn ông hi sinh thế nhỉ?)

Cẩn thận anh rời khỏi giường, kéo tấm màn đắp cho nàng. Cái duỗi dài uể oải và tiếng thở sâu của nàng làm anh mỉm cười.

Chúa ơi, nàng thật xinh đẹp, và đầy cảm dỗ tới mức khiến một người đàn ông đau đớn bởi ham muốn được khám phá từng inch trên cơ thể nàng. Anh tự hứa với mình là nhất định sẽ làm vậy.

Nhưng trong lúc này, anh mặc lại áo choàng của mình, thu nhặt quần áo của nàng lại, và nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Cần phải đuổi người đánh xe của nàng đi, những thỏa thuận đã hình thành, và quý cô này sẽ không đi bất kỳ đâu nữa.

*3: nếu bạn nào đọc “You belong to me” của Johanna thì chắc cũng đã bắt gặp hình ảnh Adonis rồi, nhưng nếu bạn nào chưa biết thì mình xin chú thích chút nha. Adonis là tên một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, người được cho là đẹp trai khủng khiếp, và có một cơ thể nam tính, trẻ trung và hoàn hảo, cả nữ thần tình yêu Aphrodite và nữ thần Persephone, hay còn gọi là nữ thần Proserphine đều yêu anh. Hội chứng Adonis dùng để chỉ những người đàn ông có ám ảnh về việc cơ thể họ không được cân đối, hoàn thiện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-noi-loan-dieu-dang-tender-rebel>